

ДИЙН КУНЦ УСКОРЕНИЕ

Превод от английски: Стоянка Илчева, 2011

chitanka.info

Посвещавам тази книга на Дона и Стийв Дънио, Вито и Лин Чера, Рос и Розмари Чера. Не знам защо Герда се съгласи да се омъжи за мен. Така семейството ви се сдоба и с една луда глава.

Човек може да бъде унищожен, но не и победен.

*Ърнест Хемингуей,
„Старецът и морето“*

*Живеете пръснати по тесни
пътеки,
и никой не иска да знае съседа,
стига да не му създава
проблеми.*

*Но всички се суетите с
автомобили
по пътища знайни, без корени
нийде.*

*Т. С.
Елиът,
„Хорали от
Скалата“*

ЧАСТ 1
ИЗБОРЪТ Е ТВОЙ

ГЛАВА 1

С усмивка на уста и с наливна бира в ръка Нед Пиърсол вдигна тост за покойния си съсед Хенри Фридъл, чиято смърт му доставяше огромно удоволствие.

Хенри беше убит от градинско джудже. Беше паднал от покрива на двуетажната си къща върху веселата фигура. Джуджето беше направено от бетон, ала Хенри — не. Счупен врат, пукнат череп — Хенри загина на място.

Това беше преди четири години. Нед Пиърсол продължаваше да вдига тост за кончината на Хенри поне веднъж седмично.

Близо до извивката на полирания махагонов бар седеше единственият друг клиент в заведението, някакъв посетител, не от града. Той полюбопитства на какво се дължи неукротимата враждебност на Нед.

— Колко ли лош трябва да е бил този съсед, че още ти държи влага?

При нормални обстоятелства Нед сигурно щеше да се престори, че не го е чул. За него туристите бяха по-ненужни и от солените бисквити.

Барът предлагаше безплатни солети за мезе, защото бяха евтини. Нед обаче предпочиташе да поддържа жаждата си с добре осолени фъстъци. От време на време, за да получи бакшиш, барманът Били Уайлс го черпеше с по някое пакетче, но в повечето случаи Нед трябваше да си плаща за тях. Това го дразнеше или защото не можеше да схване икономическата реалност на това да държиш бар, или защото обичаше да се дразни — последното май беше по-вярно.

Макар че главата му приличаше на топка за скуош, а раменете му бяха едри и закръглени като на сумист, Нед беше атлет само в кръчмарските диалози и в сръдната, доколкото те можеха да се нарекат „спорт“. В тези дисциплини той беше на олимпийско ниво.

Когато темата беше покойният Хенри Фридъл, Нед ставаше толкова словоохотлив с пришълците, колкото и с кореняците от Винярд Хилс. А щом единственият друг посетител беше странник, за Нед

мълчанието беше по-неуместно дори от разговор с „чуждоземния дявол“.

Били не беше от разговорливите, не принадлежеше към категорията бармани, за които барът е сцена за изява. Той предпочиташе да слуша.

Нед се обърна към пришълеца:

— Хенри Фридъл беше свиня.

Странникът имаше черна като въглен коса, леко прошарена по слепоочията, насмешливо блестящи сиви очи и плътен глас.

— Доста обидна дума.

— Знаеш ли какво направи това извратено животно? Опита се да се изпикае от покрива на къщата си върху прозорците на трапезарията ми.

Били Уайлс продължи да бърше бара, без да вдигне очи към туриста. Беше чувал историята многократно и познаваше всички възможни реакции на слушателите.

— Свинята Фридъл решил, че височината ще помогне на струята да стигне по-далеч — обясни Нед.

— Той инженер по аеронавтика ли беше? — попита странникът.

— Университетски преподавател по съвременна литература.

— Май тези четива са го докарали до самоубийство — отбеляза туристът и Били реши, че е по-интересен, отколкото му се беше видял отначало.

— Не, не — възрази Нед нетърпеливо. — Той падна без да иска.

— Пиян ли беше?

— Защо да е бил пиян? — учуди се Нед.

Странникът сви рамене.

— Иначе защо ще се качи на покрива да уринира върху прозорците ти?

— Защото не беше с всичкия си — отвърна Нед и чукна с пръст по празната си чаша, за да даде да се разбере, че иска още.

Били му наточи „Будвайзер“ и каза:

— Хенри Фридъл искаше да си отмъсти.

Туристът се отдаде на мълчалив диалог с питието си, след което се обърна към Нед Пиърсол:

— Да си отмъсти? Значи ти пръв си уринирал по прозорците на Фридъл?

— Въобще не беше същото — тросна се Нед. Това беше предупреждение към странника да не го съди.

— Нед не го направи от покрива си — обади се Били.

— Точно така. Аз отидох до къщата му открито, като мъж, заставах на поляната и се прицелих в прозорците на трапезарията му.

— Хенри и жена му вечеряли по това време — поясни Били.

Преди туристът да успее да изрази отвращението си от това, че натрапникът е избрал точно този момент да се изпикае, Нед вметна:

— Ядяха яребица, по дяволите!

— Полял си им прозорците, защото са ядели яребица?

Нед се запени от гняв.

— Разбира се, че не. Да не съм луд! — Той завъртя очи към Били.

Били вдигна вежди, сякаш искаше да каже „Какво може да се очаква от един турист?“

— Просто се опитвам да обясня колко бяха претенциозни — уточни Нед. — Вечно ядяха яребица, охлюви или салата от цвекло.

— Скапани позъори — каза туристът с такъв лек оттенък на присмех, че Нед Пиърсол не го долови, за разлика от Били.

— Точно така — потвърди Нед. — Хенри Фридъл караше ягуар, а колата на жена му, колкото и невероятно да звучи, беше правена в Швеция.

— Детройт не е достатъчно изискан за тях — заключи туристът.

— Точно така. Трябва да те гони як снобизъм, за да домъкнеш кола чак от Швеция.

— Басирам се, че са били познавачи на вината — подхвърли туристът.

— И питаш! Да не са ти познати?

— Познавам този тип хора. Имаха много книги, нали?

— Уцели — заяви Нед. — Седяха на предната тераса, миришеха си виното и четяха книги.

— Пред очите на всички, представи си. Но щом не си им опикал прозорците, защото са сноби, тогава защо?

— По хиляди причини — увери го Нед. — Случаят с вонящия скункс. С тора за трева. С умрелите петунии.

— И с градинското джудже — добави Били, докато плакнеше чашите.

— Градинското джудже беше последната капка, която преля чашата — потвърди Нед.

— Разбирам, че човек може да бъде докаран до агресивно уриниране при вида на розови пластмасови фламингота — заяви туристът, — пък от джудже...

При спомена за оскърблението Нед се намръщи.

— Ариадна направи лицето на джуджето като моето.

— Коя е тази Ариадна?

— Жената на Хенри Фридъл. Чувал ли си по-претенциозно име?

— Фамилията Фридъл го прави по-земно.

— Тя беше преподавател по изобразително изкуство в същия университет. Направи скулптура на джуджето, после калъп, накрая го изля от бетон и го боядиса.

— За някои е чест да заимстват образа им за статуя.

Бирената пяна по горната устна на Нед му придаваше вид на обзет от бяс.

— Статуята беше на *джудже* бе, човек! *Джудже-пияница*. Носът му беше червен като ябълка, държеше в ръце шишета от бира.

— А дюкянът му беше разкопчан — добави Били.

— Много ти благодаря, че ми напомни — измърмори Нед. — На всичкото отгоре от дюкяна му висяха главата и шията на умряла гъска.

— Какво богато въображение — отбеляза туристът.

— Отначало въобще не схванах смисъла...

— Символизъм. Метафора.

— Да, да, накрая загрях. Всеки, който видеше джуджето, се пукаше от смях за моя сметка.

— За това не им трябва да видят джуджето — рече туристът.

Нед изтълкува репликата, както му изнасяше.

— Правилно. Стигаше им само да чуят за него, за да се скъсат от смях. Тогава взех един чук и натроших джуджето на парчета.

— И те те дадоха под съд?

— По-лошо. Сложиха нов. Ариадна очакваше, че ще строша първия, и изля и боядиса още един.

— А аз си мислех, че във винарския край животът тече кротко.

— После ми казаха — продължи Нед, — че ако строша и втория, ще сложат трети, а освен това ще направят още много и ще ги продават

за жълти стотинки на всеки, който поиска да си има джудже с образа на Нед Пиърсол.

— Звучи като блъф — каза туристът. — Кой би купил такова нещо?

— Десетки — увери го Били.

— Трудно се живее в тоя град, откакто от Сан Франциско взе да приижда тая сган, дето си пада по пастет и сирене бри — рече нацупено Нед.

— Та понеже не посмя да потрошиш второто джудже, взе, че им опика прозорците.

— Точно така. Но не действах прибързано. Мислих цяла седмица и чак тогава ги полях.

— След което Хенри Фридъл се качи на покрива си с пълен мехур да търси справедливост.

— Да, само че изчака да дойде рожденият ден на майка ми.

— Непростимо — отсъди Били.

— Мафията напада ли невинни членове на семейството? — попита гневно Нед.

Въпросът беше реторичен, но Били отговори, за да изкара бакшиш:

— Не, мафията си има достойнство.

— А в речниците на разните му професори тази дума въобще не съществува — рече Нед. — Мама беше на седемдесет и шест тогава. Можеше да получи разрив на сърцето.

— Значи, докато се опитвал да опикае прозорците ти, Фридъл паднал от покрива върху джуджето с образа на Нед Пиърсол и си счупил врата. Каква ирония! — възкликна туристът.

— Не знам за иронията, но определено беше кеф — поправи го Нед.

— Кажу ми какво каза майка ти — подкани го Били.

Нед отпи глътка бира и рече:

— Мама каза: „Хвала на Бога, сине, ето че има Господ.“

Туристът помисли малко и заключи:

— Майка ти трябва да е била много религиозна жена.

— Отначало не беше, но на седемдесет и две хвана пневмония.

— Много е удобно да имаш бог в такъв момент.

— Тя реши, че ако Бог съществува, сигурно ще я спаси. Ако не съществува, значи, няма какво да губи освен малко пропиляно време за молитва.

— Времето е най-ценното ни притежание — отбеляза туристът.

— Вярно е — съгласи се Нед, — но мама не изхаби много време, защото се молеше главно докато гледаше телевизия.

— Каква вдъхновяваща история — каза туристът и си поръча бира.

Били отвори една претенциозна бутилка „Хайнекен“, извади чиста, охладена чаша и прошепна:

— Тази е за сметка на заведението.

— О, много мило, благодаря. Мислех си, че си много мълчалив и тих за барман, но сега май разбирам защо.

От отдалеченото си укрепление в другия край на бара Нед Пиърсол вдигна тост.

— За Ариадна. Мир на праха ѝ.

Вероятно противно на волята си, туристът се включи отново в разговора.

— Нима трагедията с джуджето се повтори?

— Рак. Две години след като Хенри падна от покрива. Много жалко, че си отиде.

Наливайки новата бира по стената на наклонената чаша, странникът каза:

— Смъртта ни помага да се издигнем над дребните дрязги.

— Ужасно ми липсва. Имаше страхотни цици и невинаги носеше сутиен.

Туристът потрепна нервно.

— Работеше в градината — унесе се Нед в спомени, — или разхождаше кучето, а ония ми ти бомби подскачаха и се люшкаха така апетитно, че дъхът ти спираше.

Туристът хвърли поглед към огледалото зад бара, навярно за да провери дали отвращението беше изписано на лицето му.

— Били — подвикна Нед, — кажи, че тя имаше най-фантастичните цици на света.

— Така беше — съгласи се Били.

Нед се смъкна от стола и на път към тоалетната спря за момент при туриста.

— Дори когато ракът я стопи, ония ми ти цицки не се смалиха. Колкото повече измършавяваше, толкова по-големи изглеждаха те. Беше секси почти до самия си край. Непрежалима загуба, нали, Били?

— Непрежалима загуба — повтори Били след Нед, който продължи по пътя към тоалетната.

Последва мълчание, което бе нарушено от туриста.

— Интересен човек си ти, Били Барман.

— Аз ли? Никога не съм поливал ничии прозорци.

— Приличаш на гъба — попиваш всичко.

Били взе една кърпа и започна да лъска измитите и изсушени бирени чаши.

— Но в същото време си твърд като камък; стиснат ли те, не пускаш нищо — продължи туристът.

Били продължи да лъска чашите.

Сивите очи засвяткаха още по-развеселено.

— Ти си човек с философия, което е рядкост в наши дни. Повечето хора днес не знаят кои са, в какво вярват и защо.

Били познаваше този тип кръчмарски брътвежи, макар да не ги чуваше често. В сравнение с високопарното дрънкане на Нед Пиърсол тези пиянски наблюдения можеха да звучат ерудирано, но си бяха чисто и просто психоанализа, продиктувана от алкохола.

Били се почувства разочарован. За момент странникът му се беше сторил по-различен от обичайните задници, които загаряваха тапицерията на столовете край бара.

Той се усмихна и поклати глава.

— Философия. Много ме надценяваш.

Туристът отпива мълчаливо от бирата.

Въпреки намерението си да не говори повече Били продължи:

— Сниши се и не се обаждай, не усложнявай нещата и не очаквай много, радвай се на това, което имаш.

Странникът се усмихна.

— Не се оставяй да зависиш от никого и нищо, стой настрана и остави светът да върви по дяволите, ако иска.

— Може би — отстъпи Били.

— Не е баш Платон — рече туристът, — но си е философия.

— Ти имаш ли си своя? — попита Били.

— В този момент вярвам, че животът ми би бил по-хубав и по-смислен, ако ми се размине по-нататъшният разговор с Нед.

— Това не е философия — възрази Били. — Това е факт.

* * *

В четири и десет Айви Елджин пристигна на работа. Тя беше добра сервитьорка и несравним обект на страстни желания.

Били я харесваше, но не я желаше. Сред мъжете, които работеха или пиеха в бара, той единствен не изпитваше сексуално привличане към нея.

Айви имаше коса с оттенък на махагон, ясни очи с цвета на бренди и фигура, каквато Хю Хефнър търсеше цял живот. Макар че беше на двадесет и четири, тя не съзнаваше, че въплъщава върховната мъжка мечта. Никога не се държеше изкусително. Понякога флиртуваше по малко, но съвсем невинно. На фона на благоприличното ѝ поведение красотата ѝ действаше така еротично, че беше достатъчно само да се усмихне, за да стопи калта в ушите на всеки средностатистически мъж.

— Здравей, Били — поздрави Айви, като отиде направо към бара. — Видях умрял опосум на „Олд мил роуд“, на около половин километър от „Корнел лейн“.

— Естествена смърт или убит на пътя? — попита той.

— Убит на пътя.

— Какво значи това според теб?

— Засега нищо конкретно — каза тя и му подаде чантата си, за да я прибере зад бара. — Това е първият труп, който виждам от седмица, така че зависи какво още ще се появи, ако нещо изобщо се появи.

Айви вярваше, че е надарена с таланта на древноримска гадателка, способна да предвиди бъдещето по вътрешностите на жертвено животно. Макар и почитани, дори боготворени от римляните, изкуството на древните гадателки едва ли им беше донесло много покани за забавления.

Айви обаче не поставяше гадаенето в центъра на живота си и рядко говореше с клиентите за това. А и въобще не беше склонна да се

рови в животински вътрешности — беше прекалено гнуслива за древноримска гадателка. Вместо това тя търсеше смисъл в това какво животно бе убито, в обстоятелствата, съпътстващи откриването му, в разположението му спрямо посоките на света и в други мистериозни аспекти на състоянието му.

Предсказанията ѝ рядко се сбъдваха, но Айви не се отказваше.

— Каквото и да излезе — каза тя на Били, докато вземаше тейфтер за поръчки и молив, — едно е сигурно: не е на добро. Умрял опосум никога не е добра поличба.

— И аз съм го забелязал.

— Особено ако носът му сочи на север, а опашката — на изток.

Скоро след пристигането на Айви се заточиха ожаднели мъже, сякаш тя беше мираж на оазис, който те бяха търсили цял ден. Малцина сядаха на бара, повечето я караха да тича от маса на маса. Макар че клиентите бяха хора средна ръка, които нямаха излишни пари за харчене, Айви събираше от бакшиши повече, отколкото би спечелила, ако имаше докторска степен по икономика.

Час по-късно, в пет, започна смяната на Шърли Трублърд, втората сервитьорка за вечерта. Шърли бе петдесет и шест годишна, солидна дама, ухаеща на жасминов парфюм, която също си имаше поклонници. Някои мъже по кръчмите се нуждаеха от майчинско отношение. Както и някои жени.

Бен Върнън, готвачът от дневната смяна, който приготвяше аламинутите, си тръгна, а на негово място дойде вечерният готвач, Рамон Падило. Барът предлагаше само бърза закуска: чийзбургери, пържени картопки, препечени пикантни пилешки крилца, мексикански царевични питки...

Рамон беше установил, че когато на смяна е Айви Елджин, поръчките на пикантни храни се увеличаваха. Мъжката част от клиентелата избираше ястия с лют доматен сос и искаше да добавят червени люти чушки в сандвичите.

— Мисля — сподели веднъж Рамон с Били, — че подсъзнателно те трупат огън в тестисите си, за да са готови, ако тя вземе да ги сваля.

— Никой в това заведение няма шанс за успех с Айви.

— Знае ли човек — сведе поглед Рамон.

— Да не искаш да кажеш, че и ти наблягаш на чушките?

— Чак ми изгоря стомахът от киселини — отвърна Рамон. — Ама съм готов.

Заедно с Рамон се появи и барманът за вечерта, Стийв Зилис, който се застъпваше с Били за час. Той беше на двацет и четири, с десет години по-млад от Били, но с двацет по-незрял.

За Стийв върхът на изискания хумор беше кой да е куплет, достатъчно нецензурен, за да накара врели и кипели мъже да се изчервят. Той умееше да връзва на възел с езика си вишневи дръжки, да вкарва фъстъци в дясната си ноздра и после да ги изстрелва право в определената за целта чаша, както и да изкарва цигарен дим от дясното си ухо.

— Как върви, мой човек?

— Още един час и животът пак започва — рече Били.

— Животът е тук — възрази Стийв. — Това е центърът на действието.

Трагичното при Стийв Зилис беше, че говореше сериозно. За него този обикновен бар беше бляскаво кабаре.

Той си сложи престилка, грабна три маслини от една купа, започна да жонглира със зашеметяваща скорост, а после ги пое в уста една по една. Когато двама пияни на бара изръкопляскаха, Стийв се разтопи така, все едно беше звезден тенор в опера „Метрополитън“, заслужил възторга на културна и посветена публика.

Независимо че присъствието на Стийв Зилис си беше наказание, последният час от смяната на Били мина бързо. В бара имаше достатъчно хора да създадат работа за двама бармани — следобедните посетители не бързаха да си тръгват, а вечерните прииждаха.

Били харесваше този преходен час, доколкото това беше възможно. Клиентите знаеха какво говорят и бяха много по-весели отколкото по-късно, когато алкохолът ги тласнеше към меланхолия.

Тъй като прозорците гледаха на изток, а слънцето преваляше на запад, стъклата бяха обагрени в мека дневна светлина. Осветлението придаваше меден блясък на сепаретата и на тъмночервената махагонова ламперия. Във въздуха се носеха уханията на дървен под, напоен с вкиснала бира, восък от свещи, чийзбургери и пържени кръгчета лук.

Въпреки това Били не харесваше заведението дотолкова, че да остане след смяната си, и си тръгна точно в седем. Ако беше Стийв

Зилис, щеше да превърне излизането си в спектакъл. Вместо това той се изниза като призрак, изфирясващ от свърталището си.

Навън оставаха по-малко от два часа светлина от летния ден. Небето на изток беше електриковосиньо като в картините на Максфийлд Париш, а на запад, под слънцето, изглеждаше бледо.

Когато се приближи до своя Форд Експлорър, Били забеляза сгънато парче хартия, пъхнато под чистачката на предното стъкло откъм шофьора. Седнал зад волана, на отворена врата, той разгърна листчето, очаквайки да е реклама я за миене на коли, я за чистене по домовете. Вместо това видя следното ясно напечатано послание:

Ако не занесеш тази бележка в полицията и не ги накараш да се намесят, ще убия прелестна руса учителка някъде в окръг Напа.

Ако пък занесеш бележката в полицията, ще убия възрастна жена, която се занимава с благотворителност.

Имаш шест часа да решиш. Изборът е твой.

Светът се залюля под краката на Били, макар че в този момент той не го усети. Пропадането още не беше започнало, но предстоеше. Скоро.

ГЛАВА 2

Мики Маус получи куршум в гърлото. Деветмилиметровият пистолет даде още три бързи откоса и направи на парчета лицето на Доналд Дък.

Лани Олсен, стрелецът, живееше в края на напукана асфалтова уличка край каменист хълм, където грозде не би виряло. От дома му не се разкриваше гледка към легендарната долина Напа.

Непредставителността на квартала се компенсираше от хубави сенчести сливови дървета и високи брястове, чиято красота се подчертаваше от пъстри диви азалии. Освен това мястото беше уединено.

Най-близкият съсед живееше толкова далеч, че Лани би могъл да си устройва веселби по 24 часа в денонощието и никой нямаше да разбере. Не че Лани имаше някаква полза от това — той си лягаше в девет и половина. Веселбата, както Лани я разбираше, включваше каса бира, пържени картофи и покер. Местоположението на къщата обаче му даваше възможност да се упражнява в стрелба и той беше най-изкусният стрелец в отдела на шерифа.

Като малък беше искал да стане художник на анимационни филми. Имаше талант за това. Портретите на Мики Маус и Доналд Дък, закачени като мишени върху купата сено, бяха негово дело и достойни за филмче на „Дисни“.

Лани извади изпразнения пълнител и рече:

— Трябваше да дойдеш вчера — уцелих в главите дванадесет Бързоходеца един след друг, като нито един изстрел не попадна извън целта.

— Койотът страшно би се зарадвал. Стреляш ли по обикновени мишени?

— Че какво забавно има в това?!

— А по семейство Симпсън?

— И по Хоумър, и по Барт — по всичките, но не и по Мардж — отвърна Лани. — Никога по Мардж.

Лани сигурно щеше да се запише в Художествената академия, ако властният му баща Ейнсъл не беше решил синът му да стане служител на закона като него и неговия баща.

Майката на Лани, Пърл, го беше подкрепяла, доколкото ѝ позволяваше здравето. Когато момчето стана на шестнадесет години, откриха, че Пърл страда от лимфом на Ходжкинс. Радио и химиотерапията изцедиха силите ѝ. Дори в периодите, когато болестта беше под контрол, тя не можеше да се възстанови напълно. Лани се боеше, че баща му няма да се грижи както трябва за нея, и не се записа в Художествената академия. Започна работа в полицията и пое грижата за майка си.

Най-неочаквано Ейнсъл напусна този свят пръв. Спря шофьор за превишена скорост, а шофьорът го повали с 38-милиметров куршум от упор.

Понеже лимфомът я беше засегнал необичайно млада, Пърл живя с болестта учудващо дълго. Почина преди десет години, когато Лани беше на трийсет и шест. Все още не му беше късно да смени професията и да получи художествено образование, но инерцията се оказа по-силна от желанието му за нов живот.

Лани наследи къщата — красива постройка във Викториански стил, богато украсена с дървени елементи, опасана с веранда. Тъй като не бе отдаден на работата си и нямаше семейство, той имаше много свободно време за къщата и я поддържаше в образцов вид.

Лани пъкна нов пълнител в пистолета, а Били извади бележката от джоба си.

— Какво мислиш за това?

Лани се зае да чете и щом стрелбата затихна, косовете отново накацах по високите клонове на близките брястове. Не реагира на съдържанието на бележката нито с намръщване, нито с усмивка, напротив на очакванията на Били.

— Откъде я взе?

— Беше оставена под чистачката на стъклото на колата.

— Къде беше спрял?

— При бара.

— Имаше ли плик?

— Не.

— Видя ли някой да те наблюдава? Докато я вадеше изпод чистачката и я четеше...

— Нямаше никой.

— Какво мислиш за тази работа?

— Нали аз това те питах — напомни му Били.

— Дебелашка шега.

Втрънен в злокобните редове, Били отбеляза:

— И аз така помислих отначало, но после...

Лани пристъпи встрани и застава редом до новите купи слама, окичени с рисунки на Елмър Фъд и Бъгс Бъни в цял ръст.

— Но после си помисли „Ами ако не е така?“

— Ти не го ли мислиш?

— Разбира се, че го мисля. Всеки полицай си го мисли постоянно, иначе краят му настъпва прекалено рано. Или пък започва да стреля, когато не трябва.

Наскоро Лани беше ранил един войнствено настроен пияница, защото бе решил, че е въоръжен. Оказа се, че не е пистолет, а мобилен телефон.

— Но човек не може вечно да се съмнява — продължи той. — Трябва да се довери на инстинкта си. А той ти казва същото, което и моят. Номер е. Сещаш се кой ти го е погодил...

— Стийв Зилис — потвърди Били.

— Именно.

Лани зае поза за стрелба, като пренесе тежестта на тялото си върху десния крак, подгъна лявото коляно и стисна пистолета с две ръце. Пое дълбоко дъх и изстреля пет куршума в Елмър. Косовете се разхвърчаха към небето подобно на шрапнели.

Били отчете четири смъртоносни удара и една рана и рече:

— Работата е там, че... това не е в стила на Стийв, той не би могъл да го направи.

— Защо не?

— На него му дай да носи малък плондер в джоба си и да имитира пръдня, когато реши, че ще е смешно.

— Е, и?

Били сгъна бележката и я пхна в джоба на ризата си.

— Номерът изглежда прекалено сложен за Стийв, прекалено... изтънчен.

— Стийв е толкова изтънчен, колкото и дрисъкът — съгласи се Лани.

Той отново зае поза за стрелба и изпразни втората половина на пълнителя по Бъгс, нанасяйки пет смъртоносни удара.

— А ако не е шега?

— Шега е.

— Ами ако не е?

— Откачените убийци си играят на такива игри само на кино. В живота те просто убиват жертвите си. За тях е важно чувството за власт, понякога и насилственият секс. Те не дразнят хората с гатанки.

Поляната бе обсипана с празни гилзи. Под превалящото на запад слънце месингът приличаше на кърваво злато.

Съмненията на Били явно не бяха разсеяни и Лани продължи:

— Да допуснем, че заплахата е сериозна, макар че не е — каква информация ни дава бележката?

— Руси учителки, възрастни жени.

— Някъде в окръг Напа.

— Да.

— Окръгът не е Сан Франциско — отбеляза Лани, — но не е и пустиня. Има много градове с много хора. Отделът на шерифа и всички полицаи в окръга, взети заедно, няма да стигнат, за да проверят навсякъде.

— Не е необходимо да се проверяват всички. Имаме описание на жертвите — прелестна руса учителка.

— Това е субективно. За теб някоя руса учителка може да е прелестна, а за мен да е вещица.

— Не знаех, че имаш такива високи стандарти по отношение на жените.

— Взискателен съм — усмихна се Лани.

— Имаме и възрастна жена, която се занимава с благотворителност.

Лани пхна трети пълнител в пистолета и заяви:

— Много възрастни жени се занимават с благотворителност. Тяхното поколение е възпитано в любов към ближния.

— Значи няма нищо да направиш?

— Какво искаш да направя?

Били не знаеше какво да предложи и само отбеляза:

— Мисля, че трябва да се направи нещо.

— Работата на полицията е да действа в отговор на престъпленията, а не превантивно.

— Значи, той трябва първо да убие някого.

— Никого няма да убие.

— Казва, че ще убие — настоя Били.

— Това е номер. Стийв Зилис най-сетне е надраснал шегите с пръскалки и пластмасови фъшкии.

— Може би си прав — кимна Били.

— Прав съм, разбира се. — Лани посочи към останалите цветни фигури по купите слама. — Преди здрачът да ми развали мерника, искам да избия героите от „Шрек“.

— Филмите бяха хубави.

— Аз не съм филмов критик — отсеке Лани нетърпеливо, — а човек, който иска да се позабавлява и да усъвършенства работните си умения.

— Добре, добре, тръгвам си. Ще се видим в петък за покер.

— Донеси нещо — подкани го Лани.

— Какво?

— Хосе ще донесе свинско с ориз. Лерой обеща 5 вида салца и чипс. Защо не направиш от онова тамале?

Били потръпна, докато го слушаше.

— Все едно сме стари моми, които планират шивашка седянка.

— Може да сме жалки, но поне сме още живи.

— Откъде си сигурен?

— Ако бях умрял и ме бяха пратили в ада, нямаше да ми позволят удоволствието да рисувам. А това тук няма начин да е рай.

Докато Били стигне до колата си на паркинга, Лани Олсен беше започнал стрелбата по Шрек, Фиона, Магарето и приятелите им.

Небето на изток беше с цвета на сапфир. На запад синьото избледняваше, а под него се показваше златистожълто с намек за теракотено червено отдолу.

Под удължаващите се сенки на настъпващия здрач Били застана до мощния си автомобил и за момент погледна Лани, който се упражняваше в стрелба, опитвайки се за хиляден път да убие неосъществената си мечта да стане художник-аниматор.

ГЛАВА 3

Дори и омагьосана принцеса, спяща от години в кулата на някой замък в очакване на принц, който да я събуди с целувка, не би изглеждала по-прекрасна от Барбара Мендел, която лежеше в „Шепнещите борове“.

Под милувката на осветлението русата ѝ коса, разпиляна по възглавницата, блестеше като разтопено злато, излято от котела на леяр. Били Уайлс стоеше до леглото ѝ и си мислеше, че дори и порцелановите кукли нямат такова бледо и съвършено лице като нейното. Кожата ѝ изглеждаше полупрозрачна, сякаш светлината проникваше под повърхността и озаряваше лицето ѝ отвътре.

Ала ако повдигнеш тънката завивка и чаршафа, щеше да види една унизителна гледка, нетипична за спящите принцеси. В корема ѝ бе вкарана хирургически чревна сонда. Лекарят беше предписал бавно, непрекъснато хранене. Помпата на системата бръмчеше тихичко и вкарваше безкрайния обяд.

Беше в кома от почти четири години. Нейната кома не беше от най-дълбоките. Понякога тя се прозяваше, въздишаше, вдигаше ръка към лицето си, към шията си, към гърдите си. От време на време дори говореше, макар да казваше само по няколко загадъчни думи, адресирани не към някого от присъстващите, а към някакво призрачно творение на мозъка. Дори когато говореше или мърдаше ръката си, тя не възприемаше нищо от околния свят. Беше в безсъзнание и не реагираше на външни дразнители.

В момента лежеше неподвижно, челото ѝ беше гладко като мляко във ведро, очите ѝ не помръдваха под клепачите, устните ѝ бяха леко отворени. Дори и призрак не би могъл да диша по-безшумно.

Били извади от джоба на якето си тефтерче, за което беше закачена малка химикалка. Сложи тефтерчето на нощното шкафче.

Стаята бе просто обзаведена — болнично легло, нощно шкафче, стол. Преди много време Били беше добавил висок стол за бар, за да вижда по-добре Барбара. Санаториумът „Шепнещите борове“ предлагаше добри грижи, но обстановката беше спартанска.

Половината от пациентите се възстановяваха, другата половина просто ги държаха там „на склад“.

Седнал на високия стол до леглото, Били ѝ разказа как е минал денят му. Първо ѝ описа изгрева, а накрая — мишените с образи на анимационни герои на Лани. Макар че тя никога не реагираше на думите му, Били подозираше, че иззад непристъпната си крепост Барбара го чуваше. Той имаше нужда да вярва, че присъствието му, гласът му, любовта му ѝ действаха успокояващо.

Когато вече нямаше какво да каже, Били продължаваше да я гледа. Невинаги я виждаше такава, каквато беше сега. Виждаше я каквато беше преди — пълна с живот, жизнерадостна — и каквато би могла да бъде днес, ако съдбата не бе така жестока.

След известно време той извади сгънатата бележка от джоба на ризата си и я прочете отново. Тъкмо беше свършил, когато Барбара промълви няколко думи, чийто смисъл сякаш се появи по-бързо от звуците: „Искам да знам какво казва...“

Били се надигна от стола като наелектризиран. Наведе се над преградата на леглото, за да я види по-отблизо.

Откакто бе изпаднала в кома, тя никога не бе казвала нещо, което да има връзка с неговите думи или действия по време на посещенията му.

— Барбара?

Тя продължи да лежи неподвижно, със затворени очи и откренати устни, проявявайки толкова признаци на живот, колкото оплакван мъртвец в катафалка.

— Чуваш ли ме?

Били докосна лицето ѝ с треперещи пръсти. Тя не реагира.

Макар че вече ѝ беше казал какво пише в бележката, за всеки случай той ѝ я прочете още веднъж. Когато свърши, тя не реагира. Били повтори името ѝ, но Барбара не се отзова.

Той седна отново на високия стол и взе тефтерчето от нощното шкафче. Записа с малката химикалка петте ѝ думи и датата, на която ги беше произнесла. Водеше такъв дневник за всяка година от неестествения ѝ сън. Макар че всеки от тях имаше само сто малки странички, нито един не беше изписан, защото тя не говореше при всяко посещение, дори не при повечето.

Искам да знам какво казва.

След като добави датата на това необичайно завършено изказване, той започна да прелиства предишните страници и да препрочита някои от думите ѝ.

*кротките не могат да простят
момчета с лица на булдози
моят бебешки брътвеж
авторитетът на надгробната му плоча
патладжани, пъстърва, праскови, призма
сезон на мрака
нахлува насам
моцно надигане
всичко изчезва мигновено
двайсет и три, двайсет и три*

Нямаше никакъв смисъл, дори намек за такъв.

От време на време, през няколко седмици или месеци, тя се усмихваше леко. На два пъти дори тихо се бе разсмяла. Имаше случаи обаче, когато прошепнатите ѝ думи го тревожеха или направо го смразяваха.

*разкъсан, натъртен, задъхан, окървавен
кръв и стрелба
брадви, ножове, щикове
кръвясали очи, кръвнишки погледи*

Тонът на тези стряскащи послания не беше тревожен, тя ги изговаряше тихо по същия безучастен начин, както и другите. Въпреки това Били се разстройваше. Притесняваше го мисълта, че в дъното на комата си тя се намира на тъмно и страшно място, където се чувства пленница, заплашена и самотна.

Ето че челото ѝ се сбърчи пак и Барбара проговори: „Морето...“

Той го записа и тя добави: „Какво точно...“

Стаята потъна в още по-дълбока тишина, сякаш безброй призраци от плътната атмосфера притиснаха въздушните течения, за да достигне шепотът ѝ до Били.

Тя вдигна ръка към устните си сякаш за да усети материята на думите си. „Какво точно казва, отново и отново.“

Това беше най-смисленото нещо, което бе изричала по време на комата, и един от редките случаи, когато бе говорила толкова дълго в рамките на едно посещение.

— Барбара?

— Искам да знам какво казва... морето.

Тя отпусна ръка на гърдите си. Челото ѝ се изглади. Очите ѝ, които се движеха под клепачите, докато говореше, отново станаха неподвижни.

Били остана с химикалката в ръка, готов да записва, но Барбара беше безмълвна като стаята. Тишината и неподвижността ставаха все по-дълбоки и накрая той реши, че трябва да си върви, или щеше да го сполети съдбата на праисторическа муха, застинала в кехлибара.

Тя щеше да лежи в мълчание с часове, с дни или завинаги.

Той я целуна, но не по устата. Това би било кошунство. Бузата ѝ беше мека и хладна на допир.

Тя изпадна в кома преди три години, десет месеца и четири дни, само месец след като бе приела годежен пръстен от Били.

ГЛАВА 4

Били не живееше в такова уединение, на каквото се радваше Лани, но домът му се простираше върху площ от четири декара, оградени с елши и хималайски кедри. Къщите на уличката му бяха малобройни.

Били не познаваше съседите си. Навярно нямаше да ги познава, дори да живееха по-близо. Беше благодарен, че не се интересуват от него.

Първият собственик на къщата и архитектът явно бяха постигнали съгласие да построят нещо средно между бунгало и луксозна едноетажна вила. Силуетът напомняше бунгало. Кедровата обшивка, посребрена от атмосферните условия, както и предната веранда с грубо издяланите стълбове, подпирани покрива, бяха типични за вила.

За разлика от повечето къщи в смесен стил, тази изглеждаше уютна. Стъклата на прозорците бяха релефни, от малки ромбовидни елементи, типични за вилни сгради, и щом светнеха лампите, заблестяваха като бижута. През деня ветропоказателят с форма на скачащ елен се въртеше на покрива с ленива грация дори при силни пориви на вятъра.

Зад къщата имаше самостоятелен гараж, в който се помещаваше дърводелската му работилница.

Били паркира колата, затвори голямата врата зад нея и се отправи през задния двор към къщата. В този момент от покрива на гаража избуха кукумявка.

Други кукумявки не се обадиха, ала на Били му се стори, че чува цвърченето на мишки, и почти почувства как те треперят в храсталака и копнеят за високата трева отвъд двора.

Усещаше мозъка си като бласто, а мислите — като кал. Той спря и пое дълбоко въздух, напоен с аромата на корите и игличките на хималайските кедри. Острата миризма избистри главата му. Яснотата на мисълта не се оказа приятна. Той рядко пиеше, но сега му се доця бира, че и нещо по-силно.

Звездите го гледаха строго. Макар да светеха ярко в безоблачното небе, светлината им бе сурова. Нито дъските на стъпалата, нито на верандата изскърцаха под краката му. Разполагаше с предостатъчно време да поддържа къщата в идеален ред.

Беше изхвърлил старите кухненски шкафове и беше направил нови от черешово дърво с тъмни петна. Пода, шкафовете и плотовете им бе покрил с черни гранитни плочи. Семпло и изчистено. Бе възнамерявал да декорира цялата къща в този стил, но после загуби желание.

Наля си една студена бира „Гинес“ и добави към нея уиски. В редките случаи, когато седнеше да пие, искаше питието да е гъсто и силно.

Зае се да си направи сандвич с пастърма и в този момент телефонът иззвъня.

— Ало?

Отговор не последва дори след второто „Ало“ на Били. В друг случай той би помислил, че линията е прекъснала. Но не и тази вечер.

Били продължи да слуша и измъкна от джоба си листчето с напечатания текст. Разгъна го и го изглади върху черната гранитна повърхност на шкафа.

Линията бе глуха като звънче без език, без никакви смущения. Не се чуваше и шум от вдишване или издишване, сякаш човекът отсреща беше умрял и приключил завинаги с дишането.

Шегаджия или убиец, той явно целеше да подразни и уплаши слушателя си. Били не му направи удоволствието да изрече „Ало“ за трети път. Те слушаха взаимното си мълчание, сякаш можеха да разберат нещо от нищото. След около минута Били започна да се чуди дали не си въобразява, че от другата страна въобще има някой.

Ако отсреща наистина стоеше авторът на бележката, би било грешка да затвори пръв. Щеше да изглежда като знак на страх или поне слабост.

Животът го беше научил на търпение. И понеже не беше горделив, не се притесняваше, че може да изглежда глупав. Затова продължи да чака.

Когато човекът от другата страна затвори, прекъсването на връзката се чу ясно, което значеше, че от другата страна наистина бе имало някой. Сега телефонът даваше свободно.

Били обходи четирите стаи и банята, спусна щорите на всички прозорци и едва тогава се залови отново със сандвича. Седна на масата в кухнята и започна да яде. Хапна и две кисели краставички и изпи още една бира, този път без уиски.

Били нямаше телевизор. Забавните програми го отегчаваха, а новини не му трябваха. Единствената му компания по време на вечеря бяха собствените му мисли. Не му трябваше много време да довърши сандвича.

* * *

Една от стените в хола беше покрита с книги от пода до тавана. През по-голямата част от живота си Били бе страстен читател. Загуби интерес към четенето преди три години, десет месеца и четири дни. Общата любов към книгите, към литературата от всякакви жанрове ги беше сближила с Барбара.

На една от етажерките стоеше колекция от произведения на Дикенс. Барбара му ги беше подарила за Коледа — тя беше запален почитател на Дикенс. Сега обаче той имаше нужда да се занимава с нещо. Не го свърташе да седне и да чете. Чувстваше се уязвим.

Освен това някои книги съдържаха смущаващи идеи. Караха го да мисли за неща, които предпочиташе да забрави, и макар мислите му да ставаха непоносими, той не можеше да ги отпъди.

Декоративният таван в хола беше резултат от нуждата му да се занимава с нещо. Около всеки панел имаше корниз със зъборез. В средата на панелите се виждаха букети от стилизирани акантови листа, ръчно издялани от бял дъб и боядисани в тон с махагона. Стилът на този таван не подходеше нито на вила, нито на бунгало. Ала на Били му беше все едно. Беше си осигурил работа за месеци.

Таванът в кабинета му беше дори още по-щедро украсен от този в хола.

Той обърна гръб на бюрото си, откъдето неизползваният компютър го гледаше присмехулно. Предпочете да седне пред тезгяха с инструментите за дърворезба. И тук беше отрупано с блокчета от бял дъб, които ухаеха приятно на дърво. Щеше да ги използва за украса на тавана в спалнята, който в момента беше само гол гипс.

На масата имаше CD-плейър с две малки тонколони. Беше зареден с креолска музика. Били го включи.

Захвана се да дялка и спря едва когато го заболяха ръцете и погледът му се премрежи. Тогава изключи музиката и си легна.

Лежеше по гръб в мрака, загледан в тавана, който не можеше да види, и чакаше очите му да се затворят. Чакаше и чакаше. От покрива се чу шум. Нещо дращеше по кедровата обшивка. Кукумявката, разбира се. Кукумявката не избуха. Може би беше миеща мечка. Или нещо друго.

Погледна часовника на нощното шкафче. Двайсет минути след полунощ.

Имаш шест часа да решиш. Изборът е твой.

Всичко щеше да е наред на сутринта. Сутринта винаги всичко е наред. Е, не съвсем наред, но достатъчно добре, за да има смисъл да се упорства.

Искам да знам какво казва. Морето. Какво точно казва, отново и отново.

На няколко пъти той затвори очи, но това не помагаше. Те трябваше да се затворят сами, за да дойде сънят. Докато гледаше часовника, числото 00:59 се смени с 1:00. Беше намерил бележката под чистачката на предното стъкло в 7 вечерта. Оттогава бяха минали шест часа.

Някой беше убит. Или не беше. Със сигурност не беше. Под звуците на драскащите нокти на кукумявката, ако наистина беше кукумявка, той се отпусна и заспа.

ГЛАВА 5

Барът нямаше специално име, беше просто *БАРЪТ*. Така пишеше и върху табелата на стълба, там, където щатската магистрала се отклоняваше към оградения с брястове паркинг.

Собственикът се казваше Джеки О'Хара. Той беше пълен и луничав, добър човек, приятел или почетен роднина на всички. Джеки нямаше никакво желание да сложи името си на табелата.

Като момче беше мечтал да стане свещеник. Искаше да помага на хората, да им покаже пътя към бога. Времето го беше научило, че не е достатъчно силен да овладее човешките си страсти. Още на младини беше осъзнал, че може да се окаже лош свещеник, което не отговаряше на мечтите му.

За него беше въпрос на чест да се занимава с почтена търговия в приятелска атмосфера, но смяташе, че ако нарече бара със собственото си име, суетата ще помрачи задоволството от постиженията му.

Според Били Уайлс от Джеки би излязъл добър свещеник. Всеки човек си има слабости, над които е трудно да надделее, но малцина притежаваха смирение и благост и осъзнаваха ограниченията си.

„Лозата“, „Под сенчестия бряст“, „На свещи“, „Крайпътната механа“... Клиентите се надпреварваха да измислят име на заведението. Джеки считаше предложенията им за тромави, неподходящи или префърцунени.

Когато пристигна в 10:45 във вторник, петнайсет минути преди отварянето на бара, Били видя единствено колите на Джеки и Бен Върнън на паркинга. Бен беше дневният готвач.

Застанал до своя форд, Били се загледа в гъсто наредените ниски хълмове в далечината, от отсрещната страна на пътя. Някои от тях тъмнееха от разораната за изкопни работи пръст, а други светлееха с цвета на изгорялата под лятното слънце трева.

Международната корпорация „Пиърлес пропъртиз“ строеше курортен комплекс от световна величина върху площ от 3600 декара, който щеше да се казва „Лозите“. Освен хотел с игрище за голф, три басейна, тенис клуб и други места за забавления, проектът включваше

и 190 курортни резиденции на стойност милиони долари, за продан на онези, които приемаха на сериозно почивката си. Основите бяха излети рано през пролетта. Стените растяха.

Значително по-близо от царствените строежи на по-високите хълмове, на поляна на около трийсетина метра от пътя се издигаше почти завършено импозантно произведение на изкуството. То беше с дължина 45 и височина 20 метра, триизмерно, направено от дърво, боядисано в сиво с черни светлосенки. Бе в стил „Арт деко“ и представляваше стилизиран образ на мощна машина, подобна на локомотив. Имаше и огромни зъбчати колела, странна арматура и чудати механични чаркове, които нямаха нищо общо с влаковете.

В лявата част на сектора, приличен на локомотив, стоеше гигантска стилизирана фигура на мъж в работно облекло. Тялото му беше наклонено от ляво на дясно, сякаш приведено срещу порива на силен вятър. Изглеждаше, сякаш е заклещен от машината, ръцете му панически и настойчиво бутаха едно от огромните колела, все едно ако спреше за миг, щеше загуби синхрон и да бъде разкъсан на парчета. Никоя от движещите се части на макета още не работеше, но въпреки това той внушаваше движение, бързина.

Творението беше проектирано и построено по поръчка от известен творец, който се наричаше просто Валис, и шестнайсет негови помощници. Замислено бе като символ на шеметния темп на съвременния живот, на индивида, който изнемогва под обществения натиск.

В деня на откриването на курорта Валис щеше собственоръчно да запали и изгори произведението си, като израз на освобождението, което предлагаше комплексът, от лудешката забързаност на живота.

Повечето местни жители на Винярд Хилс и околностите се присмиваха на макета и с ирония го наричаха изкуство.

Били харесваше грамадата, но не виждаше смисъл в изгарянето й.

Същият творец веднъж беше завързал двама хиляди пълни с хелий червени балона за перилата на мост в Австралия, който изглеждаше, сякаш виси от тях. По-късно, с помощта на дистанционно управление той беше спукал всичките наведнъж. На Били така и не му стана ясно къде е изкуството в тази работа или какъв е смисълът на спукването.

Макар да не бе изкуствовед, той не считаше макета нито за кич, нито за изкусно произведение. Да го изгорят за него беше също толкова безумно, колкото ако някой музей решеше да изгори картините на Рембранд. Ала в съвременното общество имаше безброй неща, които го ужасяваха, така че такова незначително събитие не би нарушило съня му. И все пак той нямаше да дойде да наблюдава изгарянето.

Били влезе в бара. Въздухът вътре бе така пропит с ухания, че човек можеше да го вкуси. Бен Върнън готвеше мексиканска яхния.

Зад бара Джеки О'Хара правеше инвентаризация на питиетата.

— Били, видя ли специалното предаване по шести канал снощи?

— Не.

— Не си видял за летящите чинии и отвличанията от извънземни?

— Занимавах се с дърворезба и слушах креолска музика.

— Един разправяше, че го закарали на космически кораб, който обикалял около Земята.

— Нищо ново. Такива истории има много.

— Каза, че група извънземни му направили проктологичен преглед.

Били мина през портичката зад бара.

— Всички така казват.

— Знам, но не мога да го разбера — намръщи се Джеки. — Защо една извънземна, по-възвишена, хиляда пъти по-интелигентна от нас раса ще иска да измине трилиони километри през космоса, за да ни бърка в задниците? Що за перверзни създания са това?

— Ами в моя не са бъркали — увери го Били. — А се съмнявам, че са бъркали и в нечий друг.

— Онзи е много авторитетен. Писател е. Автор на доста други книги преди тази.

Били извади престилка от едно чекмедже, завърза я на кръста си и каза:

— Да публикуваш книги не те прави автоматично авторитет. И Хитлер е публикувал книги.

— Наистина ли? — удиви се Джеки.

— Да.

— Самият Хитлер?

— Същият.
— Будалкаш ме.
— Провери и ще видиш.
— И какво е писал — криминални романи, нещо такова?
— Нещо такова — отвърна Били.
— Този е писал научна фантастика.
— Нищо чудно.
— *Научна фантастика* — подчерта Джеки. — Предаването беше наистина потресаващо.
Вдигна малка бяла купичка от бара и възкликна възмутено:
— Сега какво, да му режа от заплатата ли на Стийв за похабената стока?
В купичката имаше между петнайсет и двайсет вишневи дръжки, всяка вързана на възел.
— На клиентите им е забавен — отвърна Били.
— Защото са били натряскани. Той се прави на веселяк, ама не е.
— Всеки разбира веселието посвоему.
— Искам да кажа, че се прави на непукист, ама не е.
— Аз съм го виждал само такъв — отбеляза Били.
— Питай Силия Рейнолдс.
— Коя е тя?
— Съседка на Стийв.
— Може да му има зъб — предположи Били. — Невинаги може да се вярва на приказките на съседите.
— Силия казва, че понякога изпада в бяс в задния двор.
— Как така — бяс?
— Ами побеснявал и насичал на парчета разни неща.
— Какви неща?
— Например кухненски стол.
— Чий стол?
— Негов си. Направил го на трески.
— И защо?
— Ругаел и се ядосвал, докато го сечал. Явно си е изливал гнева.
— Върху стола?
— Да. Сечал и дини с брадва.
— Може да обича дини — предположи Били.
— Не ги ядял. Просто ги насичал, докато станели на каша.

— И през цялото време ругаел?
— Точно така. Ругаел и ръмжал като животно. И няколко пъти си го излял на кукли.
— Какви кукли?
— Като тези по витрините на магазините.
— Манекени?
— Да. Удрял ги с брадва и огромен чук.
— И откъде е намерил манекени?
— Кой го знае.
— Не го вярвам.
— Говори със Силия. Тя ще ти каже.
— Тя питала ли е Стийв защо прави така?
— Не, страх я е.
— Ти вярваш ли й?
— Силия не лъже.
— Мислиш ли, че Стийв е опасен? — попита Били.
— Вероятно не, ама кой знае.
— Може би трябва да го уволниш.
Джеки повдигна вежди.
— Да, да, и после той да дойде тука с брадва, като ония, дето ги показват по новините.
— Не ми се вярва да е истина. И ти самият не го вярваш — помъчи се да го успокои Били.
— Вярвам го. Силия ходи на проповед три дни в седмицата.
— Джеки, ти обикновено се шегуваш със Стийв и не изглеждаш притеснен.
— Винаги си имам едно наум.
— Не съм забелязал.
— Имам си. Но не искам да бъда несправедлив към него.
— Несправедлив?
— Той е добър барман. Върши си работата. — По лицето на Джеки О'Хара се изписа срам, пълните му бузи почервеняха. — Не биваше да говоря така за него. Ама тия дръжки, заради тях се ядосах.
— Двайсет вишни — отбеляза Били. — Колко ли може да струват?
— Въпросът не е в парите, а в оня номер с езика, който е доста неприличен.

— Не съм чул някой да се оплаква. Много от клиентките дори страшно го харесват.

— Както и обратните — добави Джеки. — Не искам барът да се превръща в място за единаци — били те обратни, или не. Искам да е семеен бар.

— Вярваш ли, че има такова животно като семеен бар?

— Разбира се! — засегна се Джеки. Макар да беше безименен, барът не беше долнопробно заведение. — Че нали предлагаме детски порции пържени картофи и панирани кръгчета лук!

Преди Били да успее да отговори, влезе първият клиент за деня. Беше 11:04 часа. Искаше ранен обяд и си поръча „Блъди Мери“ със стрък целина.

Джеки и Били работеха заедно зад бара през обедните часове. Джеки сервираше, а Бен разпределяше порциите по чиниите.

Клиентелата беше по-многобройна от обикновено, защото във вторник предлагаша мексиканска кухня, но все пак по това време на деня не се нуждаеха от сервитьорка. Една трета от посетителите приемаха обяда си в течна форма, а втората трета се задоволяваха с фъстъци, кренвирши от буркан или безплатни солени бисквити.

Докато правеше коктейли и наливаше бира, Били Уайлс не можеше да се отърве от натрапчивото видение как Стийв Зилис сече ли, сече манекени...

Времето минаваше, а никой не съобщаваше за застреляна учителка или пребитата възрастна филантропистка, така че Били се поотпусна. В затънтено кътче като Винярд Хилс, наред безметежното спокойствие на долината Напа, новината за брутално убийство би се разнесла много бързо. Явно са му погодили номер с бележката.

Следобедът мина бавно, в четири часа Айви Елджин дойде на работа. По петите ѝ вървяха мъже, зажаднали до такава степен, че ако имаха опашки, щяха да ги въртят.

— Някакви трупове днес? — попита я Били и усети, че потреперва.

— Богомолка на задната ми веранда, точно на прага — отвърна Айви.

— Какво мислиш, че означава това?

— Който се моли, умира.

— Не схващам.

— И аз още се мъча да го разтълкувам.

Шърли Трублъд дойде в пет часа, облечена в бледожълта униформа с бели ревери и маншети, както подобаваше на зряла жена.

След нея се появи Рамон Падило, който подуши миризмата на мексиканска яхния и измърмори:

— Липсва й щипка кимион.

Стийв Зилис довтаса в шест часа. Миришеше на афтършейв с аромат на върбина, устата му имаше ментов дъх.

— Как върви, брато? — подкачи той Били.

— Ти ли ми звъня снощи? — попита Били.

— Аз ли? За какво да ти звъня?

— Не знам. Някой звънна, връзката беше лоша. Помислих, че може да си ти.

— Ти опита ли се да ме избереш?

— Не. Почти нищо не се чуваше, но нещо ми подсказа, че може да си ти.

Стийв избра три едри маслини от подноса и рече:

— Все едно, нямаше да ме намериш — бях излязъл с приятел.

— Свършваш работа в два часа сутринта и после излизаш?

Стийв се ухили и намигна.

— Имаше луна, а аз съм вълк — каза той, като проточи последната дума — *въвълк*.

— Ако аз свършвах в два часа сутринта, щях веднага да си легна.

— Не искам да те обидя, светецо, но ти нямаш много хъс за живот.

— Какво искаш да кажеш?

Стийв сви рамене, после се зажонглира със завидно умение с хлъзгавите маслини.

— Хората се чудят защо готин тип като теб живее като стара мома.

Били огледа клиентите и попита:

— Кои хора?

— Кой ли не. — Стийв хвана първата маслина с уста, после втората, третата и ги сдъвка под аплодисментите на публиката на бара.

През последния час от смяната си Били наблюдаваше Стийв Зилис по-внимателно от обикновено. Въпреки това не забеляза нищо

подозрително. Или не той беше скроил номера, или беше безкрайно по-лукав, отколкото изглеждаше.

Всъщност нямаше значение. Никой не беше пострадал. Бележката беше шега и рано или късно смисълът ѝ щеше да излезе наяве.

Когато в 7 часа и Били се приготви за тръгване, Айви Елджин се приближи до него със сдържано възмущение в кехлибарените си очи.

— Някой ще умре в църква.

— Откъде знаеш?

— От богомолката. Който се моли, умира.

— В коя църква? — попита той.

— Бъдещето ще покаже.

— Може да не стане в църква. Може просто някой местен свещеник да умре.

Тя впи в него омагьосващия си поглед.

— Не бях помислила за това. Може би си прав. Но каква ще е ролята на опосума тук?

— Нямам представа, Айви. Нямам дарбата на гадател като теб.

— Знам, но си много добър. Винаги ме изслушваш с интерес и никога не ми се подиграваш.

Въпреки че работеше заедно с Айви пет дни в седмицата, изключителната ѝ красота и сексапил понякога го караха да забрави, че в някои отношения тя беше повече момиче, отколкото жена, мила и безхитроствена, добродетелна, макар и не недокосната.

— Ще помисля за опосума — обеща Били. — Може пък да имам някакъв талант на гадател, знае ли човек.

Усмивката ѝ лесно би извадила човек от равновесие.

— Благодаря ти, Били. Този талант понякога... понякога се превръща в бременост. Малко помощ винаги е добре дошла.

Навън ниското слънце оцветяваше лятната вечер в лимоненожълто, а пълзящите на изток сенки на брястовете бяха толкова тъмновиолетови, че преливаха в черно.

Като се приближи до форда, Били забеляза, че под чистачката на предното стъкло има бележка.

ГЛАВА 6

Независимо че никой не бе съобщил за убитата блондинка или възрастна жена, Били спря, преди да стигне до колата. Колебаеше се, не му се искаше да прочете бележката. Единственото му желание бе да постои малко при Барбара и да се прибере вкъщи. Не ходеше при нея всеки ден, но все пак често.

Посещенията му в „Шепнещите борове“ бяха един от камъните, на които се градеше простичкият му живот. Той ги очакваше със същото нетърпение, както края на работния ден и заниманията с дърворезба. Ала Били не беше глупав, дори напротив, беше доста интелигентен. Даваше си сметка, че уединението лесно може да се превърне в самота. Границата между умората на саможивия и страха на отшелника е много тясна. А още по-тясна е тази между отшелника и озлобения мизантроп.

Ако измъкнеше бележката изпод чистачката, смачкваше я и я хвърлеше непрочетена, щеше със сигурност да прекрачи първата от тези граници. И вероятно нямаше да има връщане.

Животът не му даваше повечето неща, които той желаше. Въпреки това по природа Били беше достатъчно разумен да осъзнае, че ако изхвърли бележката, щеше да изхвърли с нея всичко, което го крепеше в момента. Животът му не само щеше да се промени, ами щеше да стане по-зле.

Вгълбен в дилемата си, той не беше чул спирането на патрулната кола. Затова се учуди, когато, след като измъкна бележката, внезапно до него застана Лани Олсен, облечен в униформа.

— Нова бележка — заяви Лани, сякаш я беше очаквал.

Гласът му беше някак дрезгав. Лицето му беше сбърчено от ужас, очите му приличаха на прозорци на свърталище на призраци.

Съдбата бе избрала Били да живее във времена, когато хората отричаха съществуването на отвратителните неща и ги назоваваха с по-неутралното „ужаси“. После ужасите се окачествяваха като престъпления, престъпленията като нарушения, а нарушенията като

неприятности. Въпреки това у него се надигна върховно отвращение, преди дори да разбере какво водеше тук Лани Олсен.

— Били, велики боже, Били.

— Какво?

— Потя се, виж!

— Какво? Какво е станало?

— Избива ме пот, а не е толкова горещо.

Внезапно Били се почувства някак омазнен. Обърса с ръка лицето си и погледна дланта си, очаквайки да види полепнала мръсотия. Ръката му обаче изглеждаше чиста.

— Имам нужда от бира — каза Лани. — Две бири. Трябва да седна, да помисля.

— Погледни ме.

Лани отказваше да срещне погледа му. Вниманието му беше приковано в бележката в ръката на Били.

Листчето не беше разтворено, но нещо се разтвори в стомаха на Били, разцъфтя като противно цвете с многобройни тлъсти, мазни венчелистчета. От предчувствието му се повдигаше.

Въпросът не беше какво, а кого и Били го зададе.

Лани облиза устни.

— Жизел Уинслоу.

— Не я познавам.

— Нито пък аз.

— Къде?

— В Напа, била е учителка по английски.

— С руса коса?

— Да.

— И хубава? — предположи Били.

— Била е хубава. Някой я е пребил почти до смърт. Знаел е как да го направи бавно и мъчително.

— Почти до смърт?

— Довършил я е, като я е удушил с чорапогащника ѝ.

Краката на Били се подкосиха и той се подпря на форда. Не можеше да говори.

— Сестра ѝ я намерила преди два часа.

Погледът на Лани беше все така втренчен в сгънатото парче хартия в ръката на Били.

— Отделът на шерифа няма правомощия там — продължи Лани.
— Така че случаят е в ръцете на полицията в Напа. Слава богу, поне за това. Ще имам малко време да си поема дъх.

Били си възвърна гласа, макар и дрезгав и неузнаваем.

— В бележката пишеше, че той ще убие учителка, ако не отида в полицията, но аз дойдох при теб.

— Пишеше, че ще я убие, ако не отидеш в полицията и не *ги накараш да се намесят*.

— Но аз дойдох при теб, опитах се да направя нещо, за бога, нали така?

Лани най-сетне го погледна в очите.

— Да, дойде при мен, но неофициално. Не отиде в полицията, а при приятел, който е полицай.

— И все пак нали дойдох при теб! — Били се сви, като чу отрицанието в гласа си, самооправданието.

Гаденето пропъзля нагоре по вътрешностите му, но той стисна зъби и се опита да го овладее.

— По нищо не личеше, че е сериозно — каза замислено Лани.

— Кое?

— Първата бележка. Звучеше като шега, като тъпа шега. Никой полицай не би допуснал, че заплахата е реална.

— Била ли е омъжена? — попита Били.

Към тях се приближи се една тойота и паркира на двайсетина метра от форда. Те изчакаха мълчаливо шофьора да излезе от колата и да влезе в бара. Никой не би могъл да ги чуе от такова разстояние, но двамата бяха предпазливи.

При отварянето на вратата от бара долетя кънтри музика. От уредбата Алан Джаксън пееше за разбитото си сърце.

— Била ли е омъжена? — повтори Били.

— Коя?

— Жената, коя. Учителката, Жизел Уинслоу.

— Май не. Поне засега не се чува нищо за съпруг. Дай да видя бележката.

Били не го послуша.

— Имала ли е деца?

— Има ли значение?

— Голямо — тросна се Били.

Той усети, че празната му ръка е свита в юмрук. Човекът, който стоеше пред него, беше приятел, доколкото той си разрешаваше да има приятели. И все пак му костваше върховно усилие да отпусне юмрука си.

— За мен е важно, Лани.

— Не знам дали е имала деца. Най-вероятно не. От това, което чух, изглежда, е живяла сама.

От магистралата на два пъти долетя шум от натоварено движение — барабанният гръм на моторите и свистенето на въздуха.

В последвалата тишина Лани се обади умолително:

— Виж, Били, може евентуално да си изпатя.

— Евентуално? — В думата се криеше хумор, но не такъв, че да се разсмееш.

— Никой от отдела не би взел проклетата бележка на сериозно. Но ще кажат, че е трябвало.

— Може би аз трябваше да я взема на сериозно — поправи го Били.

Лани изрази бурно несъгласие:

— Лесно е да се критикува, когато вече знаеш какво е станало. Не говори глупости. Трябва ни обща защита.

— Защита срещу какво?

— Ако нещо стане. Слушай, Били, не държа добра ръка.

— Каква ръка?

— Работното ми досие. Имам няколко отрицателни забележки.

— Какво си направил?

Лани присвиваше очи, когато се обидеше.

— Не съм корумпиран.

— Не съм казал, че си.

— Вече съм на четирийсет и шест, никога не съм взел и стотинка подкуп, и никога няма да взема.

— Добре, знам.

— Нищо не съм направил.

Ядът на Лани навярно беше престорен, защото веднага се изпари. Или пък беше видял нещо потресаващо във въображението си, защото присвитите му очи се разшириха. Той задъвка долната си устна, сякаш тя беше някаква смущаваща мисъл, която можеше да

отхапе, изплюе и така завинаги да се отърве от нея. Макар че хвърли поглед към часовника си, Били продължи да чака.

— Да кажем, че понякога ме мързи, защото ми е скучно — продължи Лани. — И може би защото... никога не съм искал да стана полицай.

— Не ми дължиш обяснение — увери го Били.

— Знам, но работата е там, че... независимо дали съм го искал, или не, това е моят живот сега. Това е всичко, което имам. И искам да го запазя. Трябва да прочета тази бележка, Били. Моля те, дай ми я.

Били беше му съчувстваше, но не искаше да даде бележката, овлажнена от потта му. Разгъна я и я прочете.

Ако не отидеш в полицията и не ги накараш да се намесят, ще убия неженен мъж, за когото светът няма особено да тъгува.

Ако пък отидеш в полицията, ще убия млада майка на две деца.

Имаш пет часа да решиш. Изборът е твой.

Били разбра всичко, до най-малката ужасна подробност, и въпреки това я препрочете. После я даде на Лани.

Тревога, ръждата на живота, разяждаше Олсен, докато очите му поглъщаха редовете.

— Тоя е пълен откачалник!

— Трябва да отида в Напа.

— Защо?

— Да предам двете бележки на полицията.

— Чакай, чакай — спря го Лани. — Кой казва, че втората жертва ще е от Напа. Може да е от Сейнт Хелена или Ръдърфорд.

— Или от Ангуин, или от Калистога — вметна Били.

В желанието си да го убеди Лани продължи:

— Или от Юнтвил, Съркъл Оукс или Оуквил. Не знаеш къде. Не знаеш нищо.

— Знам някои неща. Знам кое е правилно.

— Истинските убийци не играят игрички — каза Лани, докато премигваше и пръскаше пот с клепачите си.

— Този обаче играе.

Лани сгъна бележката, пхна я в горния джоб на униформената си риза и рече:

— Дай ми минутка да помисля.

Били измъкна бележката от джоба на Лани и отсече:

— Мисли, колкото щеш. Аз тръгвам за Напа.

— Не, това не е добра идея. Не трябва така. Не ставай глупав.

— Ако откажа да участвам, това ще е краят на играта му.

— Значи, ще убиеш млада майка на две деца. Без да се замислиш, така ли?

— Ще се престоря, че не съм те чул.

— Тогава ще го повторя. Ще убиеш млада майка на две деца.

Били поклати глава.

— Аз никого няма да убивам.

— Изборът е твой — напомни му Лани. — Нима ще предпочетеш да превърнеш две деца в сирачета?

В лицето на приятеля си, в очите му, Били видя нещо, което не бе виждал никога, нито на масата за покер, нито някъде другаде. Пред него сякаш стоеше непознат.

— Изборът е твой — повтори Лани.

Били не искаше да се карат. Той живееше от по-приятелската страна на линията между саможивеца и отшелника и не искаше да я прекрива.

Навярно усетил тревогата на приятеля си, Лани смекчи подхода си.

— Моля те само да ми протегнеш ръка. Затъвам.

— За бога, Лани.

— Знам, противно е. Много е противно.

— Не се опитвай повече да ме работиш така. Не ме манипулирай.

— Няма, извинявай. Проблемът е, че шерифът е негодник. Предвид досието ми това му стига да ми вземе значката и да ме уволни, а ми остават само шест години до пенсия.

В очите на Лани имаше отчаяние и нещо още по-лошо, което Били не искаше да определи. Ако продължеше да го гледа, нямаше да стигне до компромис с него. Трябваше да отвърне поглед и да си представи, че говори с онзи Лани, когото познаваше.

— Какво искаш да направя?

Лани усети капитулацията в гласа му и тонът му стана още по-помирителен:

— Няма да съжаляваш, Били. Всичко ще е наред.

— Не съм казал, че ще направя каквото искаш. Просто желая да знам какво е.

— Разбирам и съм ти благодарен за това. Ти си истински приятел. Моля те само за един час, един час да помисля.

Били отмести поглед от бара към напукания асфалт под краката си и отбеляза:

— Няма много време. В първата бележка срокът беше шест часа. Сега е пет.

— Аз те моля само за *един*. Един-единствен час.

— Той сигурно знае, че свършвам работа в седем и вероятно часовникът вече отброява времето. Значи, до полунощ. После, преди зазоряване ще убие една от двете жертви и с действието или бездействието си ще съм направил избор. Той ще стори каквото иска, но аз не желая да се чувствам виновен, че съм взел решението вместо него.

— Само един час — обеща Лани, — и после отивам при шериф Палмър. Трябва само да измисля как да му го поднеса, за да си спася кожата.

Познат крясък, макар и рядко чуван по тези места, накара Били да вдигне очи към небето. По източния небосвод, подобно бели точки върху сапфир се плъзгаха като хвърчила три чайки. Те рядко долитаха толкова на север от залива Сан Пабло.

— Били, трябва ми бележките да ги покажа на шериф Палмър.

Загледан в чайките, Били отвърна:

— Предпочитам да останат у мен.

— Бележките са веществени доказателства — отбеляза Лани жално. — Онова говедо Палмър ще ми сцеди задника, ако не взема доказателствата на съхранение у мен.

Лятната вечер преваляше и с настъпването на здрача, който винаги кара чайките да кацнат за нощувка някъде край брега, птиците изглеждаха толкова не на място, че приличаха на поличба. Пронизващите им, студени писъци вледениха врата на Били.

— В мен е само бележката, която току-що намерих — каза той.

— Къде е първата? — попита Лани.

— Оставих я в кухнята, до телефона.

Били си помисли дали да не влезе в бара да попита Айви Елджин какво значение можеха да имат птиците.

— Добре тогава — реши Лани. — Дай ми тази. Палмър ще поиска да говори с теб. Тогава ще вземем и другата.

Проблемът беше, че Айви вярваше в способността си да тълкува само по *мъртви* неща.

Когато видя, че Били се колебае, Лани стана по-настойтелен.

— Погледни ме, за бога. Какво си се заяпал в птиците? Какво им има?

— Не знам — отвърна Били.

— Какво не знаеш?

— Не знам какво им има. — Били извади неохотно бележката от джоба си и я даде на Лани. — Един час.

— Стига ми. Ще ти се обадя.

Лани се обърна да си тръгне, но Били сложи ръка на рамото му и го спря.

— Как така — ще се обадиш? Нали каза, че ще доведеш Палмър?

— Ще ти се обадя преди това, веднага след като измисля как да извъртя нещата, за да не изляза виновен.

— Да ги извъртиш — повтори Били с отвращение.

В настъпилата тишина кръжащите чайки отлетяха към слънцето на запад.

— Ще ти се обадя да ти кажа какво ще разправам на Палмър, за да не си противоречим. След това ще отида при него.

Били съжали, че му даде бележката, но тя наистина бе доказателство и бе логично Лани да я вземе.

— Къде ще си след един час — в „Шепнещите борове“ ли?

Били поклати глава.

— Ще се отбия там, но само за петнайсет минути. После се прибирам вкъщи. Обади ми се там. Само още едно нещо искам да разбера.

— Срокът е до полунощ, Били, забрави ли? — рече Лани нетърпеливо.

— Откъде знае тоя психар какво съм избрал? Как е разбрал, че съм отишъл при теб, а не в полицията? Как ще разбере какво ще направя през следващите четири и половина часа?

Вместо отговор Лани смръщи лице.

— Освен ако не ме наблюдава — заключи Били.

Лани огледа колите на паркинга, бара и арката на прегърнатите брястове и въздъхна.

— Всичко протичаше толкова гладко.

— Така ли?

— Като река. И изведнъж се появи тоя камък.

— Винаги има камъни.

— Вярно — съгласи се Лани и се отправи към патрулната кола.

Единственото дете на Пърл Олсен имаше вид на човек, претърпял поражение. Раменете му се бяха смъкнали и дъното на панталона му висеше. На Били му се искаше да попита дали всичко е наред между тях, но това щеше да бъде прекалено директно. Не се сещаше как иначе да зададе въпроса.

— Има нещо, което не съм ти казвал, а трябваше.

Лани спря, обърна се към него и го изгледа подозрително.

— През всичките години, докато майка ти беше болна и ти я гледаше, като се отказа от това, което искаше... за това се иска много повече, отколкото за да работиш като полицай.

На Лани, изглежда, му стана неудобно и пак погледна към дърветата.

— Благодаря ти, Били.

Изглеждаше истински трогнат, че саможертвата му беше оценена, ала някакво странно чувство на срам го накара да омаловажи и дори да се присмее над добродетелта си.

— Само че това не ми слага пенсията в джоба.

Били го проследи с поглед как се качва в колата и потегля.

В тишината след изчезналите чайки изнуреният ден се топеше, а хълмовете, поляните и дърветата постепенно привличаха все по-тъмни сенки.

От другата страна на магистралата 12-метровият дървен мъжага се напъваше да се спаси от тежките смазващи колела на индустрията, на бруталната идеология или на модерното изкуство.

ГЛАВА 7

На фона на възглавницата лицето на Барбара беше за него източник на отчаяние и надежда, на загуба и очакване. Тя беше като котва в две отношения и първото от тях бе благотворно. За Били бе достатъчно да я види, за да посрещне смело всички събития през деня. Погледнато от друга страна обаче, всеки спомен за нея от времето, когато беше не просто жива, а и жизнена, беше като брънка от верига, която го обвързваше. Ако Барбара преминеше от кома в пълно забвение, веригата щеше да се затегне и той щеше да потъне с нея в дълбините.

Той идваше тук не само да ѝ прави компания с надеждата, че тя ще усети присъствието му във вътрешния си затвор, но и за да се научи как да взема и да не взема нещата присърце, как да стои неподвижно и може би да намери този така непостижим покой.

Тази вечер покоят беше дори още по-непостижим от обикновено. Вниманието му отскачаше постоянно от лицето ѝ към часовника или прозореца, зад който киселинножълтият ден постепенно преминаваше в горчив здрач.

Той държеше в ръце дневника си, прелистваше го и четеше загадъчните думи, които тя бе изрекла. Намери някои свързани слова, които го заинтригуваха, и Били ги прочете на глас:

*като мек черен дъждец
смъртта на слънцето
костюм като плашило
дробове на угоени гъски
тясна улица, високи къщи
цистерна за мъгла
странни форми... призрачно движение
ясният звук на звънци*

Надяваше се, че като чуе отново загадъчните си думи, изречени по време на комата, тя може да проговори и да добави нещо към казаното, което да поясни значението му.

Имаше случаи, когато Барбара отговаряше на репликите му, но отговорите ѝ никога нямаха връзка с предишните ѝ думи. Вместо това тя изричаше нов низ от също толкова неразгадаеми слова.

Тази вечер Барбара отвърщаше с мълчание, понякога с въздишка, в която нямаше никакви скрити емоции, сякаш бе машина, която дишаше плитко, в ритъм с по-мощните издишвания, предизвикани от спонтанни електрически шокове.

След като прочете на глас две поредици от думи, Били прибра дневника в джоба си. От превъзбуда четеше прекалено натъртено и бързо. В един момент се беше чул и осъзна, че гласът му звучи сърдито, което не беше добре за Барбара.

Започна да крачи из стаята. Нещо го теглеше към прозореца.

Край „Шепнещите борове“ имаше полегат склон с лозе. През прозореца се виждаха строените като войници лози със смарагдовозелени листа, които през есента се обагряха в тъмночервено и се обсипваха с малки твърди гроздчета дълго преди да узреят.

Сенките от последния час дневна светлина образуваха черни петна между лехите и моравите там, където по земята като тор беше разхвърляно изстискано грозде.

На двайсет-двайсет и пет метра от прозореца, наскред лехите стоеше сам някакъв човек. Не носеше инструменти и не изглеждаше да е там, за да работи.

Ако беше лозар или винар, излязъл на разходка, явно не бързаше. Стоеше на едно място с широко разкрачени крака и ръце в джобовете на панталона си. Изглежда, изучаваше санаториума.

От това разстояние и при тази светлина не се различаваха никакви подробности от външността на човека. Стоеше с гръб към залязващото слънце и затова се очертаваше само като силует.

Заслушан в тупкането на бягащи крака по кухи стълби, което всъщност бяха ударите на собственото му сърце, Били си каза, че не трябва да се поддава на параноята. Каквато и беда да го сполетеше, щеше да има нужда от здрави нерви и ясна мисъл.

Той обърна гръб на прозореца и се приближи до леглото. Очите на Барбара се движеха под клепачите. Според специалистите това значеше, че сънува. Като се има предвид, че комата е много по-дълбока от обикновенния сън, Били се запита дали нейните сънища са по-интензивни от нормалните: изпълнени с трескаво действие и

оглушителен шум, напоени с ярки цветове. Страхуваше се, че сънищата ѝ са един постоянен бурен кошмар.

Когато целуна челото ѝ, тя отрони:

— Вятърът духа от изток...

Той почака, но тя не каза нищо повече, въпреки че очите ѝ продължиха да се стрелкат и въртят от призрак на призрак под затворените клепачи. Тъй като в тези думи не се съдържаше никаква заплаха и никакво чувство за опасност не помрачаваше гласа ѝ, той предпочете да мисли, че поне този неин сън не е зловещ.

Макар да не му се щеше, Били взе от нощното шкафче квадратен кремав плик, на който с елегантен почерк бе изписано името му. Пъхна го в джоба си, без да го отвори. Знаеше, че е оставен от лекаря на Барбара, Джордан Фериър. Когато трябваше да се обсъдят важни медицински решения, докторът винаги се обаждаше по телефона. Пишеше само когато се отвърнеше от медицината, за да върши работата на дявола.

Били отиде отново до прозореца и видя, че наблюдателят в лозето си е отишъл.

След малко, когато си тръгна от „Шепнещите борове“, той почти вярваше, че ще намери трета бележка на предното стъкло на колата. Обаче му се размина. Най-вероятно онзи в лозето беше обикновен човек, който си гледаше работата. Нищо повече.

Били се прибра директно вкъщи, закара колата в гаража, качи се по стълбите към задната веранда и видя, че вратата на кухнята беше отключена и откритата.

ГЛАВА 8

В нито една от бележките нямаше заплаха лично към Били. Опасността, която го грозеше, не касаше живота и здравето му. Той би предпочел физическия риск пред моралния, на който беше изложен.

Въпреки това, когато намери задната врата на къщата си откритата, той помисли дали няма да е по-добре да изчака в двора, докато дойде Лани с шериф Палмър. Тази мисъл обаче не трая повече от миг. Не го интересуваше, че Лани и Палмър може да го сметнат за страхливец, но не искаше самият той да се възприема като такъв.

Били влезе в къщата. В кухнята нямаше никой. Процеждащата се светлина не проникваше през прозорците, а по-скоро пръскаше по тях. Като пристъпваше предпазливо, той святкаше лампите и оглеждаше къщата.

Не намери никого в стаите и гардеробите. И колкото и да бе странно, не видя никакви признаци за влизането на неканен гост. Обратно към кухнята той дори започна да се чуди дали на излизане не е забравил да затвори и заключи вратата.

Тази възможност отпадна, когато намери резервния ключ върху кухненския плот близо до телефона. Обикновено той стоеше залепен с тиксо за дъното на една от двайсет кутии с боя и лак за дърво, наредени на полица в гаража.

Били беше използвал резервния ключ за последен път преди пет-шест месеца. Не беше възможно да го наблюдават от толкова дълго. Убиецът беше предположил, че той има резервен ключ, и се бе досетил, че най-вероятно е скрит в гаража.

Професионално оборудваната дърводелска работилница на Били заемаше две трети от гаража и малък предмет като ключа спокойно можеше да е скрит в едно от многото чекмеджета и шкафчета или да стои на някоя полица. Търсенето би отнело часове. Ако убиецът е възнамерявал да съобщи за неканеното си посещение, като остави резервния ключ в кухнята, логично би било да си спести времето и труда да го търси. Защо вместо това не бе счупил едно от четирите стъкла на задната врата?

Докато разсъждаваше над загадката, Били изведнъж осъзна, че ключът лежи върху черния гранитен плот, точно на мястото, където той беше оставил първата бележка от убиеца. Бележката я нямаше.

Огледа се навсякъде, но не видя хартийката нито на пода, нито на някой от другите плотове. Започна да отваря най-близките чекмеджета, но бележката я нямаше нито в първото, нито във второто, нито в третото...

Изведнъж той осъзна, че убиецът на Жизел Уинслоу не беше идвал тук. Неканеният гост е бил Лани Олсен. Лани знаеше къде стои резервният ключ. Когато той поиска първата бележка като доказателство, Били му каза, че тя е тук, в кухнята. Освен това Лани го попита къде да го търси след час — дали ще се прибере директно вкъщи, или ще мине през „Шепнещите борове“.

Били бе обзет от дълбоко предчувствие за нещо лошо, от някаква смътна тревога и съмнение, които започнаха да подкопават доверието му в Лани.

Ако през цялото време Лани беше възнамерявал да вземе бележката веднага, а не по-късно заедно с шериф Палмър, трябваше да му го каже. Измамата подсказваше, че не е мислел за интереса и закрилата на обществеността или дори да помогне на приятел, а се бе съсредоточил върху спасението на собствената си кожа.

Били не искаше да повярва в това и започна да му търси оправдания. Може би след като си бе тръгнал от бара с патрулната кола, Лани беше решил, че в крайна сметка е длъжен да вземе и двете бележки, преди да се яви пред шериф Палмър. И не е искал да мине през „Шепнещите борове“, защото знаеше колко държи Били на посещенията си там.

Но в такъв случай той щеше да напише кратко обяснение и да го остави на мястото, откъдето бе взел бележката на убиеца.

Освен ако... Ако намерението му не е било да унищожи и двете бележки, вместо да отиде при Палмър, и после да заяви, че Били не е говорил с него преди убийството на Уинслоу. Тогава обяснителната бележка би оспорила твърденията му.

Лани Олсен винаги бе създавал впечатление на добър човек, не безгрешен, но като цяло добър, честен и порядъчен. Беше пожелвал мечтите си, за да се грижи за болната си майка с години.

Били пусна резервния ключ в джоба на панталона си. Не възнамеряваше отново да го залепя за дъното на кутията в работилницата.

Запита се колко ли отрицателни оценки имаше в работното досие на Лани, колко точно мързелив е бил. Като се замислеше, отчаянието в гласа на приятеля му беше доста по-силно, отколкото бе решил първоначално. *Никога не съм искал да ставам полицай. Но работата е там, че... независимо дали съм го искал, или не, това е моят живот сега. Това е всичко, което имам. И искам да го запазя.*

Дори и добрите хора имаха точка на пречупване. Лани може да е бил по-близо до своята, отколкото Били бе подозирал.

Стенният часовник показваше 20:09. След по-малко от четири часа, независимо от избора на Били, някой щеше да умре. Той искаше да се отърве от тази отговорност.

Лани трябваше да му се обади до 20:30. Били нямаше намерение да чака. Грабна слушалката на стенния телефон и набра номера на мобилния на Лани. След пет позвънявания се включи гласовата поща. Били остави следното съобщение: „Били е, вкъщи съм. Какво, по дяволите, си направил? Обади се веднага.“

Интуицията му подсказваше да не се свързва с Лани чрез диспечера на отдела на шерифа. Щеше да остави следа, която можеше да доведе до непредвидими последствия.

Предателството на приятеля му, ако наистина ставаше дума за такова, беше принудило Били да си прави сметки като престъпник, макар да не беше извършил нищо нередно.

Да го убодете гняв, примесен с болка, би било разбираемо. Вместо това в гърдите му се надигна такава бърза и тежка вълна на негодувание, че дъхът му секна и му стана трудно да преглъща.

Ако унищожеше бележките и излъжеше за тях, Лани можеше да избегне уволнението, но положението на Били щеше да се влоши. Без доказателства щеше да му бъде трудно да убеди властите, че казва истината и че неговата история може да хвърли светлина върху психиката на убиеца.

Ако се обърнеше към тях сега, рискуваше да го помислят за някой, който жадува за слава, или за барман, който е злоупотребил със стоката си. Или да заподозрат него. Прикован от тази мисъл, за минута

той потъна в разсъждения. *Можеха да заподозрат него.* Устата му пресъхна, езикът му залепна за небцето.

Отиде до мивката в кухнята и си наля чаша студена вода. Отначало едва преглътна, но после с три големи глътки изпразни чашата.

Леденостудената и набързо изпита вода го преряза болезнено през гърдите и предизвика гадене в стомаха му. Той остави чашата върху сушилника и се наведе над мивката, докато прилошаването отмина. После наплиска омазненото си лице със студена вода и изми ръцете си с горещца.

Започна да кръстосва из кухнята. Поседна на масата, после пак започна да кръстосва.

В 20:30 застана до телефона и заби поглед в него, макар че имаше пълно основание да вярва, че няма да позвъни. В 20:40 се обади от мобилния си телефон на мобилния на Лани, оставяйки домашната линия свободна. Отново се включи гласовата поща.

В кухнята беше прекалено горещо. Чувстваше, че се задушава.

В 20:45 Били излезе на задната веранда. Имаше нужда от чист въздух. Беше оставил вратата зад себе си широко отворена и щеше да чуе телефона, ако позвънеше.

На изток небето изглеждаше тъмнолилаво, а на запад и отгоре трептеше леко, докато залезът преливаше в оранжево и зелено. Горите наоколо започнаха да потъват в мрак и сякаш настръхнаха. Ако някой враждебен наблюдател беше застанал сред дърветата, приклепнал сред папратите и филодендроните, само куче би го усетило благодарение на остроото си обоняние.

Стотина невидими жаби бяха подели песен в падащия мрак, но в кухнята, зад отворената врата, цареше тишина.

Може би Лани се нуждаеше от още малко време да извърти нещата. Определено не се интересуваеше само от себе си. Не беше възможно да е паднал толкова ниско, толкова бързо до нивото на пълния егоизъм. Беше полицай, бил той мързелив или отчаян. Рано или късно щеше да осъзнае, че ако попречи на разследването и допринесе за смъртта на още хора, не би могъл да живее в мир със себе си.

Небето отгоре се обagri изцяло в мастиленосиньо, а на запад беше потънало в огън и кръв.

ГЛАВА 9

В 21:00 Били се прибра в къщата. Затвори вратата и я заключи.

Само след три часа нечия съдба щеше да бъде решена, нечия смърт — отредена, и ако убиецът следваше някакъв план, преди изгрева някой щеше да бъде убит.

Ключът от колата му лежеше на масата за хранене. Били го взе. Замисли се дали да не тръгне да търси Лани Олсен. Това, което по-рано бе сметнал за негодувание, се бе оказало само раздразнение. Едва сега го обзе негодувание, мрачно и горчиво. Ужасно искаше да се изправи очи в очи с Лани.

Пази ме от врага, който има какво да спечели, и от приятеля, който има какво да загуби.^[1]

Този ден Лани беше дневна смяна, значи, трябваше вече да е свършил работа. Сигурно се беше сврял вкъщи. Ако ли не, имаше само няколко ресторанта, бара и приятелски домове, където би могъл да бъде.

Чувство за отговорност и някаква странна отчаяна надежда държеше Били като затворник в кухнята, до телефона. Вече не се надяваше, че Лани ще се обади, но може би убиецът щеше.

Мълчаливият слушател на линията предната вечер беше убиецът на Жизел Уинслоу. Били нямаше доказателства за това, но нямаше и съмнения. Може би щеше да се обади и тази вечер. Ако Били поговореше с него, би могъл да постигне или да научи нещо.

Били не хранеше илюзии, че подобно чудовище ще се подлъже да се разприказва. Нито пък че може да се спори с убиец-психопат и да го убеди с разумни аргументи да пощади нечий живот. Ако обаче успееше да измъкне няколко думи от него, те можеха да се окажат много полезни. Понякога говорът носеше информация за родното място, образованието, приблизителната възраст и т.н. на даден човек. С малко късмет, убиецът би могъл да разкрие, без да съзнава, някоя своя отличителна черта. При упорит анализ, тръгвайки от една дребна улика, една малка частица информация, Били можеше да се доближи до истината и да уведоми полицията.

Евентуална конфронтация с Лани Олсен щеше да му послужи като емоционален отдушник, но нямаше да извади Били от ъгъла, в който го бе притиснал убиецът.

Той закачи ключа от колата на кукичка на стената.

Предната вечер, в момент на нервност, беше спуснал щорите на всички прозорци. Тази сутрин, преди закуска, беше вдигнал тези в кухнята. Сега ги отново спусна.

Застана в средата на кухнята и погледна към телефона. Канеше се да седне на масата и сложи дясната си ръка върху облегалката на стола, но не го отместе. Продължи да стои и да изучава полирания черен гранитен под. Поддържаше къщата безупречно чиста. Гранитът направо блестеше.

Чернотата под краката му сякаш нямаше плътност и той висеше във въздуха, високо наред нощта, безкрилен, на осем километра над земята, в дупка, зееща под краката му.

Били издърпа стола и седна, но след по-малко от минута отново стана. При дадените обстоятелства нямаше представа как да действа, какво да направи. Простата задача да чака да мине времето го настройваше пораженчески, макар че от години не правеше почти нищо друго.

Не беше вечерял и отиде до хладилника. Не му се ядеше. Нищо по студените рафтове не го съблазняваше.

Погледът му се плъзна по ключа от колата, закачен на кукичката.

Приближи се до телефона и се загледа в него.

Седна на масата.

Научи ни да вземаме присърце. И да не вземаме присърце. Научи ни да стоим неподвижно. [2]

След известно време отиде в кабинета, където беше прекарал толкова много вечери в дялане на архитектурни орнаменти, на работната маса в ъгъла. Взе няколко инструмента и блокче бял дъб, на което бе издялал само част от букета акантови листа, и се върна в кухнята.

В кабинета също имаше телефон, но тази вечер Били предпочиташе кухнята. Кабинетът разполагаше и с удобен диван и той се страхуваше, че може да се изкуши да легне, че може да заспи и да не се събуди, когато убиецът позвъни. Или че никога нищо няма да го

събуди. Независимо дали имаше основание за тревога, той предпочете кухненската маса.

Тъй като тук нямаше менгеме, можеше да работи само по по-дребните детайли на листата. Работата наподобяваше резба върху кост. Острието стържеше глухо по дъба, сякаш не беше дърво, а кост.

В 22:10, по-малко от два часа преди изтичането на срока, той изведнъж реши да отиде при шерифа. Къщата му не се водеше към никой район, така че шерифът имаше власт тук. Барът се намирал във Винярд Хилс, но малкото градче нямаше собствен полицейски участък, затова шериф Палмър имаше правомощия и там.

Били грабна ключа от стената, отвори вратата, излезе на задната веранда и спря.

Ако отидеш в полицията, ще убия млада майка на две деца.

Той не искаше да избира. Не искаше никой да умира.

В целия окръг Напа навярно имаше десетки млади майки с по две деца. Може би стотина, двеста, а може и повече. Дори да разполагаха с петте часа, не биха могли да открият всички възможни жертви и да ги предупредят. Щеше да се наложи да използват средствата за масова информация, за да предупредят обществеността. Това би отнело дни. В оставащите два часа не можеше да се направи кой знае какво. Само разпитът на Били вероятно щеше да отнеме повече време.

Междувременно младата майка, очевидно предварително избрана, щеше да бъде убита. Какво щеше да стане, ако децата се събудеха? Ако станеха свидетели на убийството, можеше и те да бъдат елиминирани. Лудият не беше обещал да убие само майката.

Влажният нощен въздух вдигна свежия аромат на жълъдите, паднали под дърветата, и го довя до верандата. Били се върна в кухнята и затвори вратата.

По-късно, докато извайваше детайлите на листата, си одраска палеца. Не потърси лепенка. Раната не беше дълбока и щеше да се затвори бързо. Когато одраска едно от кокалчетата си, беше така вгълбен в работата, че дори не помисли да се погрижи за раната. Продължи да работи още по-бързо и не забеляза кога се поряза леко за трети път.

Ако някой го наблюдаваше, би помислил, че Били иска да кърви.

Тъй като ръцете му бяха заети, от раните продължаваше да тече кръв, която попиваше в дървото. След известно време той забеляза, че цялото бе на петна. Остави резбата и сложи секача настрана.

Поседя за малко, загледан в ръцете си, дишайки тежко без причина. Не след дълго кръвенето спря. Изми си ръцете на мивката, не му потече отново кръв. Избърса ги в кърпата за чинии и в 23:45 извади една студена бира „Гинес“ и отпи от бутилката. Изпи я прекалено бързо. Пет минути след това отвори втора бира. Сипа си в чаша, за да пие по-бавно, в течение на по-дълго време.

Застана с бирата пред стенния часовник. 23:50. Времето изтичаше. Напрасно се самозалъгваше. Въпреки всичко беше направил избор. *Изборът е твой.* Дори бездействието е избор.

Майката на двете деца нямаше да умре тази нощ. Ако откаченият убиец удържеше на думата си, тя щеше да продължи да спи и да види утрото.

Сега Били беше част от играта. Можеше да отрича, да избяга, да държи щорите спуснати до края на живота си и да прекоси границата между саможивеца и отшелника, но не можеше да отрече, че вече е замесен.

Убиецът му беше предложил да станат партньори. Били не желаше, но в крайна сметка резултатът беше подобен на онези агресивни борсови сделки, при които една компания биваше насилствено погълната от друга.

В полунощ беше допил и втората бира. Пиеше му се и трета. И четвърта. Каза си, че трябва да внимава да не му се размъти главата. Запита се защо, но не можа да намери убедителен отговор.

Беше свършил своята част от работата. Беше направил избор. Откачалникът щеше да свърши останалото.

Нямаше какво повече да се случи тази нощ, освен че без бира Били нямаше да може да заспи. Можеше да се заеме пак с дърворезбата.

Ръцете го боляха. Не от трите незначителни рани, а от стискането на инструментите. От това, че бе държал дървеното блокче като в смъртоносна хватка.

Ако не се наспеше, нямаше да бъде готов за утрешния ден. Утрото щеше да донесе новината за нов труп. Щеше да научи кого беше избрал да умре.

Били остави чашата си в мивката. Сега не му трябваше чаша, защото вече не го беше грижа колко бързо ще изпие бирата. Всяка бутилка беше като удар с юмрук, а единственото, което той искаше, беше да бъде нокаутиран.

С трета бутилка в ръка, той се отправи към хола и се отпусна в креслото. Продължи да пие в тъмното.

Емоционалната умора може да бъде също толкова изтощителна, колкото и физическата. Не бе му останала и капка сила.

В 1:44 го събуди телефонът. Изхвърча от стола като изстрелян от катапулт. Празната бутилка от бира се търколи по пода. Надявайки се да чуе гласа на Лани, той грабна слушалката на телефона в кухнята при четвъртото позвъняване. Никой обаче не отвърна на неговото „Ало“.

Слушателят. Откачалникът.

Били знаеше от опит, че с мълчание няма да стигне доникъде.

— Какво искаш от мен? Защо избра мен?

Отговор не последва.

— Няма да играя играта ти — заяви Били, но това беше твърде неубедително, защото и двамата знаеха, че той вече се е включил.

Щеше да се радва да чуе нещо, дори смях или подигравка, но убиецът продължи да мълчи.

— Ти си откачен, ти си урод. — Отново не последва отговор и Били добави: — Ти си отрепка.

Намираще думите си за слаби, безвредни. За времето, в което живееше, обидите му бяха доста блудкави. „Откачени уроди“ спокойно би могло да бъде името на някоя хеви метъл група, а „Отрепка“ — на друга.

Откачалникът не се хвана на въдицата и прекъсна връзката. Били също затвори и забеляза, че ръцете му трепереха. Дланите му бяха влажни и той ги избърса в ризата си.

Внезапно му хрумна нещо, за което трябваше да се сети още предната нощ. Върна се при телефона, вдигна слушалката, вслуша се за момент в сигнала и после избра автоматично номера на последното повикване. На другия край на линията телефонът упорито звънеше. Звънеше, но никой не отговаряше.

Били обаче познаваше номера, който се изписа на дисплея. Беше на Лани.

[1] Т. С. Елиът, „Хорали от Скалата“. ↑

[2] Томас Стърнс Елиът, „Пепелната сряда“; превод Ирина Черкелова и Румяна Чолакова. ↑

ГЛАВА 10

Силуетът на църквата се очертаваше изящно наред дъбовете, под светлината на звездите. Тя се намираще на главния път, на около половин километър от отбивката за къщата на Лани Олсен.

Били се насочи към югозападния ъгъл на паркинга. Спря в сянката на масивен калифорнийски дъб, изключи фаровете и угаси мотора.

Под червените керемидени покриви се издигаха живописни гипсови стени, бели като тебешир, с декоративни подпори. В една ниша на камбанарията стоеше статуя на божията майка, разтворила ръце към страдащото човечество.

Всяко бебе, кръстено тук, сякаш бе предопределено да стане светец. Всеки брак, сключен на това място, обещаваще щастие за цял живот, независимо от характеристиките на младоженеца и младоженката.

Естествено Били носеше пистолет. Макар да беше стар, купен отдавна, той вършеше работа. Били го беше чистил и съхранявал както трябва. Пазеше и кутия с 38-милиметрови патрони. По тях също нямаше следи от корозия.

Когато извади оръжието от кутията, в която го държеше, то му се стори по-тежко, отколкото си спомняше. И сега, когато го вдигна от седалката до себе си, му се стори тежко. Теглото на този „Смит & Уесън“ беше едва килограм, но може би допълнителната тежест, която усещаше, се дължеше на историята му.

Били излезе от форда и заключи вратите.

По магистралата премина самотна кола. Били остана поне на двадесет и пет метра от светлината на фаровете.

Жилището на енорийския пастор се намираще от другата страна на църквата. Дори да страдеше от безсъние, свещеникът не би могъл да чуе шума от колата на Били.

Мина под короната на дъба и излезе на една поляна. Тревата беше висока до коляно. През пролетта наклоненото поле се обсипваше с каскади от макове, жълто-червени като вулканична лава. От тях сега не бе останало нищо.

Били спря, за да даде възможност на очите си да привикнат с мрака на безлунната нощ. Стоеше неподвижно и се вслушваше. Въздухът не помръдваше. По пътя не минаваха автомобили. Присъствието му беше накарало щурците и жабите да замлъкнат. Още малко и щеше да чуе трепкането на звездите.

След като очите му се адаптираха към тъмнината, което единствено му даваше увереност, той се отправи нагоре по поляната към напуканата и изровена асфалтова уличка, водеща към къщата на Лани Олсен.

Притесняваше се да не би да има гърмящи змии. В топлите летни нощи като тази те излизаха на лов за полски мишки и зайчета. Той успя да стигне до уличката, без да го ухапят, и сви нагоре по хълма покрай две къщи, потънали в мрак и тишина. В оградения двор на втората тичаше незавързано куче. То не се разлая, а само препускаше напред-назад покрай високите прътове и заскимтя в желанието си да привлече вниманието на Били.

Къщата на Лани се намиреше на половин километър от къщата с кучето. Всеки прозорец беше осветен по един или друг начин, светлината хвърляше ярки пламъци по стъклото или позлатяваше пердетата.

Когато влезе в двора, Били клекна до една слива. Виждаше западната част на къщата, където бе входът, и северната ѝ страна.

Възможно беше цялата тази работа да е номер, а номерът да е скроен от Лани. Били нямаше никакви доказателства, че руса учителка е била убита в Напа. Беше повярвал на думите на Лани. Във вестника нямаше репортаж за убийството. Предполагаше се, че е открито късно, и затова не бе отразено в последния брой. Освен това той рядко четеше вестници. Не гледаше и телевизия. Понякога пускаше радиото да чуе прогнозата за времето, докато шофираше, но обикновено слушаше креолска музика и суинг.

От един художник-аниматор можеха да се очакват шеги. Но чувството за хумор на Лани беше потискано от толкова време, че от него не бе останало почти нищо. Ставаше за компания, но не беше кой знае колко забавен.

Били не смяташе да залага живота си, нито дори стотинка на възможността Лани му е погодил номер. Спомни си колко изпотен, тревожен и разстроен беше изглеждал приятелят му предната вечер на

паркинга пред бара. На Лани каквото му беше на сърцето, това му беше и на лицето. Ако беше мечтал да стане артист вместо художник и майка му не беше се разболяла от рак, пак щеше да свърши като полицай с проблемно досие.

След като огледа внимателно къщата и се увери, че никой не го наблюдава през някой прозорец, Били пресече поляната, мина край предната веранда и огледа южната страна на къщата. И там прозорците светеха меко.

Заобиколи към задната част, държейки се на разстояние, и видя, че задната врата е отворена. Върху тъмния под на верандата падаше широка ивица светлина, подобна на килим, който кани гостите да прекрачат прага на кухнята.

Такава открита покана навяваше мисълта за капан. Били очакваше да намери Лани Олсен мъртъв вътре.

Ако не отидеш в полицията и не ги накараш да се намесят, ще убия неженен мъж, за когото светът няма да тъгува особено.

На погребението на Лани нямаше да дойдат хиляди опечалени, дори не и сто, макар че имаше кой да тъгува. Не целият свят, но имаше кой.

Когато Били избра да спаси на майката на две деца, той не подозираше, че е осъдил на смърт Лани. Ако беше знаел, може би щеше да избере друго. Бе по-трудно да осъдиш на смърт приятел, отколкото някой непознат. Дори непознатият да е майка на две деца.

Не искаше да мисли за това.

В дъното на задния двор имаше дънер от болен дъб, който беше отсечен преди много време. Диаметърът му беше метър и двайсет, а височината шестдесет сантиметра. В източната част на дънера имаше дупка, издълбана от времето и гниенето. Там бе мушната пластмасова торбичка с резервния ключ за къщата.

Били взе ключа, заобиколи внимателно към предната част на къщата и отново се спотаи под сливата. Никоя от светлините не беше угаснала. Никъде зад прозорците не се виждаше лице, никое перде не помръдваше подозрително.

Част от него искаше да позвъни на 911, да повика помощ и да разкаже всичко. Подозираше обаче, че това би било неразумно. Правилата на тази игра не му бяха ясни и не знаеше какво разбира

убиецът под *победа*. Може би смяташе за забавно да натопи един обикновен барман за двете убийства.

Били вече бе попадал в ролята на заподозрения. Това изпитание го бе променило, и то из основи. Нямахше да позволи да го променят отново. Беше изгубил прекалено голяма част от себе си предишния път.

Той излезе от прикритието на сливата, изкачи тихо предните стъпала и отиде направо до вратата.

Никакви проблеми с ключа. Ключалката не изтрака, пантите не изскърцаха и вратата безшумно се отвори.

ГЛАВА 11

Викторианската къща имаше викторианско преддверие с тъмен дървен под. Облицован с дървени панели коридор водеше към задната част на постройката, а към горния етаж имаше стълбище.

На една от стените беше залепен лист хартия с нарисувана ръка, приличаща на тази на Мики Маус — дебел палец, три пръста и гривничка на китката, която подсказваше, че носи ръкавица. Два от пръстите бяха сгънати. Палецът и показалецът образуваха пистолет, насочен към стълбите.

Били веднага разбра значението на знака, но за момента реши да го игнорира. Остави предната врата отворена за всеки случай, ако му се наложеше да се измъкне бързо.

Вдигнал револвера към тавана, той мина под арката и стигна до лявата част на преддверието. Всекидневната изглеждала същата, както преди десет години, когато госпожа Олсен беше жива. Лани не го използваше много. Същото се отнасяше и за трапезарията. Лани се хранеше предимно в кухнята или пред телевизора.

На стената в коридора беше залепена друга ръка на анимационен герой, сочеща към преддверието и стълбището, обратно на посоката, в която той се движеше.

Макар че телевизорът не работеше, в газовата камина играеха пламъци, а фалшивите въглени грееха като истински насред купчината изкуствена пепел.

На кухненската маса стоеше бутилка „Бакарди“, двулитрова пластмасова бутилка кока-кола и кофичка с лед. Върху чиния до кока-колата блестеше малък нож с назъбено острие и зелен лимон, от който бяха отрязани няколко резена. До чинията имаше висока чаша, чието стъкло беше изпотено, наполовина пълна с тъмна течност. В нея плуваха кръгче лимон и късчета топящ се лед.

След като беше откраднал първата бележка от кухнята на Били и я беше унищожил заедно с втората, за да запази работата си и надеждата да се пенсионира, Лани се бе опитал да удави чувството си за вина в ром с кока-кола. Ако бутилките с кока-кола и Бакарди

отначало са били пълни, трябва да е отбелязал значителен прогрес към състоянието на опиянение, достатъчно да замъгли паметта и съзнанието му до сутринта.

Вратата на килера беше затворена. Макар Били да се съмняваше, че психопатът се крие сред консервите, не можеше да не провери. Притисна дясната си ръка плътно до тялото си и насочи револвера пред себе си, след което бързо отвори вратата с лявата ръка. В килера нямаше никого.

От едно чекмедже в кухнята Били извади чиста кърпа за подсушаване на чиниите. С нея избърса металната дръжка на чекмеджето и бравата на вратата на килера, мушна единия ъгъл на кърпата в колана си и я остави да виси, както правят барманите.

На един от плотовете, близо до печката, лежаха портмонето на Лани, ключовете му за колата, няколко монети и мобилният му телефон. Тук беше и служебният му 9-милиметров пистолет, с кобура „Уилсън Комбат“.

Били взе мобилния телефон, включи го и избра гласовата поща. Единственото съобщение беше онова, което той самият бе оставил. *Били е, вкъщи съм. Какво, по дяволите, си направил? Обади се веднага.*

Били го изтри. Може би бе грешка, но не виждаше как то би му помогнало да докаже невинността си. Тъкмо обратното, щеше да стане ясно, че е очаквал да види Лани вечерта и че му се е ядосал. Което би го превърнало в заподозрян.

Беше си мислил за оставеното съобщение, докато караше към църквата и когато после прекосяваше поляната. Най-разумно изглеждаше да го изтрие, особено ако намереше онова, което очакваше на втория етаж.

Той изключи телефона и го избърса с кърпата, за да махне пръстовите отпечатъци, после го остави обратно на плота.

Ако някой го наблюдаваше в този момент, щеше да си каже, че Били притежава страхотно самообладание. В действителност на него му се гадеше от страх и притеснение.

Случаен наблюдател би помислил също, че Били има опит в прикриването на следите от престъпление, предвид вниманието, което отделяше и на най-дребните детайли. Това не беше вярно, но жестоките изпитания, които беше преживял, бяха изострили

въображението му и го бяха научили колко опасни могат да бъдат косвените улики.

Преди час, в 1:44, убиецът беше позвънил на Били от тази къща. Телефонната компания щеше да има данни за това обаждане. Може би полицията щеше да го приеме за доказателство, че Били няма как да е бил тук по време на убийството. По-вероятно обаче бе да заподозрат, че той сам се е обадил на свой съучастник в собствената си къща с цел да заблуди следствието. Полицаяте винаги подозират всички в най-лошото. Опитът им ги бе научил така.

В момента той не се сецаше какво да прави с данните в телефонната компания и реши да не мисли за това. Имаше по-спешни неща, над които да се съсредоточи. Като например да намери трупа, ако имаше такъв.

Не си струваше да губи време да търси двете бележки от убиеца. Ако не бяха унищожени, вероятно той ги бе намерил на масата или на плота, където лежаха портфейлът, монетите и мобилният телефон на Лани.

От горящата камина в тази топла лятна нощ можеше да се заключи какво е станало с бележките.

За едно от кухненските шкафчета бе залепена друга ръка на анимационен герой, която сочеше към крилатите врати и коридора.

Най-сетне Били беше склонен да тръгне по указания път, но смазващият страх го бе сковал. Това, че имаше оръжие и бе готов да го използва, не му вдъхваше достатъчно кураж да продължи веднага. Не очакваше да срещне откачалника. В известен смисъл убиецът щеше да е по-малко смразяващ от това, което Били очакваше да види.

Ромът го изкушаваше. Трите бутилки Гинес не бяха оказали никакъв ефект. Сърцето му биеше лудо, метаболизмът му бушуваше. Макар че почти не пиеше, напоследък му се налагаше да си напомня този факт толкова често, че вече се съмняваше в него да не е скрит алкохолик, който копнее да излезе наяве.

Смелост да продължи му даваше страхът, че няма да успее да продължи, и съзнанието за последиците, ако предадеше тази ръка карти на психопата.

Били излезе от кухнята и пое по коридора към преддверието. За щастие поне по стълбите не беше тъмно. Имаше осветление както на долната площадка, така и на горната.

Докато се качваше, той се сдържа да не извика Лани по име. Знаеше, че няма да получи отговор, а и гласът му вероятно щеше да му изневери.

ГЛАВА 12

Горният коридор водеше към три спални, баня и дрешник. Четири от петте врати бяха затворени. От двете страни на отворената врата на главната спалня имаше ръце на анимационни герои, сочещи към нея.

Били не желаше да бъде направляван подобно на животно, което го тласкат към кланица, и остави главната спалня за края. Първо провери банята, после дрешника и другите две спални, в една от които беше чертожната маса на Лани. Не пропускаше да избърше с кърпата дръжките на всички врати, които докосваше.

Когато остана само едно място за оглед, той спря в коридора и се послуша. И карфица да паднеше, щеше да се чуе. Нещо бе запряло в гърлото му и той не можеше да го преглътне. Не можеше да го преглътне, защото това нещо беше също толкова нереално, колкото и парчето лед, което се плъзгаше надолу по гърба му.

Влезе в главната спалня, където светеха две лампи. Тапетите на рози бяха избрани от майката на Лани и не бяха сменени след смъртта ѝ дори когато няколко години по-късно синът ѝ се бе преместил да спи тук. С времето фонът бе потъмнял и придобил приятен оттенък на бледо петно от чай. Кувертиурата беше една от любимите на Пърл Олсен — розова, с избродирани по краищата цветя.

Често по време на боледуването на госпожа Олсен, след сеансите с химиотерапия и омаломощаващото лечение с радиация, Били беше седял с нея в тази стая. Понякога просто ѝ говореше или я наблюдаваше, докато спи. Често ѝ четеше. Тя харесваше приключенски истории за авантюристи, разкази за колониална Индия, за гейши и самураи, за китайски властелини и карибски пирати.

Пърл беше напуснала този свят, а сега го бе напуснал и Лани. Облечен в униформата си, той седеше в едно кресло, с крака, подпреди на табуретка, и все пак го нямаше. Беше застрелян в челото.

Били не искаше да види тази гледка. Ужасяваше се, че тя ще се запечата в паметта му. Искаше да си тръгне. За бягство обаче не можеше да става дума. Нито преди двайсет години, нито сега, нито

когато и да било. Тръгнеше ли да бяга, щяха да го последват и да го унищожат.

Ловът беше започнал и по неразбираеми за него причини той беше крайната плячка. Бързото бягане не можеше да го спаси, както не можеше да спаси лисицата. За да избяга от хрътките и ловците, лисицата се нуждае от хитрост и готовност да рискува.

Били не се чувстваше като лисица — по-скоро като заек. Но нямаше да бяга като заек.

Липсата на кръв по лицето на Лани и това, че никъде не се виждаше да кърви, подсказваха две неща — че смъртта е настъпила мигновено и че задната страна на черепа му бе пръсната. Тапетите зад стола не бяха изцапани с кървави петна и парчета мозък. Лани не беше надупчен там, където седеше сега. Въобще не беше застрелян в тази стая.

Понеже не беше видял кръв никъде в къщата, Били заключи, че убийството е било извършено навън. Може би Лани беше станал от кухненската маса, където бе пил ром с кока-кола, и в пианото си или полупияно състояние бе излязъл да подиша чист въздух. Може би беше решил, че няма да уцели тоалетната чиния, и беше излязъл да се облекчи в задния двор.

Психопатът сигурно е използвал нещо непромокаемо, за да пренесе трупа в къщата, без да остави следи. Дори да беше физически много силен, трябва да му е било доста трудно да носи тялото до спалнята, особено като се имат предвид стълбите. Трудно и наглед съвсем ненужно. Фактът обаче, че го беше направил, показваше, че е имал важна причина за това.

Очите на Лани бяха отворени, леко изхвъркнали. Лявото беше малко изкривено, сякаш приживе бе имал изкуствено око. Налягането. В мига, когато куршумът бе преминал през мозъка, налягането в черепа се бе повишило, преди да спадне след отварянето.

В скута на Лани лежеше някакъв роман. Изданието беше по-малко и по-евтино от красивите екземпляри в книжарниците. По полиците в единия край на спалнята бяха наредени поне двеста подобни книги.

Били видя заглавието, името на автора и илюстрацията на обложката. В книгата се разказваше за съкровище и истинска любов, действието се развиваше някъде на островите в южната част на Тихия

океан. Преди много години той беше чел тази книга на Пърл Олсен. Беше я харесала, но пък тя харесваше всички книги.

Дясната ръка на Лани лежеше отпусната върху книгата. Той си беше отбелязал мястото, докъдето беше стигнал, със снимка. Тази сцена бе постановка на психопата. Тя или имаше някакво емоционално значение за него, или съдържаше някакво послание, гатанка.

Преди да е разбъркал нещо, Били огледа сцената. В нея нямаше нищо въздействащо или хитро, нищо, което да е вдъхновило убиеца и да го е мотивирало да положи такива усилия за подредбата.

Били тъжеше за Лани, но повече го болеше от това, че не му бе отредена дори достойна смърт. Психопатът го беше мъкнал из къщата и го беше изложил на показ като манекен, като кукла, сякаш беше създаден единствено за негово забавление, да бъде подмятан.

Лани беше предал Били, но това вече нямаше значение. Когато стоиш на прага на царството на мрака, празнотата, простъпките, които си струваше да помниш, бяха малко. Единствените неща, заслужаващи да останат в паметта, бяха миговете на приятелство и смях. Макар да се бяха съдърпали в последния ден от живота на Лани, сега те бяха от един отбор, обединени в борбата срещу общия противник.

На Били му се стори, че чува нещо в хола. Без да се колебае, стиснал револвера в двете си ръце, той завъртя оръжието наляво и надясно и щом се увери, че пътят е чист, излезе от спалнята.

Вратите на банята, дрешника и на другите спални бяха затворени, както ги беше оставил. Засега не смяташе за необходимо да ги претърсва отново. Може би къщата просто се наместваше, оплаквайки се от тежестта на времето, но почти сигурно не беше шум на отваряща или затваряща се врата.

Той избърса в ризата влажната си лява длан, с която после хвана оръжието, избърса дясната и пак пое оръжието с нея. Застана горе на стълбите. От долния етаж, отвъд отворената предна врата не долетя нищо освен тишината на лятната нощ, безмълвието на дълбокия мрак.

ГЛАВА 13

Докато се заслушваше от върха на стълбището, Били усети пулсираща болка в слепоочията си. Тогава осъзна, че зъбите му са стиснати по-здраво от челюстите на менгеме. Опита се да се отпусне и да диша през устата. Завъртя глава наляво, после надясно, за да раздвижи скованите мускули на врата си. Стресът беше полезен, когато бяха нужни концентрация и бдителност. Страхът може да те парализира, но и да изостри инстинкта за самосъхранение.

Той се отправи обратно към главната спалня. Когато се приближи към вратата, изведнъж си помисли, че трупът и книгата сигурно са изчезнали. Но Лани все така си седеше в креслото.

Били издърпа две салфетки от кутията на нощното шкафче. Използва ги като импровизирани ръкавици, за да отмести ръката на мъртвеца. Остави я в скута му и отвори книгата на страницата, отбелязана със снимката. Очакваше да види маркирани изречения или параграфи, които да носят допълнително послание. Текстът обаче беше чист.

Пак с помощта на салфетките той взе снимката. Образът върху нея беше на хубава млада руса жена. Нищо не подсказваше с какво се е занимавала, но Били знаеше, че е била учителка. Убиецът трябва да е намерил снимката в къщата ѝ в Напа, преди или след да унищожи красотата ѝ, пребивайки я до неузнаваемост.

Без съмнение психопатът беше оставил снимката в книгата, за да накара властите да мислят, че двете убийства са извършени от един и същи човек. Той се перчеше. Искаше да признаят успеха му.

Единствената мъдрост, която можем да добием, е мъдростта на смирението.^[1]

Безумецът не беше извлякъл тази поука. Може би този пропуск щеше да доведе и до падението му.

Ако беше възможно човек да се чувства истински съкрушен от съдбата на непознат, снимката на тази млада жена щеше да свърши работа, стига Били да бе я гледал достатъчно дълго. Той я сложи между пожълтелите страници и затвори книгата, после сложи ръката

на мъртвеца отгоре, както я беше намерил. След това Били смачка на топка двете салфетки, влезе в банята, свързана с главната спалня, дръпна водата с помощта на салфетките и ги пусна във водовъртежа в тоалетната чиния.

Върна се в спалнята и застана до креслото, чудейки се какво да направи. Лани не заслужаваше да бъде оставен тук сам, без да се помолят за него, без да получи правосъдие. Може да не му беше близък приятел, но все пак беше приятел. Освен това беше син на Пърл Олсен, а това означаваше много.

И все пак, ако се обади в отдела на шерифа, било то и анонимно, и съобщеше за престъплението, можеше да допусне грешка. Те щяха да искат обяснение за телефонното обаждане от този дом до неговия скоро след убийството, а той все още не беше решил какво да им каже.

Вероятно имаше и други неща, за които не знаеше, които също биха могли да насочат подозренията към него. Някакви косвени улики. Навярно крайната цел на убиеца беше да изкара Били виновен за тези убийства и за други.

Без съмнение, за психопата това беше игра. Правилата, ако имаше такива, бяха известни само на него. Същото важеше и за това, какво изродът разбира под победа. *Спечелването на джакпота, матирането на царя, отбелязването на финалния гол* можеха да значат Били да бъде осъден на доживотен затвор не заради някаква смислена причина, като например психопатът да избегне ръката на закона, а просто за забавление. Предвид факта, че дори не знаеше какво представлява играта, на Били въобще не му се искаше да го разпитва шериф Джон Палмър.

Трябваше му време да помисли. Поне няколко часа. До сутринта.
— Прощавай — каза той на Лани.

Изключи една от нощните лампи, после и другата. На някой можеше да му направи впечатление, ако къщата светеше като коледна елха цяла нощ. Всички знаеха, че Лани Олсен е от хората, които си лягат рано.

Къщата се намираше на най-високата и уединена част на задънената уличка. Почти никой не идваше насам, ако не търсеше Лани, а едва ли някой щеше да дойде през следващите осем-десет часа.

Беше след полунощ, сряда. Сряда и четвъртък бяха почивните дни на Лани. Никой нямаше да го очаква на работа до петък. Въпреки това Били обходи една по една останалите стаи на горния етаж и угаси лампите и там. След като изключи осветлението в коридора, той тръгна надолу по стълбите. Тъмнината зад него му действаше на нервите.

В кухнята затвори вратата към верандата и я заключи. Възнамеряваше да вземе резервния ключ на Лани със себе си.

Отново обиколи първия етаж, угаси всички светлини, включително керамичните цепеници в газовата камина, като натискаше ключовете с дулото на пистолета. Излезе на предната веранда, заключи вратата след себе си и избърса бравата.

Докато слизаше по стълбите, имаше чувството, че някой го наблюдава. Огледа поляната, дърветата и хвърли поглед назад към къщата.

Всички прозорци се чернееха, черна бе и нощта. Били се отдалечи от затворения мрак и навлезе в отворения мрак под мастиленото небе, в което звездите сякаш плуваха, трепереха.

[1] Томас Стърнс Елиът, „Четири квартета“, Ийст Коукър; превод Владимир Левчев. ↑

ГЛАВА 14

Той вървеше бързо надолу по тротоара, готов да се скрие в храсталака край пътя, ако се покажеха фарове. Често поглеждаше назад. Доколкото можеше да види, никой не го следваше.

Безлунната нощ беше удобна за преследвачите. Трябваше да е удобна и за Били, но той имаше чувството, че звездите го излагат на показ.

В къщата с високата над метър ограда отчасти видимото куче отново се разтича напред-назад, а в умолителното му скимтене сякаш имаше отчаяние. Били съчувстваше на животното и разбираше положението му. Бедата и необходимостта да реши какво да прави не му оставяха време да спре и утеши бедното куче. Освен това всеки израз на приятелство крие риск от ухапване. Всяка усмивка оголва зъбите.

Той продължи да слиза по уличката, като поглеждаше назад и стискаше револвера. После зави наляво и тръгна през високата трева на поляната. Страхуваше се, че може да има змии.

Един въпрос го мъчеше повече от останалите: дали убиецът е някой познат, или чужд човек?

Ако изродът беше част от живота на Били, някакъв скрит социопат, който повече не можеше да съдържа престъпните си наклонности, щеше да е трудно, но не и невъзможно да установи самоличността му. Ако анализираше познанствата си и си спомнеше някакви аномалии, може би щеше да попадне на следа. Логичната мисъл и въображението най-вероятно щяха да нарисуват портрета на убиеца, да разкрият извращения му мотив.

В случай, че психопатът се окажеше непознат, който бе избрал Били случайно в желанието си да тормози и унищожи някого, детективската работа щеше да е по-трудна. Не е лесно да си представиш лице, което никога не си виждал, и да намериш мотив наред вакуума.

С изключение на международните войни, до неотдавна в световната история ежедневното насилие се е свеждало до

междучелностни конфликти. Подтикът да убиеш някого е бил завист, поругана чест, прелюбодейство, пари.

В модерния свят и особено в постмодерния, а най-вече в пост-постмодерния, голяма част от агресията вече не беше на лична основа. Терористи, улични банди, самотни социопати, групи от социопати, отдали се на някаква утопична цел, убиваха хора, които не познаваха и срещу които нямаха никакви реални оплаквания, с единствената цел да привлекат вниманието, да направят „изявление“, да сплашат някого или просто заради тръпката.

Познат или непознат, психопатът бе опасен противник. Съдейки по доказателствата, той беше смел, но не безразсъден, откачен, но умеещ да се владее, умен, изобретателен, лукав, с изкривено мислене и макиавелистичен ум.

За разлика от него, Били Уайлс комуникираше със света по най-простия и директен възможен начин. Не подхождаше към нещата завоалирано, желанията му бяха прости. Единствената му надежда бе да оцелее и тази надежда беше предпазлива.

Докато ходеше бързо сред високата избеляла трева, която шибаше краката му, а стръковете сякаш си предаваха шепнешком заговорнически съобщения, той се отъждествяваше повече с полската мишка, отколкото с остроклюнатата кукумявка.

Грамадният дъб се извисяваше в мрака. Били мина под него и в клоните над главата му се размърдаха невидими твари, които сякаш изпробваха крилата си, но нищо не излетя оттам. Църквата от другата страна на колата изглеждаше като изваяна от лед, състоящ се от вода и малко фосфор.

Приближи се до форда и отвори с дистанционното, при което колата изпиука два пъти, стоп-светлините просветнаха. Били влезе, затвори вратата и заключи отново. Остави револвера на седалката до себе си и посегна да запали, но нещо го спря. Върху кормилната щанга бе залепено сгънато парче хартия. Бележка. Трета бележка.

Убиецът вероятно беше спрял на главния път, за да наблюдава отбивката към къщата на Лани Олсен в очакване да види дали Били ще налага въдицата. Сигурно бе видял как паркира. Колата беше заключена. Психопатът би могъл да влезе вътре само като счупи някое от стъклата, но всички бяха здрави. Алармената система не беше задействана.

Дотук всеки миг от този кошмар бе изглеждал абсолютно реален, толкова осезаем като да сложиш ръка в огъня. Но третата бележка като че ли тласна Били от реалния свят към света на фантазията. Обзет от призрачен страх, той отлепи бележката и я разгъна.

Вътрешното осветление, задействано при влизането му в колата, все още работеше. Съобщението под формата на въпрос се виждаше ясно и беше кратко:

Готов ли си за първата си рана?

ГЛАВА 15

ГОТОВ ЛИ СИ ЗА ПЪРВАТА СИ РАНА? Сякаш някакъв ключ щракна и забави потока на времето. Бележката се изплъзна от пръстите му, понесе се плавно из въздуха и лека-полека кацна в скута му. Осветлението угасна.

Обзет от ужас, Били протегна дясната си ръка към револвера на съседната седалка и бавно се извърна надясно, за да погледне през рамо към потъналата в мрак задна седалка. На пръв поглед там бе прекалено тясно, за да се скрие човек, но Били беше влязъл бързо, без да обръща внимание. Затърси пипнешком оръжието, пръстите му докоснаха грапавата дръжка и тогава прозорецът на вратата му се пръсна. Острите парчета стъкло се посипаха по гърдите и скута му, револверът се изплъзна от ръката му и се изтърколи на пода.

Още докато стъклото се сипеше по Били, преди той да успее да обърне лице към нападателя си, психопатът пхна ръка в колата, сграбчи кичур коса на темето му и го опъна с всичка сила. Притиснат в тясното пространство зад кормилото, безмилостно теглен за косата, Били нямаше как да се прехвърли на другата седалка и да потърси оръжието. Опита се да забие нокти в ръката, която го скубеше, но напразно, онзи носеше кожени ръкавици.

Изродът беше силен, злостен и безмилостен. Косата на Били трябваше вече да е изтръгната от корен. Болката бе невъобразима. Зрението му се замъгли. Убиецът искаше да го издърпа с главата напред през счупеното стъкло. Тилът на Били се удари силно в ръба на прозореца. Друг силен удар затвори челюстите му и от гърлото му се изтръгна дрезгав стон. Той стисна кормилото с лявата си ръка, а с дясната — облегалката за глава на шофьорската седалка. Онзи щеше да му отскубне цяла шепа коса и Били щеше да се освободи.

Ала косата не се отскубна, той не се освободи и тогава се сети за клаксона. Ако го надуеше, ако удареше с юмрук по него, щяха да му се притекат на помощ и изродът щеше да избяга. Но Били веднага осъзна, че щеше да го чуе само свещеникът, а ако той дойдеше, убиецът

нямаше да избяга. Не, щеше да застреля свещеника, както бе застрелял Лани.

Вероятно бяха изминали десет секунди, откакто стъклото бе разбито и онзи неумоливо теглеше през прозореца главата на Били. Болката бързо се беше усилила, така че корените на косата му сякаш стигаха до кожата на лицето му, което също започна да боли, като опърлено от огън. После болката обхвана раменете и ръцете му, защото заедно с изтръгването на упоритите корени сякаш изтичаше и силата на тези мускули. Тилът му усети хладината на ръба на прозореца. Назъбените останки от стъклото драцеха кожата му. Убиецът започна да извива главата му назад. Колко бързо можеше да му пререже гърлото, колко лесно щеше да му счупи гръбнака.

Били пусна кормилото и затърси зад гърба си дръжката на вратата. Ако успееше да отвори вратата и да я блъсне силно, можеше да извади убиеца от равновесие и да го събори на земята. Тогава той или щеше да изпусне кичура от косата му, или най-сетне да го изскубне. За да стигне бравата, Били трябваше да извие ръката зад гърба си така силно, да прегъне китката си под такъв жесток ъгъл, че щеше да му е невъзможно да издърпа лостовия механизъм.

Сякаш усетил намерението на жертвата си, психопатът се облегна с цялата си тежест на вратата. Главата на Били беше почти изцяло въвн от колата и над себе си видя надвесено лице. Лице без черти. Закачулен призрак.

Били премигна, за да избистри погледа си. Не беше качулка, а черна скиорска маска. Дори на оскъдната светлина Били успя да види трескавия поглед, който сякаш хвърляше искри през дупките за очите.

По долната половина на лицето, от носа надолу, го напръскаха с някаква течност. Студена, лютивата и в същото време сладка, тя вонеше на лекарство. Шокът го накара да поеме шумно въздух. Опита се да не вдишва, но беше късно. Ноздрите му пламнаха, устата му се напълни със слюнка. Лицето с маската се наклони към него подобно на мрачна луна с кратерни очи.

ГЛАВА 16

Ефектът от опиата преминаваше. Подобно на въже, което се намотаваше около ролка, болката издърпа Били от безсъзнанието. В устата си усещаше вкус, сякаш бе пил сироп и я бе изплакнал с белина. Едновременно сладък и горчив. Като самия живот.

В първите мигове не можеше да се ориентира къде е. Отначало му беше все едно. Изваден от морето на вцепенение, той се чувстваше просмукан от неестествен сън и копнееше да се върне в дълбините му.

След известно време нестихващата болка го накара да ѝ обърне внимание, да задържи очите си отворени, да анализира усещанията си и да се ориентира. Лежеше по гръб на твърда повърхност — паркинга пред църквата. Миришеше на асфалт, масло и бензин. Усещаше слабия аромат на дъба, който се извисяваше над него в мрака. Собствената му киснатата пот. Облиза устните си и усети вкуса на кръв.

Когато избърса лицето си, Били почувства, че е покрито с лепкава течност, най-вероятно смес от пот и кръв. В тъмното не се виждаше точно какво беше полепнало по ръката му.

Болеше го най-вече скалпът. Отначало си мислеше, че е защото почти му бяха изскубали косата. От главата му тръгваше бавно пулсираща болка, придружена от остри бодежи. Тя обаче не започваше от върха, където косата му бе подложена на жестоко изпитание, а от челото. Когато вдигна ръка и колебливо опипа мястото, той откри, че от челото му, на един пръст под линията на косата, стърчи нещо като твърда тел. Макар че докосването му бе съвсем леко, го прониза остра болка и той извика.

Готов ли си за първата си рана?

Той остави изследването на раната за по-късно, когато можеше да види пораженията. Явно не беше смъртоносна. Психопатът не възнамеряваше да го убие, само да го рани или може би да му остави белег. Макар и неохотно Били изпита по-голям респект към противника си и не очакваше от него да прави грешки, поне не големи.

Надигна се и седна. Болката прониза челото му, после отново, когато се изправи. Олюлявайки се, той огледа паркинга. Нападателят

го нямаше.

Високо в нощното небе, от запад, изръмжаха пътуващите светлини на реактивен самолет, като група движещи се звезди. Навярно беше военен самолет на път към конфликтна зона на военни действия. Друга зона на военни действия, не тукашната.

Били отвори врата на форда. Седалката беше посипана с парчета стъкло. Измъкна кутия със салфетки от жабката и с нея изгреба бодливите парчета по тапицерията. Потърси бележката, която бе намерил върху кормилната щанга. Явно убиецът я беше взел.

Намери изпуснатия ключ под педала на спирачката и вдигна револвера от пода пред съседната седалка. Изродът му беше оставил оръжието за предстоящата игра. Явно не се страхуваше от него.

Въздействието на химикала — хлороформ или нещо друго, — не беше отминало съвсем. Когато се наведе, му се зави свят. Седеше зад волана, беше затворил врата, моторът работеше, но той се опасяваше, че може да не е в състояние да шофира. Пусна климатика и насочи двете струи към лицето си.

Докато се мъчеше да прецени колко ще трае замаяността, осветлението в колата угасна. Били го включи отново. Намести предното огледало така, че да се огледа. В лицето приличаше на изрисуван дявол — тъмночервено, но с блестящи зъби и неестествено бели очни ябълки. Нагласи по-добре огледалото и тогава видя източника на болката.

Беше му трудно да повярва на очите си. Предпочиташе да мисли, че заради замайването има халюцинации.

Затвори очи и пое дълбоко дъх няколко пъти. Опита да забрави за образа в огледалото и се надяваше, че когато погледне отново, няма да види същото. Нищо не беше се променило. На един пръст разстояние под косата, по права линия през челото му бяха забити три големи рибарски куки. Върхът и контрата на всяка кука стърчаха от кожата. Правият край също стърчеше. Закривените краища обаче лежах под тънкия слой мека тъкан на челото му. Били потръпна и отвърна очи от огледалото.

Има моменти, най-често в самотните нощи, когато дори силно набожните не са сигурни дали са наследници на царство, повъзвишено от земното, и дали ще получат милост. Или са просто

животни като всички други и тяхното наследство са единствено вятърът и мракът.

Именно такава беше тази нощ за Били. Беше преживял и други такива и всеки път съмнението бе затихвало. Каза си, че и този път ще стане така, макар че сега бе по-вледеняващо и изглеждаше, че ще остави по-дълбока следа.

Първоначално психопатът беше създал впечатлението, че за него убийството е спорт. Рибарските кукички в челото обаче не бяха просто игрови ход. Цялата работа не беше никаква игра.

За изрода тези убийства бяха нещо повече от отнемане на човешки живот, но това нещо не беше еквивалент на шах или покер. За него те имаха символично значение, което той преследваше не просто за забавление, а за да постигне някаква тайнствена цел, нещо повече от убийство. Думата игра беше неподходяща, Били трябваше да намери правилната дума. Иначе никога нямаше да разбере убиеца и да го открие.

Той внимателно попи със салфетка съсирената кръв от веждите, клепачите и миглите си. Гледката на рибарските кукички беше прояснила съзнанието му и вече не му се виеше свят. Трябваше да се погрижи за раните си. Включи фаровете и потегли.

Каквато и да бе крайната цел на психопата, какъвто и символизъм да влагаше в кукичките, той сигурно се надяваше Били да отиде на лекар. Лекарят щеше да поиска обяснение за тях и каквото и да му отговореше, Били щеше да утежни положението си. Ако кажеше истината, щяха да помислят, че е замесен в убийствата на Жизел Уинслоу и Лани Олсен. Щеше да се превърне в главният заподозрян. Без трите бележки той не разполагаше с никакви доказателства за съществуването на изрода. Властите нямаше да погледнат на кукичките като на убедително доказателство. Щяха да помислят, че сам си го е причинил. Понякога убийците се самонараняваха, за да се представят за жертви и да отклонят подозрението от себе си. Били знаеше колко скептично биха се отнесли някои полицаи към неговите ефектни, странни, но повърхностни рани. Знаеше го много добре.

Освен това Били беше рибар, ловеше пъстърва и костур. По размер тези масивни куки бяха точно такива, каквито се използват за лов на голям костур, ако се работи с жива стръв вместо с примамка. В

кутията му за рибарски принадлежности въпреки имаше съвсем същите кукички като тези, които сега точеха кръвта му.

Не смееше да отиде на лекар. Трябваше да се лекува сам.

В 3:30 сутринта по провинциалните пътища нямаше никой освен него. Нощта беше безветрена, но при движението колата създаваше свое течение, което го блъскаше през счупения прозорец. На светлината на халогенните фарове лозята в равнината и по склоновете на хълмовете, както и горите по върховете бяха позната гледка за очите му, но с всеки изминат километър ставаха чужди на сърцето му, като пустошта на чужди земи.

ЧАСТ 2
ГОТОВ ЛИ СИ ЗА ВТОРАТА СИ РАНА?

ГЛАВА 17

През февруари на Били му бяха извадили кътник, чиито корени се бяха сраснали с челюстта. Стоматологът му беше изписал обезболяващо, викодин. Били беше изпил само две от десетте таблетки. На опаковката пишеше, че лекарството трябва да се взема по време на ядене. Той не беше вечерял и нямаше апетит. Искаше обаче лекарството да му подейства и извади от хладилника начената тава с домашно приготвена лазаня.

Макар че дупките на челото му бяха запушени от съсиреци и вече не кървяха, болката не стихваше и му беше все по-трудно да си събере мислите. Реши да не губи време да топли храната в микровълновата фурна и сложи лазанята студена на масата.

На шишето с лекарството имаше розов етикет, който предупреждаваше да не се пие алкохол по време на лечението. Да вървят по дяволите. Нямаше намерение да кара кола или да работи с машини през следващите няколко часа. Глътна таблетката, лапна парче лазаня и отпи глътка „Елефант“, датска марка бира, която уж съдържаше по-голям процент алкохол.

Докато се хранеше, мислеше за убитата учителка, за Лани, седнал в креслото в спалнята, за това, какво ще предприеме по-нататък убиецът. Тези мисли не се отразяваха добре на апетита, нито на храносмилането му. Вече нищо не можеше да се направи за учителката и за Лани, а и нямаше как да предугади следващия ход на психопата.

Съсредоточи се върху Барбара Мендел, такава, каквато бе някога, не в сегашното ѝ състояние в „Шепнешите борове“. Тези спомени обаче неизбежно го накараха да се замисли какво ще стане с нея, ако той умре. Това го подсети за малкия квадратен плик от лекаря ѝ. Измъкна го от джоба си и го отвори. Името д-р ДЖОРДАН ФЕРИЪР беше отпечатано с релефни букви върху кремавия лист. Почеркът беше равен.

Драги Били,

Когато започнеш да планираш посещенията си при Барбара така, че да не съвпадат с часовете ми за визитация, знам че е дошло време за 6-месечната оценка на състоянието ѝ. Моля, обади се в кабинета ми да си запазиш час.

По бирената бутилка се стичаха капчици вода. Той подложи картичката на д-р Фериър под нея, за да не намокри масата.

— Защо не се обадиш *ти* в моя кабинет да си запазиш час — измърмори Били.

Тавата беше наполовина пълна. Макар че нямаше апетит, той изяде всичко, като тъпчеше храната в устата си и дъвчеше усилено, сякаш яденето можеше да засити гнева така, както zasiща глада.

След време болката в челото му значително намаля. Той отиде в гаража, където държеше рибарските си принадлежности, и взе клещи за рязане на тел. Върна се в къщата и след като заключи задната врата, отиде в банята да огледа лицето си в огледалото. Кървавата маска беше засъхнала. Приличаше на абориген, на жител на Ада.

Психопатът беше вкарал трите кукички много внимателно. Явно бе опитал да нанесе колкото се може по-малко поражения. За подозрителните полицаи подобно внимание само би потвърдило теорията, че се е самонаранил.

От едната страна кукичката завършваше със закривена част с контрата, а от другата имаше ухо, към което се завързваше кордата на въдицата. Ако издърпаше контрата или ухото през раната, щеше да разкъса плътта. С помощта на клещите Били отрязва ухото на една от кукичките, после стисна контрата между палеца и показалеца си и измъкна скъсения прав край.

След като извади и трите кукички, взе душ с толкова гореща вода, колкото можеше да изтърпи. Дезинфекцира раните със спирт, после с кислородна вода. Накрая ги намаза с мехлем и ги покри с марля, която залепи с лейкопласт.

Легна си в 4:27 сутринта — толкова показваше часовникът на нощното шкафче. Леглото му беше двойно, с две меки възглавници. Главата му лежеше на едната, а твърдият револвер беше под другата.

И нека Бог да не ни съди прекалено строго...^[1]

Клепачите му натежаха, очите му се затвориха и той видя Барбара, чиито бледи устни изричаха загадъчни слова.

Искам да знам какво казва. Морето. Какво казва то, отново и отново.

Заспа преди стрелката на часовника да стигне до тридесетата минута.

Сънува, че е изпаднал в кома. Не можеше да се движи и да говори, но осъзнаваше какво става около него. Лекари в бели престилки и с черни скиорски маски бяха надвесени над него и въоръжени с остри скалпели, дялаха в тялото му кървави акантови листа.

Тъпа, но упорита болка го събуди в 8:40 сутринта, сряда. Отначало не можеше да си спомни кой от последните му кошмари беше сън и кой реалност. После си спомни. Имаше нужда от още един викодин. Вместо това отиде в банята и взе два аспирина. Понеже искаше да ги изпие с портокалов сок, отиде в кухнята. Не си беше направил труда да сложи тавата със засъхналите останки от лазанята в съдомиялната. Празната бутилка „Елефант“ стоеше върху писмото на д-р Фериър.

Кухнята беше обляна в утринна светлина. Щорите бяха вдигнати. Когато си лягаше, те бяха спуснати. Върху хладилника бе залепено сгънато парче хартия — четвъртата бележка на убиеца.

[1] Т. С. Елиът, „Пепелната сряда“; превод Ирина Черкелова и Румяна Чолакова. ↑

ГЛАВА 18

Беше абсолютно сигурен, че е залостил задната врата на връщане от гаража. Сега тя беше отключена.

Излезе на верандата и огледа гората на запад. На преден план имаше няколко бряста, а зад тях — борове. Утринното слънце пречупваше сенките на дърветата обратно към гората, но когато опита да влезе навътре в мрачното царство, не можеше да го освети.

Докато обхождаше с поглед зеления гъсталак и търсеше издайническото отражение на лещите на бинокъл, забеляза движение. Някакви странни форми се шмугваха сред дърветата и се размиваха подобно на птици в полет, хвърляйки бледи отблясъци при докосването на слънцето.

Обзе го чувството за присъствие на нещо свръхестествено. Ала формите се отделиха от дърветата и се оказаха просто един елен, две сърни и едно малко. Помисли си, че може нещо да ги е уплашило в гората, но те потичаха по поляната и спряха. Спокойни като сърни в рая, започнаха да пасат крехката трева.

Били ги остави да закусват, върна се в къщата и заключи задната врата, въпреки че това не му даваше никаква сигурност. Ако убиецът нямаше ключ, със сигурност имаше шперцове и знаеше как да ги използва.

Без да докосва бележката, Били отвори хладилника и извади кутия портокалов сок. Надигна я и глътна аспирините, загледан в залепената хартия. Не я пипна.

Сложи две парчета кекс да се препекат. Намаза ги с фъстъчено масло и ги изяде на кухненската маса.

Ако не прочетеше бележката, а я изгореше в мивката и отмиеше пепелта, щеше да напусне играта. Първото слабо място на тази идея бе същото, което бе уболо съвестта му и предишния път — бездействието също представляваше избор. Вторият проблем беше, че и той самият беше станал жертва на нападение. И му бяха обещали още.

Готов ли си за първата си рана?

Психопатът не беше подчертал по никакъв начин първата, но на Били му беше ясно къде пада акцентът. Макар да си имаше слабости, самозалъгването не беше една от тях. Ако не прочетеше бележката, ако се опиташе да излезе от играта, щеше да бъде невъзможно да отгатне какво предстои. Когато секирата тръгнаше да пада, нямаше дори да чуе как разсича въздуха над главата му.

Имаше и нещо друго. Това в никакъв случай не беше игра за убиеца, Били си бе разбрал това предната нощ. Ако останеше без други кандидат-играчи, психопатът нямаше да си вземе топката и да си тръгне. Щеше да стигне докрай, да направи каквото си бе наумил.

На Били му се искаше да продължи с дърворезбата. Решаваха му се кръстословици. Беше добър в това. Да пере, да работи в градината, да чисти улуците, да боядиса пощенската кутия. Да потъне в ежедневните си задачи, да намери утеха в тях. Искаше да работи в бара, да остави времето да минава в монотонни неща и празни приказки.

Нуждата си от драма, от мистерия задоволяваше при посещенията си в „Шепнещите борове“ — в озадачаващите думи, които Барбара понякога изговаряше, в непоклатимата си вяра, че за нея има надежда. Не му трябваше нищо повече. *Нямаше* нищо повече.

Нямаше нищо повече, докато не се появи това, от което той не се нуждаеше, нито пък го искаше, но не можеше да го избегне.

Свърши с кекса и занесе чинията на мивката, където я изми, изсуши и прибра.

Отиде в банята и махна превръзката от челото си. Всяка кукичка бе разкъсала тъканта на две места. Шестте дупки бяха зачервени, раните бяха още пресни. Почисти ги внимателно, намаза ги отново със спирт, кислородна вода и мехлем, после сложи нова превръзка.

Челото му не гореше. Ако кукичките бяха замърсени, нямаше да предотврати инфекцията, особено ако връхчетата и контрите бяха закачили костта.

Не рискуваше да хване тетанус. Преди четири години, когато правеше промени в гаража заради дърводелската работилница, беше порязал дълбоко лявата си ръка на една панта, остра и разядена от ръждата. Тогава му сложиха инжекция против тетанус. Затова сега нямаше нужда да се тревожи. Нямаше да умре от тетанус. Нито пък от

инфекция от кукички. Създаваше си изкуствено тази тревога, за да не мисли за реалните и по-големи заплахи.

Отиде в кухнята и отлепи бележката от хладилника. Смачка я на топка и тръгна към кофата за боклук. Вместо да я изхвърли обаче, той я изглади на масата и я прочете.

Стой вкъщи тази сутрин. Мой партньор ще дойде при теб в 11:00. Чакай го на предната веранда.

Ако не останеш вкъщи, ще убия дете.

Ако информираш полицията, ще убия дете.

Изглеждаш много ядосан. Не ти ли протегнах ръка?

Протегнах ти.

Партньор. Тази дума го тревожеше. Въобще не му харесваше.

В редки случаи убийците работеха по двойки. Полицаяте ги наричаха партньори убийци. Удушвачът от Хилсайд в Лос Анджелис не беше един човек, а двама братовчеди. Снайперистът от Вашингтон — двама мъже. Семейство Мансън бяха повече от двама.

Един прост барман можеше да се надява на вниманието на един безмилостен психопат. Чак на двама — не.

Били дори не помисли да се обади на полицията. Изродът на два пъти показа, че говори сериозно. Ако Били не се подчинеше, той наистина щеше да убие някое дете. В този случай поне имаше избор, при който не се налагаше да осъжда някого на смърт.

Макар че в първите четири реда нямаше нищо сложно за разбиране, последните два бяха доста загадъчни.

Не ти ли протегнах ръка? Очевидно беше, че му се подиграва. Били усети и нещо като намек, че информацията, която се съдържа в бележката, би му била полезна, стига да я разбере. Препрочете я шест, осем, десет пъти, но не му стана ясно. Само се ядоса.

Все пак разполагаше с нова бележка, която можеше да използва като доказателство. Макар че не беше кой знае колко съдържателна и нямаше да направи особено впечатление на полицията, възнамеряваше да я запази.

Отиде в хола и огледа книгите. През последните години те бяха просто предмети, от които се налагаше да бърше праха. Взе „В наше

време“, мушна бележката между първите две страници и остави томчето обратно на полицата.

Помисли си за Лани Олсен, който седеше мъртъв в креслото с приключенски роман на скута си.

Отиде в спалнята и измъкна револвера изпод възглавницата. Докато го държеше, си припомни усещането при стрелба. Той се втвърдяваше в дланта му и откатът преминаваше по костите на ръката му, като създаваше водовъртеж в костния му мозък, както когато рибите се мятаха във водата.

В едно от чекмеджетата на скрина имаше отворена кутия с амуниции. Той сложи три резервни патрона във всеки от предните джобове на панталона си. Струваха му се достатъчни. Каквото и да предстоеше, нямаше да е война. Сцената щеше да е пълна с агресия и кръвожадност, но пък щеше да е кратка.

Изглади смачканото спално бельо на леглото. Нямаше кувертюра, но оправил възглавниците и подпъхнал чаршафа и завивката под дюшека, така че да са добре опънати.

Когато взел револвера от нощното шкафче, Били си спомнил не само отката, но и чувството да убиеш човек.

ГЛАВА 19

Джеки О'Хара отговори на мобилния си телефон с реплика, която често използваше, докато беше зад бара.

— С какво мога да ви преметна?

— Шефе, Били е.

— О, Били, знаеш ли за какво се говореше в бара снощи?

— За спорт?

— Ами. Ние не сме спортен бар.

Загледан през кухненския прозорец към поляната, където сърните вече ги нямаше, Били каза:

— Извинявам се.

— Ония, дето ходят в спортните барове — за тях пиенето не значи нищо.

— Само средство да си размътят мозъка.

— Точно така. Със същия успех можеха да пушат марихуана или да се натъпчат с кофеин. Ние не сме спортен бар.

Това Били вече го беше чувал, знаеше какво се очаква да каже.

— За нашите клиенти пиенето е вид церемония.

— Повече от церемония. То е честване, ритуал, едва ли не тайнство. Не за всички, но за повечето. То е причастие.

— Добре, предавам се. За Биг Фут ли се говореше?

— Де да беше. Най-хубавите, най-оживените разговори в бара са за Биг Фут, летящите чинии, изчезналата Атлантида, съдбата на динозаврите...

— ... какво има на тъмната страна на Луната — намеси се Били, — чудовището от Лох Нес, Торинската плащаница...

— ... призраците, Бермудския триъгълник и другите класически теми — продължи Джеки. — Но това вече не става толкова често.

— Знаем — съгласи се Били.

— Говореха за ония професори от Харвард, Йейл и Принстън, учените, които разправят, че ще използват клониране, стволови клетки и генно инженерство, за да създадат супер раса.

— По-умна, по-бърза и по-добра от нас — добави Били.

— Толкова по-добра от нас, че изобщо няма да е човешка. Писали са го в „Тайм“ или „Нюзуик“, със снимка на тия учени — ухилени и горди.

— Това го наричат *постчовешкото* бъдеще — потвърди Били.

— Какво ще стане с нас, когато дойде това *постчовешко* време? — попита Джеки. — „Пост“ значи да си обречен. *Свръх раса*? Тия хора не са ли чували за Хитлер?

— Те се мислят за различни — поясни Били.

— Няма ли огледала? Някакви идиоти кръстосват човешки с животински гени, за да създадат нови... нови същества. Един от тях иска да създаде прасе с човешки мозък.

— Ама че щуротия.

— Списанието не обяснява защо прасе, сякаш е очевидно защо именно прасе, а не котка, крава или катерица. За бога, Били, не му ли е достатъчно трудно на човешкия мозък в човешко тяло? Що за ад ще бъде да е в тялото на прасе?

— Може би няма да доживеем да го видим — успокои го Били.

— Ако не планираш да умреш утре, ще го видиш. Биг Фут беше къде-къде по-симпатичен. И Бермудският триъгълник, и призраците се ядваха. Ама сега безумието става *действителност*.

— Да ти кажа за какво се обаждам — смени темата Били. — Няма да мога да дойда на работа днес.

— Какво? Да не си болен? — възкликна Джеки с истинска загриженост в гласа.

— Не ми е добре.

— Не звучиш като настинал.

— Не е настинка. Нещо стомашно е.

— Понякога летните настинки започват така. Вземи си цинкова паста и си сложи в носа. Много помага. Веднага минава от нея.

— Ще си взема.

— Вече е късно за витамин С. Него трябва да го вземаш през цялото време.

— Ще взема цинк. Да не звъня прекалено рано? Ти ли затвори бара снощи?

— Не, тръгнах си в десет часа. С тия приказки за прасета с човешки мозък не можах да издържа повече.

— Значи Стийв Зилис е затворил?

— Да, на него може да се разчита. Съжалявам за ония неща, дето ти казах за него. Ако иска да сече манекени и дини в задния си двор, не ме засяга, нали си върши работата.

Вторник вечер обикновено не беше много оживено по баровете. Ако посетителите оредееха съвсем, Джеки предпочиташе да затвори преди обичайното време в 2 часа сутринта. Отворен бар с малко или без посетители през нощта беше привлекателен за обирджиите и той не искаше да рискува сигурността на служителите си.

— Имаше ли много хора? — попита Били.

— Стийв каза, че след единайсет било все едно е дошъл краят на света. Трябвало да отваря предната врата и да се огледа навън, за да се увери, че барът не е телепортиран на Луната или нещо подобно. Угасил лампите преди полунощ. Слава богу, че няма два вторника в седмицата!

— Хората искат да прекарат поне *малко* време със семействата си. Това му е проблемът на семейния бар.

— Обичаш да си правиш майтап, а?

— Обикновено не.

— Ако опиташ с цинка в носа и не ти стане по-добре, обади ми се да ти кажа къде другаде да си го сложиш — рече Джеки.

— От теб щеше да излезе много добър свещеник, сериозно говоря.

— Оздравявай по-скоро. На клиентите им е мъчно, като те няма.

— Наистина ли?

— Е, поне не казват, че се радват.

При сегашните обстоятелства навярно само Джеки О'Хара можеше да накара Били Уайлс да се усмихне.

Затвори телефона и погледна часовника си. 10:30. „Партньорът“ щеше да се появи тук след по-малко от половин час. Ако Стийв Зилис беше напуснал бара малко преди полунощ, значи е имал предостатъчно време да отиде до дома на Лани, да го убие и да премести трупа в креслото в спалнята.

Ако Били залагаше на заподозрените като на коне, би дал на Стийв минимален шанс. Но имаше случаи, когато кон с минимален шанс печелеше надбягването.

ГЛАВА 20

На предната веранда имаше два люлеещи се дървени стола с тъмнозелени възглавници. Били не се нуждаеше често от втория стол.

Облечен в бяла тениска и лек памучен панталон, тази сутрин той седеше на стола, който беше по-далеч от стълбите. Седеше, без да мърда и без да се люлее. До него имаше масичка, върху която на подложка стоеше недокосната чаша с кока-кола. Беше я приготвил като реквизит, за да му отвлича вниманието от кутията със солени бисквити. В кутията нямаше друго освен револвера. Единствените три бисквити стояха на купчинка до кутията.

Денят беше окъпан в ярка светлина, ясен и горещ. Времето беше прекалено сухо за лозарите, но на Били не му пречеше. От верандата, между хималайските кедри той виждаше далечната част на пътя, който се изкачваше към къщата му и още нагоре. Нямаше много движение. Някои от колите му бяха познати, но не и собствениците им.

От нажежения от слънцето асфалт се надигаха трепкащи призраци, които витаеха из утрото. В 10:53 в далечината се появи пешеходец. Били не очакваше партньорът да дойде пеша и реши, че това не е човекът, когото чакаше.

Отначало пешеходецът приличаше повече на мираж. Маранята разкривяваше очертанията му и караше образа да трепти, сякаш беше отражение във вода. Понякога изчезваше, после отново се появяваше. Под ярката светлина той изглеждаше висок и слаб, дори неестествено слаб, все едно доскоро беше висял на кръст в полето и бе прогонвал птиците със зловния поглед на очите си, направени от копчета.

Човекът зави по алеята към къщата, прекоси поляната и в 10:58 се озова пред стълбите на верандата.

— Господин Уайлс? — попита той.

— Да.

— Би трябвало да ме очаквате.

Гласът му беше груб и дрезгав като на човек, който е мариновал ларинкса си в уиски, а после го е опушвал с години на цигарен дим.

— Името? — попита Били.

— Ралф Котъл, господине.

Били не беше очаквал да му отговорят. Ако човекът се криеше под фалшиво име, можеше да използва нещо обичайно като Джон Смит. Ралф Котъл звучеше истинско.

Котъл беше толкова слаб, колкото изглеждаше отдалече напред маранята, но не толкова висок. Тънкият му като клечка врат изглеждаше сякаш ще се счупи под тежестта на главата му. Беше обут в бели обувки за тенис, почернели от носене и мръсотия. Кафявият му летен костюм беше на места като нов, но протрит по ръбовете на ръкавите. Стоеше на тялото му „елегантно“ като на закачалка. Ризата от полиестер беше негладена, с лекета и липсващо копче. Това бяха дрехи, купувани от вехтошар, от най-евтината му стока, и бяха носени дълго след това.

— Господин Уайлс, може ли да дойда на сянка?

Застанал пред стълбите, Котъл изглеждаше сякаш ще се строполи под тежестта на слънцето. Видът му беше прекалено хилав, за да е застрашителен, но човек никога не знае.

— Има стол — покани го Били.

— Благодаря ви, господине. Много сте любезен.

Нервите на Били се изопнаха, когато Котъл се качи по стълбите, но се поотпуснаха, щом той се настани на другия люлеещ се стол. Котъл не се залюля, сякаш да накара стола да помръдне беше непосилна задача.

— Имате ли нещо против да изпуша една цигара, господине? — попита той.

— Да, имам против.

— Разбирам. Гаден навик е.

От вътрешния джоб на самото си Котъл извади половинлитрово шише „Сийграм“ и отви капачката. Кокалестите му ръце трепереха. Не поиска разрешение да пие. Направо си дръпна едно хубаво.

Явно имаше достатъчно контрол над никотиновите си мераци, за да остане учтив. Пиячката обаче му съобщаваше кога има нужда от нея и той не можеше да не се подчини на течния ѝ глас.

Били подозираше, че в другите джобове имаше и други бутилки, както и цигари и кибрит, а най-вероятно и някоя и друга ръчно навита цигара с дрога. Това обясняваше защо Котъл носеше костюм в лятната

горещина. Не беше просто дреха, а средство за транспортиране на множеството му пороци.

Цветът на лицето му не се промени от пиетието. Кожата му вече беше потъмняла от дълго излагане на слънцето и почервеняла от гъстата мрежа спукани капиляри.

— Колко вървя пеша? — попита Били.

— Само от главния път дотук. Дотам отидох на стоп.

Явно Били изглеждаше скептичен, защото Котъл добави:

— Много хора ме познават тук. Знаят, че не съм опасен. Неугледен съм, но не съм мръсен.

Действително, русата му коса изглеждаше чиста, макар и несресана. Беше и избръснат. Кожата му бе достатъчно загрубяла, за да устои на порязване от бръснач дори в такива треперещи ръце.

Трудно беше да се определи възрастта му. Можеше да е на четирийсет или шейсет, но не на трийсет или седемдесет.

— Той е много лош човек, господин Уайлс.

— Кой?

— Онзи, дето ме изпрати.

— Ти си му партньор.

— Точно толкова, колкото съм и маймуна.

— Партньор, така те нарече той.

— Приличам ли на маймуна?

— Как се казва?

— Не знам. И не искам да знам.

— Как изглежда?

— Не съм му видял лицето. И се надявам никога да не го видя.

— Маска за ски ли носеше? — предположи Били.

— Да, господине. И очите, които гледаха през нея, бяха студени като на змия. — Гласът му се разтрепери в такт с ръцете му, докато отново вдигаше бутилката към устата си.

— Какъв цвят бяха очите му? — попита Били.

— Изглеждаха жълти като жълтък на яйце, но това беше заради отражението на лампата.

Били си спомни срещата на църковния паркинг и каза:

— Осветлението беше твърде слабо, за да видя цвята... само някакъв горещ блясък.

— Аз не съм лош човек, господин Уайлс. Не съм като него. Просто съм слаб.

— Защо дойде?

— Отчасти заради парите. Той ми плати сто и четирийсет долара, всичките в банкноти от по десет.

— Сто и четирийсет? Той ти предложи сто, а ти се спазари за сто и четирийсет?

— Не, господине. Това е точната сума, която той предложи. Каза, че дава по десет долара за всяка година от вашата невинност, господин Уайлс.

Били се втренчи в него мълчаливо.

Някога очите на Ралф Котъл може би са били яркосини. Може би бяха избелели от алкохола, защото бяха най-бледите сини очи, които Били бе виждал — бледосини като небето на голяма надморска височина, където атмосферата е толкова разрежена, че не може да създаде ярки цветове, където празнотата отвъд почти не може да се скрие.

Не след дълго Котъл отклони поглед от очите на Били и загледа двора, дърветата, пътя.

— Знаеш ли какво значи това? Моите четиринайсет години невинност?

— Не, господине. И не е моя работа. Той просто искаше на всяка цена да ви предам това.

— Каза, че парите са една от причините. Коя е другата?

— Щеше да ме убие, ако не бях дошъл при вас.

— С това ли те заплаши?

— Той не заплашва, господин Уайлс.

— Звучи като заплаха.

— Той казва какво ще стане и на човек му е ясно, че ще стане. Или идвам при вас, или умирам. При това не от лека смърт, а от много тежка.

— Знаеш ли какво е направил? — попита Били.

— Не, господине. И не ми казвайте.

— Вече сме двама, които знаем, че той съществува. Единият може да подкрепи твърденията на другия.

— Въобще не разправяйте такива неща.

— Не виждаш ли, че е допуснал грешка?

— Бих искал аз да съм му грешката — заяви Котъл, — но не съм. Надценявате ме, не бива.

— Трябва да го спрем — настоя Били.

— Няма да съм аз този, дето ще го спре. Не съм герой. Не ми казвайте какво е направил, не смейте.

— Защо да не кажа?

— Това си е вашият свят, не моят.

— Светът е един.

— Не, господине. Има милиарди светове. Моят е различен от вашия и така ще си остане.

— Двамата седим заедно на една веранда.

— Не, господине. Тя изглежда като една веранда, но всъщност са две. Знаете, че е така. Виждам го.

— Какво виждаш?

— Че сте малко като мен.

Смразен, Били възрази:

— Нищо не виждаш. Дори не ме поглеждаш.

Ралф Котъл отново погледна Били в очите.

— Видяхте ли буркана с лицето на жената, дето прилича на медуза?

Разговорът изведнъж пое в някаква странна посока.

— Каква жена?

Котъл пак дръпна яко от бутилката.

— Той каза, че я държи в буркана от три години.

— В буркан? Престани да се наливаш с тая отрова, Ралф. Говориш безсмислици.

Котъл затвори очи и лицето му се сви в гримаса, сякаш виждаше това, което описваше.

— Двулитров буркан, може и по-голям да е, с широко гърло. Той сменя формалдехида редовно, за да не се размъти.

Небето над верандата беше кристалночисто. Високо горе кръжеше самотен ястреб, който се открояваше ясно като сянка.

— Лицето често се свива — продължи Котъл, — така че в началото не прилича на лице. Прилича на нещо морско — хем свито, хем издуто. После той разклаща леко буркана, така че да разбърка съдържанието, и лицето... се отваря като цвете.

Тревата на поляната е нежна и зелена, а по-нататък, където само природата се грижи за нея, става по-висока и златиста. Два вида трева излъчват свой собствен аромат, всеки посвоему свеж и приятен.

— Първо разпознаваш ухо — продължи Ралф Котъл. — Ушите са закачени за лицето и хрущялът им придава форма. В носа също има хрущял, но не си е запазил съвсем формата. Носът стои като буца.

От блестящите висоти ястребът се спусна надолу и започна да кръжи все по-ниско, кръгът на летенето му се стесняваше, описваните от него спирали бяха тихи и хармонични.

— Устните са пълни, но устата е само дупка, очите — също. Няма коса, защото е изрязал лицето от ухо до ухо и от върха на челото до дъното на брадичката. Не си личи, че е женско, а не мъжко лице. Той твърди, че била хубава, но в буркана не виждаш хубост.

— Това е номер, маска от латекс — рече Били.

— О, не, истинско е. Истинско е като смъртоносен рак. Той каза, че било второто действие на едно от най-добрите му представления.

— Представления ли?

— Той има четири нейни снимки. На първата е жива. После мъртва. На третата лицето ѝ е отчасти забелено. На четвъртата главата и косата ѝ са там, но меките тъкани на лицето ги няма, има само кокали, ухилен череп.

Както кръжеше плавно, ястребът изведнъж се стрелна към високата трева.

Бутилката напомни на Ралф Котъл, че има нужда да се подкрепи, и той отново отпи, за да даде опора на рухващия си кураж.

След изпълнена с алкохолни пари въздишка той продължи:

— На първия портрет, като жива, може да е била хубава, както твърди той. Не може да се каже, защото... тя е в ужас. Погрозняла е от ужас.

Високата трева, замряла досега под спойващата жега, се размърда за кратко в една точка, където перата удариха стъблата.

— Лицето на този първи портрет — рече Котъл — изглежда по-зле от онова в буркана. Много по-зле.

Ястребът изхвъркна от тревата и се издигна към небесата. Ноктите му стискаха нещо дребно, навярно полска мишка, която се бореше ужасено, или пък не. От такова разстояние не можеше да се каже със сигурност.

Гласът на Котъл беше като пила, стържеща по старинно дърво.

— Ако не направя точно каквото иска, той обеща да сложи и моето лице в буркан. И докато го изтръгва, ще ме държи жив и в съзнание.

В светлото прозрачно небе издигащият се ястреб отново стана черен и открояващ се като сянка. Крилата му разсичаха блестящия въздух, горещите струи бяха като кристалночистите води на река, по която той плуваше.

Смаляваше се, докато накрая изчезна, след като бе убил само онова, необходимо за оцеляването му.

ГЛАВА 21

Без да се люлее в люлеещия се стол, Ралф Котъл обясни, че живее в паянтова къща край реката. Имала две стаи и веранда с хубав изглед, била построена набързо през 30-те години на двайсети век и оттогава все повече се разпадала.

Преди много години някакви недодялани мъже отсядали там, докато били за риба. В нея нямало електричество. За тоалетна служела външна постройка. Единствената течаща вода била онази в реката.

— Мисля, че са ходили там, за да избягат от жените си — рече Котъл. — Да пият и да се напият. И сега за това служи.

Имало камина, която ставала за отопление и за готвене на нещо просто. Котъл се изхранвал с претоплени консерви.

Навремето къщурката била частна собственост. Сега принадлежала на общината, навярно взета заради неплатени данъци. Както голяма част от държавните земи, никой не се грижел за нея. Преди единайсет години Ралф Котъл я изчистил, опънал спалния си чувал и се настанил в нея. Не го безпокоели нито бюрократи, нито лесничей. Наблизо не живеели съседи, нямало кой да го чуе дори. Къщурката се намирала далеч от населени места, което било добре дошло за Котъл.

И така до 3:45 предната сутрин, когато посетител с маска за ски го сръгал в ребрата и го събудил. Тогава уютното уединение изведнъж се превърнало в ужасяваща изолация.

Котъл бил заспал, без да угаси газовата лампа, на която четял каубойски романи и пиел. Въпреки осветлението той не могъл да запомни подробности за външността на убиеца. Не можеше да каже какви са приблизително ръстът и теглото му. Твърдеше, че гласът му не се отличава с нищо особено.

Били реши, че мъжът знае повече, но се страхува да каже. Тревогата, която се надигаше в избледнелите му сини очи, бе неподправена и силна, но не така неприкрита, както ужаса, който описа у непознатата жена на снимката, чието лице психарят бе „изтръгнал“.

Съдейки по дължината на тънките му като на скелет пръсти и внушителните кости на възлестите му ръце, навремето Котъл трябва да е бил в състояние да се отбранява. Сега, според собственото му признание, той бе слаб, не само емоционално и морално, но и физически.

Въпреки това Били се наведе напред и отново се опита да го убеди:

— Подкрепи ме пред полицията. Помогни ми...

— Аз не мога да помогна дори на себе си, господин Уайлс.

— Някога трябва да си знаел как.

— Не помня.

— Какво не помниш?

— Нищо. Нали ви казах, слаб съм.

— Май сам искаш да си такъв.

Вдигайки бутилката към устата си, Котъл се усмихна слабо и преди да отпие, каза:

— Нали знаете — кротките ще наследят земята.

— Ако не искаш да го направиш заради себе си, направи го заради мен.

Котъл облиза устните си, силно напукани от жегата и дехидратиращия ефект на уискито, и каза.

— Защо ми е?

— Кротките не стоят настрана, докато някой го унищожават. Кротките не са страхливци. Това са два различни вида хора.

— Не можеш да ме накарате, като ме обиждате. Аз не се обиждам. Не ми пука. Знам, че съм нищожество, но това не ми пречи.

— Не мисли, че като си дошъл тука да направиш каквото ти е поръчал, ще бъдеш в безопасност в къщурката си.

Затваряйки капачката на бутилката, Котъл отвърна:

— Ще бъда в по-голяма безопасност от вас.

— Съвсем не. Ти представляваш риск за него. Полицията ще те защити, послушай ме.

Пияницата се изсмя.

— Затова ли се затичахте към тях толкова бързо — защото ще ви защитят?

Били не каза нищо.

Окуражен от мълчанието му, Котъл заговори с по-остър тон, не злобен, а по-скоро самодоволен.

— И ти като мен си едно нищо, но още не го знаеш. Ти си нищо, аз съм нищо, ние всички сме нищо, и стига тоя психар да ме остави на мира, да прави каквото си ще на когото си иска, защото и той е нищо.

Докато наблюдаваше как Котъл отваря капачката на бутилката, която току-що бе затворил, Били каза:

— Ами ако взема да те изритам по стълбите и да те изгоня от имота си? Понякога той ми звъни, за да ми действа на нервите. Какво ще стане, ако му кажа, че си бил пиян, говорил си несвързано и не съм разбрал нищо?

Загорялото и зачервено от постоянно пиене лице на Котъл не можеше да пребледнее, но малката му сбръчкана уста, самодоволно стисната след тирадата му, сега се отпусна и избъбри фалшиво извинение:

— Господин Уайлс, моля не се обиждайте от грубите ми думи. Аз не мога да контролирам онова, което излиза от устата ми, нито което влиза в нея.

— Значи той държеше непременно да ми кажеш за лицето в буркана, така ли?

— Да, господине.

— Защо?

— Не знам. Той не се съветваше с мен, господине. Просто ми каза какво да говоря и ето ме тук, защото искам да остана жив.

— Защо?

— Моля?

— Погледни ме, Ралф.

Котъл го погледна в очите.

— Защо искаш да останеш жив? — попита Били.

Котъл, изглежда, не се беше замислял за това преди и въпросът сякаш улучи в целта нещо пърхащо в мозъка му, някаква вечно неспокойна, вечно противопоставяща се, вечно озлобена страна от натурата му, на която в този миг той най-сетне бе готов да обърне внимание. После очите му отново зашариха встрани и той стисна бутилката уиски не с една, а с две ръце.

— Защо искаш да живееш? — настояваше Били.

— Защото не знам дали има друго след това. — Избягвайки погледа на Били, Котъл вдигна шишето с две ръце, сякаш беше потир. — Само една глътчица — каза той, като че ли искаше разрешение.

— Давай.

Той отпи уж малко, после още.

— Психарят те е накарал да ми разкажеш за лицето в буркана, защото иска да го виждам в съзнанието си.

— Щом казваш.

— Иска да ме сплаши, да ме извади от равновесие.

— Е, извади ли те?

Вместо да му отговори, Били попита:

— Какво още поръча да ми предадеш?

Котъл сякаш се зае сериозно за работа — затвори пак капачката на бутилката и този път я прибра в джоба на самото си.

— Имате пет минути да вземете решение.

— Какво решение?

— Свалете си часовника и го сложете на парапета на верандата.

— Защо?

— За да отброите петте минути.

— Мога да ги отброя и без да свалям часовника.

— Слагането на парапета е сигнал за него, че времето започва да тече.

На север се простираше гората, сенчеста и прохладна в горещия ден. Отвъд зелена поляна следваше висока златиста трева, после няколко дъба с големи корони, няколко къщи надолу по склона, на изток. На запад минаваше областният път, а зад него се простираха гори и полета.

— Той гледа ли ни сега? — попита Били.

— Обеща, че ще ни гледа, господин Уайлс.

— Откъде?

— Не знам, господине. Моля ви, много ви моля, свалете си часовника и го сложете на парапета.

— А ако не го направя?

— Господин Уайлс, не говорете така.

— И какво, ако не го направя? — заинати се Били.

Кресливият баритон на Котъл стана по-писклив.

— Нали ви казах, ще ми изтръгне лицето, и то докато съм в съзнание. Казах ви.

Били стана, свали си часовника и го сложи на парапета така, че циферблатът да се вижда и от двата стола.

Приближавайки се към зенита си, слънцето пропи околността и разтопи сенките навсякъде, с изключение на тези в горите. Скрити под зелените си пелерини, дърветата затворнически пазеха всичките си тайни.

— Господин Уайлс, трябва да седнете.

Въздухът се окъпа в ярка светлина и жълт като хром блясък замъгли полетата, принуждавайки Били да присвие очи, докато се опитваше да огледа безбройните места, където човек би могъл да легне на открито и въпреки това да остане невидим под искрящите слънчеви лъчи.

— Няма да го видите — обади се Котъл. — И той ще се ядоса, че се опитвате. Елате тук, седнете.

Били остана изправен до перилата.

— Изхабихте половин минута, господин Уайлс, четирийсет секунди.

Били не помръдна.

— Не знаете в каква миша дупка са ви натикали — заумолява Котъл. — Всяка минутка ще ви е нужна.

— Кажете ми за мишата дупка.

— За бога, господин Уайлс, трябва да седнете. — Котъл кършеше глас, както разтревожена старица кърши ръце. — Той иска да сте седнал на стола.

Били отиде до стола и седна.

— Искам това да свърши — рече Котъл. — Искам да свърша, каквото ми е поръчано, и да се махна.

— Сега ти хабиш време.

Една от петте минути беше изтекла.

— Добре, добре — съгласи се Котъл. — Сега ще говоря от негово име. Нали разбирате? Повтарям неговите думи.

— Казвай.

Котъл облиза нервно устни. Измъкна бутилката от самото си, но не за да пие. Стисна я с две ръце, сякаш беше талисман, притежаващ свръхестествена сила да вдигне мъглата от уискито, която пречеше на

паметта му, и да му помогне да предаде посланието достатъчно ясно, за да не мариноват лицето му в буркан.

— Ще убия твой познат. Ти ще избереш жертвата сред познатите си — зарецитира Котъл. — Това е твоят шанс да отървеш света от някой безнадежден тъпак.

— Извратено копеле! — възкликна Били и забеляза, че двете ръце му се бяха свили в юмруци, макар че нямаше какво да ударят.

— Ако не избереш жертвата — продължи да рецитира Котъл, — аз ще избира кого от познатите ти да убия. Имаш пет минути да решиш. Ти решаващ, ако ти стиска.

ГЛАВА 22

Усилието да си спомни точните думи на посланието превърна Ралф Котъл в кълбо нерви. Безброй притеснения се блъскаха в ума му, мяркаха се в стрелкация му се поглед, в гърчещото му се лице, в треперещите ръце. Били почти чуваше пърхащите крила на ужаса.

Докато Котъл повтаряше условията на убиеца под страх от смъртно наказание, ако ги обърка, бутилката беше само вдъхновяващ талисман, но сега той имаше нужда от съдържанието ѝ.

Загледан в часовника върху перилата, Били възкликна:

— Не ми трябва пет минути. По дяволите, не ми трябва дори трите минути, които остават.

Като не отиде в полицията и не ги намеси, неволно той вече беше допринесъл за убийството на един от познатите си — Лани Олсен. С бездействието си беше спасил майката с две деца, но беше обрекъл приятеля си.

Самият Лани беше отчасти, ако не до голяма степен, виновен за смъртта си. Беше взел бележките на убиеца и ги беше унищожил, за да запази работата и пенсията си, но плати с живота си. И все пак Били също имаше вина. Тя му тежеше и винаги щеше да му тежи.

Това, което безумецът искаше от него сега, беше ново и пострашно от всичко дотогава. Не чрез бездействие, не по невнимание, а напълно съзнателно Били трябваше да осъди свой познат на смърт.

— Няма да го направя — отсече той.

Котъл дръпна яко от питието и затърка мокрото гърло на бутилката по устните си, сякаш се готвеше да я целуне страстно, вместо да пие от нея. Той вдиша шумно през носа надигащите се алкохолни пари.

— Ако ти не го направиш, той ще го направи — напомни пияницата.

— За какъв дявол да избирам? И в двата случая съм прецакан.

— Не знам. Не искам да знам. Не е моя работа.

— Как да не е твоя!

— Не е моя — настоя Котъл. — Трябва да остана тук, докато ми кажеш решението си, после му го предавам и приключвам с това. Остават ти малко повече от две минути.

— Отивам в полицията.

— Вече е късно.

— Да, затънал съм до кръста — призна Били, — но после ще затъна още по-дълбоко.

Щом Били стана от стола, Котъл го срязва.

— Седни! Ако се опиташ да се махнеш от верандата преди мен, ще бъдеш застрелян в главата.

Джобовете на пияницата бяха пълни с бутилки, не с оръжие. Дори да имаше пистолет, Били беше сигурен, че може да му го вземе.

— Не от мен — обади се Котъл. — От него. Той ни наблюдава през оптичния мерник на мощна пушка.

Мрачните гори на север, ослепителното слънце по склона на изток, скалните образования и полята в низината от южната страна на окръжния път... можеше да е навсякъде.

— Той ни вижда толкова ясно, че почти чете по устните ни какво говорим. Пушката му е много точна, а той е истински майстор. Може да те улучи от един километър.

— Може би тъкмо това искам.

— Той с удоволствие ще ти услужи, но не смята, че си готов. Казва, че ще му дойде времето. Ще го молиш да те убие. Но не сега.

Дори под бремето на вината Били Уайлс изведнъж се почувства лек като перце и се уплаши да не духне вятър. Отпусна се в люлеещия се стол.

— Късно е да ходиш в полицията — поде Котъл, — защото той е подхвърлил доказателства в жилището ѝ, по трупа ѝ.

Денят бе все така безветрен, но Били почувства течение.

— Какви доказателства?

— Ами например твои косми, които е сложил в ръката и под ноктите ѝ.

Устата на Били изтръпна.

— Откъде е взел мои косми?

— От решетката на канала в банята.

Още преди да започне кошмарът, преди Жизел Уинслоу да умре, откачалникът беше тършувал в къщата му.

Сянката на верандата повече не можеше да спре лятната жега. Били се чувстваше все едно седи на асфалта, под слънцето.

— Какво друго освен космите?

— Не ми каза, но не е нещо, което полицията ще свърже с теб... освен ако по някаква друга причина не започнат да те подозират.

— А той може да направи така, че да ме заподозрат.

— Ако полицията реши да ти иска проба за ДНК, спукана ти е работата.

Котъл хвърли поглед към часовника. Били също.

— Остава една минута — обяви Котъл.

ГЛАВА 23

Една минута. Били Уайлс гледаше часовника си, все едно беше часовников механизъм на бомба, отмерващ времето до детонацията. Не мислеше за изтичащите секунди, нито за доказателствата, подхвърлени след убийството на Жизел Уинслоу, нито за това, че се намира под мерника на мощна пушка.

Вместо това изреждаше наум хората в живота си. В съзнанието му проблясваха лица. На тези, които обичаше. На тези, към които беше равнодушен. На тези, които не харесваше.

Бе попаднал в опасни плитчини. Можеше да заседне в тях. Но да не мисли за това бе толкова трудно, колкото да не мисли за нож, опрян в гърлото му.

Един по-различен нож, ножът на вината най-сетне преряза връзките на тези мисли. Той си даде сметка, че съпоставя стойността на хората в живота си, мъчейки се да установи кой от тях има по-малко право да живее. Не можа да не потръпне от отвращение.

— Не — заяви той, секунди преди времето да изтече. — Не, няма да избира. Да върви по дяволите!

— Тогава той ще избере вместо теб — напомни му Котъл.

— Да върви по дяволите!

— Добре, както желаете. Това ще лежи на вашите плещи, господин Уайлс. Не е моя работа.

— И какво следва сега?

— Останете където сте, господине. Аз трябва да отида в кухнята при телефона, да чакам той да се обади и да му предам решението ви.

— Аз ще отида — каза Били. — Аз ще вдигна.

— Побърквате ме — рече Котъл. — Заради вас ще убие и двама ни.

— Това е моят дом.

Котъл надигна бутилката, а ръцете му трепереха така, че зъбите му затракаха по стъклото. По брадата му потече уиски. Без да се избърше, Котъл каза:

— Той иска да си седиш на стола. Ако се опиташ да влезеш в къщата, ще ти пръсне черепа, преди да си стигнал до вратата.

— И каква ще му е ползата?

— После ще пръсне и моя череп, защото не съм те накарал да ме слушаш.

— Няма да го направи — възрази Били, който интуитивно започна да схваща логиката на убиеца. — Не е готов да сложи край, не по този начин.

— Откъде знаеш? Няма как да знаеш. Нищо не знаеш.

— Той си има план, има цел, нещо, което за теб и мен може да е безсмислено, но за него има смисъл.

— Аз съм един жалък пияница, но дори и на мен ми е ясно, че дрънкаш глупости.

— Той иска да стане така, както го е замислил — каза Били по-скоро на себе си, отколкото на Котъл, — а не да сложи край насред играта с два изстрела в главите ни.

Загледан тревожно в окъпаната в слънце околност, Ралф Котъл избълва насред пръските слюнка:

— Слушай какво ти казвам, инатливо копеле такова! Защо не слушаш?

— Слушам.

— Повече от всичко друго той иска нещата да станат, както той каже. Не иска да говори с теб, разбра ли? Може да не иска да му чуеш гласа.

Това би било логично, ако убиецът беше някой от познатите на Били.

— Или може би не иска да ти слуша глупостите, както не искам и аз — добави Котъл. — Не знам. Ако искаш ти да вдигнеш, за да му покажеш кой е шефът, само и само да го ядосаш, и той ти пръсне черепа, на мен хич не ми пука. Но тогава той ще убие и мен, а ти нямаш право да решаваш вместо мен. Не можеш да решаваш вместо мен!

Били вярваше на инстинкта си — психарят нямаше да ги застреля.

— Петте ти минути изтекоха — каза притеснено Котъл, като погледна към часовника на парапета. — Станаха шест. Вече повече от шест минути. Той няма да е доволен.

В интерес на истината Били не беше сигурен, че убиецът няма да стреля. Така му подсказваше интуицията, но не можеше да бъде сигурен.

— Времето ти изтече. Вече минаха седем минути. Той очаква аз да се махна от верандата и да вляза вътре.

В избелелите очи на Котъл пламтеше ужас. Той почти нямаше за какво да живее, а в същото време страшно му се живееше.

Не знам дали има друго след това, беше обяснението му.

— Отивай — каза Били.

— Какво?

— Отивай вътре. При телефона.

Котъл скочи от стола и изпусна отворената бутилка. От гърлото ѝ се изля малко уиски. Котъл не се наведе да вдигне съкровището си. В бързината да стигне до предната врата, той ритна бутилката и тя се затъркаля по пода на верандата. Преди да влезе в къщата, той погледна назад и каза:

— Не знам кога ще се обади.

— Само гледай да запомниш точно какво казва — нареди Били.

— Запомни всяка негова дума.

— Добре, господине, ще го запомня.

— И всяка интонация. Запомни всяка дума и как я казва и ела да ми предадеш.

— Добре, господин Уайлс. Всяка дума — обеща Котъл и влезе в къщата.

Били остана сам на верандата. Може би все още под прицела на мерника.

ГЛАВА 24

Три пеперуди, въздушни гейши, долетяха, танцувайки, от окъпания в слънце простор под сянката на верандата. Копринените им кимона се разперваха, свиваха и пак се разперваха, създавайки върхушка от цветове, свенливи като лица, скрити зад ръчно боядисани ветрила. После бързо се върнаха наред ярката светлина, откъдето бяха дошли. *Представление.*

Може би именно тази дума характеризираше убиеца и чрез нея щеше да се намери обяснение за действията му. Ако Били успееше да разбере какво значи тя, щеше да открие ахилесовата му пета. Според Ралф Котъл психарят беше нарекъл убийството на жена и одирането на лицето ѝ „второто действие“ на едно от „най-добрите му представления“.

Били погрешно бе решил, че за откачалника убийството е предимно вълнуваща игра. Спортът може да играеше някаква роля, но изкривеното чувство за удоволствие далеч не представляваше единственият му, нито дори главният му мотив.

Били не знаеше как да тълкува думата *представление*. Може би за този бог на отмъщението светът беше сцена, действителността беше илюзия, а смисълът на съществуването — лукавството. Как чрез тази интерпретация да обясни поведението на убиеца, или да го предскаже, Били не знаеше.

Не трябваше да мисли за него като за *бог на отмъщението*. Богът е враг, който не може да бъде надвит. По-подходяща бе думата *противник*. Били не беше загубил надежда.

Тъй като предната врата беше отворена, звънът на телефона щеше да се чуе на верандата. Още не беше позвънил.

Докато се люлееше леко на стола, не за да затрудни стрелеца, а за да прикрие тревожността си и да не достави на убиеца това удоволствие, Били се вгледа внимателно в най-близкия от калифорнийските дъбове, а после и в съседния до него. Те бяха грамадни стари дървета с широки корони. Стволовете и клоните им се

чернееха под палещото слънце. Сенчестите им клони можеха да послужат като платформа за снайперист и триножник за пушката му.

Двете най-близки къщи надолу по склона, едната от същата страна на пътя, а втората — от другата, попадаха в обхвата от километър. Ако стопаните ги нямаше, психарят може би беше проникнал в някоя от тях и сега го наблюдаваше от някой прозорец на горния етаж.

Представление. Били не се сецаше за друг свой познат, на когото тази дума да отиваше повече, отколкото на Стийв Зилис. За Стийв барът бе сцена.

Ала възможно ли бе един жесток сериен убиец с вкус към осакатяването да има такова първосигнално чувство за хумор и такава детинска представа за театър, че да се забавлява, като изстрелва фъстъци от носа си, връзва на възел вишневи дръжки и разказва вицове за тъпи блондинки?

На няколко пъти Били погледна към часовника си върху парапета. Три минути чакане беше нормално, дори четири. Пет минути обаче бяха твърде много. Той се надигна да стане от стола, но в главата си чу гласа на Котъл: *Не можеш да решаваши вместо мен!* Тежестта на отговорността го накара да седне обратно на стола.

Понеже Били беше задържал Котъл на верандата по-дълго от петминутния срок, откачалникът можеше да им го връща, като ги караше да чакат, за да им изопне нервите, да ги научи да не си позволяват волности с шефа.

Тази мисъл успокои Били за минута. После му хрумна нещо поужасно. Това че Котъл не беше влязъл в къщата точно след изтичането на срока, че Били беше го задържал две-три минути, може би бе изтълкувано от убиеца като отказ Били да избере жертва, което беше самата истина. Тогава вероятно психарят беше сметнал, че няма смисъл да се обажда на Ралф Котъл. Грабнал си е пушката и е напуснал гората или някоя от съседните къщи. Ако беше избрал жертва, преди да чуе отговора на Били, което със сигурност беше така, може би бързаше да изпълни плановете си.

Сред познатите на Били най-важният човек в живота му, беше, разбира се, Барбара, която лежеше безпомощна в „Шепнещите борове“. Макар да нямаше знания и опит, които да оправдаят убедеността му, Били чувстваше, че това бе едва първото от трите

действия на тази странна драма. Откаченият му противник далеч не беше готов да приключи с представлението, следователно Барбара не беше в непосредствена опасност.

Ако чудовището знаеше нещо за този, когото измъчваше, а той явно знаеше много за него, щеше да му е ясно, че смъртта на Барбара моментално ще накара Били да спре да се бори. Съпротивата бе основен елемент на драмата. Конфликтът. Без Били нямаше да има второ действие.

Трябваше да вземе мерки за сигурността на Барбара. Въпросът беше как. За щастие той имаше време за размисъл. Ако грешеше, ако беше ред на Барбара, този свят щеше да се превърне в краткотрайно и жестоко чистилище, от което той бързо щеше да се озове в Ада.

Откакто Котъл влезе вътре, бяха изминали седем минути, дори повече. Били стана от стола. Краката му бяха отмалели. Измъкна револвера от кутията за бисквити.

Нямаше значение, че пияницата ще го види. На прага на отворената врата Били извика:

— Котъл?

Не получи отговор и отново извика:

— По дяволите, Котъл!

Влезе в къщата, прекоси хола и стигна до кухнята. Ралф Котъл го нямаше. Задната врата беше отворена, а Били знаеше, че я беше затворил и заключил. Излезе на задната веранда. Котъл го нямаше нито там, нито на двора. Беше изчезнал.

Телефонът не беше позвънил, а Котъл беше изчезнал. Може би бе сметнал, че убиецът не се обажда, защото е решил, че не си е свършил работата. Може да го е обзел ужас и да е побягнал.

Били се върна в къщата, затвори вратата зад себе си и огледа внимателно кухнята, като търсеше нещо не наред. Нямаше никаква представа какво. Всичко изглеждаше така, както го бе оставил, както трябваше да бъде.

Несигурността обаче отстъпи място на предчувствието за нещо лошо и предчувствието се превърна в подозрение. Котъл сигурно бе взел нещо, оставил нещо, направил нещо.

Били се отправи към хола, после към кабинета и не намери нищо необичайно. В банята обаче намери Ралф Котъл. Мъртъв.

ГЛАВА 25

Студената флуоресцентна светлина покриваше отворените очи на Котъл с изкуствен скреж. Заминал на онзи свят, вместо да изпадне в несвяст, пияницата седеше на спуснатия капак на тоалетната. Гърбът му бе опрян в казанчето, главата му бе килната назад, устата — отпусната. Жълти гнили зъби ограждаха езика му, който изглеждаше млечнорозов и леко напукан от обезводняването в резултат на постоянното препиване.

Дъхът на Били секна, той загуби ума и дума. После отстъпи в хола, без да сваля очи от трупа. Не го бе прогонила воня. В смъртната си агония Котъл не беше изпразнил червата или пикочния си мехур. Той си оставаше неугледен, но не мръсен — единственото нещо, с което се бе гордял. Били просто не можеше да диша в банята, сякаш всичкият въздух бе изсмукан от нея, сякаш мъртвецът бе убит от внезапен вакуум, който сега заплашваше да задуши и Били.

В коридора дишането му се оправи. Отново можеше да мисли. Чак сега забеляза дръжката на ножа, който бе приковал смачканото сако на Котъл към тялото му. Беше яркожълта. Острието беше вкарано под ъгъл между ребрата от лявата му страна и забито до дъно. Пронизано, сърцето бе спряло.

Били знаеше, че острието е дълго петнайсет сантиметра. Жълтият нож беше негов. Държеше го при рибарските си такъми в гаража. Беше рибарски нож, добре наточен, с който изкормваше костура и режеше пъстървата.

Убиецът не беше се крил в гората или в някоя падина на поляната, нито в съседска къща, не ги беше наблюдавал през оптичния мерник на пушка. Това беше лъжа, на която пияницата се беше хванал. Когато Котъл бе наближил предната врата, убиецът вероятно е влязъл през задната. Докато Били и посетителят му седяха в люлеещите се столове, техният противник е бил в къщата, на няколко крачки от тях.

Били бе отказал да избере свой познат за следваща жертва. Както бе обещал, убиецът бе избрал вместо него, и то невероятно бързо.

Макар че Котъл бе почти непознат на Били, без съмнение той бе станал част от живота му. А сега лежеше в дома му. Мъртъв.

За по-малко от ден и половина, за някакви си четирийсет и един часа, бяха убити трима души. Въпреки всичко на Били му се струваше, че това е само първо действие. Може би бе краят на първо действие, но инстинктът му подсказваше, че предстоят сериозни промени.

При всеки нов развой на събитията, той беше предприемал възможно най-разумните и предпазливи действия, особено като се вземе предвид собственото му минало. Ала убиецът бе използвал разумността и предпазливостта му за собствените си цели. С всеки изминал час Били Уайлс се отдалечаваше все повече от спасителния бряг.

В Напа, в къщата, където бе убита Жизел Уинслоу, бяха подхвърлени улики срещу него. Косми от решетката на канала в банята му. И незнайно какво още. Несъмнено улики бяха подхвърлени и в къщата на Лани Олсен. Например снимката, поставена в книгата под мъртвата ръка на Лани, почти сигурно бе на Уинслоу, което внушаваше, че двете престъпления са свързани. Сега в собствената му баня седеше труп, прободен с неговия нож.

Макар да беше лято, на Били му се струваше, че се намира на заледен склон, под който се стеле студена мъгла. Все още се държеше на крака, докато се плъзгаше надолу, но набирайки скорост, с всяка измината секунда рискуваше да падне.

Отначало, след като откри трупа на Котъл, Били изпадна в умствено и физическо вцепенение. Сега в съзнанието му се оформиха няколко начина на действие, а той бе скован от нерешителност.

Най-лошото, което можеше да направи, бе да действа прибързано. Трябваше добре да обмисли всичко, да се опита да предвиди последиците от всеки евентуален ход. Не можеше да си позволи да прави повече грешки. Свободата му зависеше от ума и смелостта му. Също и животът му.

Той се върна в банята и не забеляза никъде кръв. Може би това означаваше, че Котъл не е бил убит в банята. Нямаше следи от насилие и в другите части на къщата. Тази мисъл го накара да съсредоточи вниманието си върху дръжката на ножа. Около мястото на пробождането лятното сако бе напоено с тъмна кръв, но петното не беше толкова голямо, колкото се очакваше. Психарят беше убил Котъл

с едно намушкване. Явно е знаел точно къде и как да вкара тънкото острие между ребрата. Сърцето бе спряло само удар или два след пробождането, което е ограничило кървенето.

Ръцете на Котъл лежаха в скута му — едната с дланта нагоре, а другата върху нея, сякаш, умирайки, бе аплодирал убиеца си. Полускрит, между ръцете на мъртвия лежеше някакъв предмет. Били го хвана за ъгълчето и го издърпа. Оказа се компютърна дискета, червена на цвят, същия тип и марка, каквито бе използвал навремето, когато работеше на компютъра си.

Той огледа трупа от различни ъгли. Обходи бавно банята в търсене на някакви следи, оставени преднамерено или не от убиеца. Скоро сигурно щеше да се наложи да претърси джобовете на сакото и на панталона на Котъл. Дискетата беше повод да отложи тази неприятна задача.

Отиде в кабинета, сложи револвера и дискетата на бюрото и свали пластмасовия калъф на компютъра. Не го беше използвал от близо четири години. Въпреки това не го бе изключил от контакта. Може би бе несъзнателен израз на упоритата му, макар и крехка надежда, че някой ден Барбара Мендел ще се оправи.

По време на втората си година в университета той разбра, че малко от това, което научаваше там, ще му помогне да стане писател, и прекъсна. Оттогава се бе хващал на различна физическа работа, а в свободното си време пишеше усърдно. На двадесет и една години за пръв път започна работа като барман. Изглеждаше идеално за писател. У всеки постоянен посетител намираше материал за разказ. Търпеливо развиваше таланта си и успя да продаде на различни списания над двадесетина разказа. Когато бе на двадесет и пет, едно голямо издателство пожела да издаде сборник с негови разкази. Книгата се продаде в скромнен тираж, но критиците я похвалиха, което бе знак, че барманството няма винаги да бъде основното му занимание.

Когато Барбара се появи в живота на Били, тя не само го окуражаваше, но и го вдъхновяваше. Любовта му към нея даде на прозата му един по-истински и по-ясен глас. Написа първия си роман, който издателят му посрещна с ентузиазъм. Редакторските поправки бяха минимални, отразяването им щеше да му отнеме не повече от месец.

Тогава Барбара изпадна в кома. С това по-истинският и по-ясен глас в прозата му не изчезна. Той още можеше да пише. Желанието и волята да пише обаче го напуснаха, както и интересът му към разказите. Повече не желаше да изследва човешката съдба чрез литературата, защото имаше прекалено горчив опит с нея в действителността.

Издателят и редакторът го чакаха търпеливо в продължение на две години. Ала уж едномесечната работа по ръкописа се превърна в доживотен труд. Беше му невъзможно да доведе нещата докрай. Върна аванса и анулира договора.

Като включи компютъра дори само за да провери какво бе оставил убиецът в ръцете на Ралф Котъл, почувства, че върши предателство към Барбара, макар че тя не би одобрила и дори би се присмяла над подобна мисъл.

Малко се изненада, че след толкова дълго бездействие машината моментално се съживи. Екранът светна, логото на операционната система се появи, от тонколоните се разнесе стартовият сигнал със звук на арфа.

Може би компютърът беше използван по-скоро, отколкото той си мислеше. Фактът, че дискетата беше същата марка като неизползваните в едно от чекмеджетата на бюрото му, подсказваше, че всъщност е негова и психарят е написал последното си послание на тази клавиатура. Макар и странно, тази мисъл го потресе дори повече от трупа в банята.

Появи се менюто на софтуера, отдавна невиджано и въпреки това познато. Понеже за писане бе използвал Microsoft Word, реши да опита първо с него. Изборът се оказа правилен. Убиецът също бе написал посланието си на Word и програмата веднага се отвори.

Дискетата съдържаеше три документа. Преди Били да успее да види текста, телефонът иззвъня. Сигурно бе убиецът.

ГЛАВА 26

Били вдигна телефона.

— Ало?

Не беше откачалникът. Женски глас попита:

— С кого разговарям?

— Аз с кого разговарям? Вие ми позвънихте.

— Били, ти ли си? Обажда се Розалин Чан.

Розалин беше приятелка на Лани Олсен. Работеше с него в шерифския отдел на Напа. Идваше в бара от време на време.

Сигурно бяха намерили с трупа на Лани, преди Били да реши какво да прави с него.

В момента, в който той осъзна, че не ѝ е отговорил, Розалин попита загрижено:

— Как си? Наред ли е всичко?

— Аз ли? Добре съм, нищо ми няма. Само дето тия жеги ме влудяват.

— Да нямаш някакви проблеми?

В съзнанието му се мярна трупът на Котъл в банята и чувството за вина притисна ума му в тъгла на объркването.

— Не. Защо да имам проблеми?

— Преди малко някой се обади и затвори, без да каже нищо. Ти ли беше?

Облаците на озадачение за момент се сгъстиха, а после изчезнаха. За момент беше забравил какво работи Розалин. Тя беше оператор на 911. Името и адресът на всеки, който се обаждаше на този номер, се появяваше на екрана ѝ веднага щом тя отговореше.

— Това беше преди... колко?... Няма и минута? — попита той, опитвайки се да съобрази какво да каже.

— Преди минута и десет секунди. Ти ли...

— Исках да се обадя на „Справки“, а съм набрал 911.

— Искал си да се обадиш на 411?

— Да, на 411, но съм натиснал 911. Веднага се усетих и затворих.

Психарят още беше в къщата. Той беше позвънил на 911. Защо и какво се надяваше да постигне с това Били не можеше да отгатне, особено под такова напрежение.

— Защо не ми каза, че си сбъркал номера, преди да затвориш? — попита Розалин Чан.

— Усетих се веднага и затворих толкова бързо, че не вярвах да съм се свързал. Беше глупаво. Извинявай, Розалин, исках да се обадя на 411.

— Значи нямаш проблеми?

— Всичко е наред. Освен тази влудяваща жегга.

— Нямаш ли климатик?

— Имам, но се развали.

— Много неприятно.

— Ужасно.

Револверът лежеше на бюрото. Били го взе. Изродът още беше в къщата.

— Може да намина в бара към пет.

— Няма да съм там. Нещо не ми е добре и си взех болничен.

— Нали каза, че си добре?

Толкова бе лесно да се оплете. Трябваше да намери неканения гост, но и да звучи убедително пред Розалин.

— Добре съм, нищо ми няма. Нищо сериозно. Малко ме боли стомахът. Може да е лятна настинка. Слагам си от оная паста в носа.

— Каква паста?

— Цинкова паста. Слагаш си в носа. Много помага — веднага ти минава.

— Май съм чувала за нея.

— Много е добра, наистина действа. Джеки О'Хара ми я препоръча. Добре е да имаш вкъщи от нея.

— Значи всичко при теб е наред?

— С изключение на жегата и стомаха ми, но за тези неща не можеш да ми помогнеш. 911 няма как да оправи нечия настинка или развален климатик. Извинявай, Розалин. Голям съм идиот.

— Няма нищо. Половината от обажданията тук не са спешни.

— Така ли?

— Някои се обаждат, защото котката им се покатерила на дърво и не може да слезе, или пък съседите им вдигат много шум, нещо от

сорта.

— Благодаря, че ми каза. Значи, не съм най-големият глупак на света.

— Важното е, че си добре. Пази се, Били.

— Добре, Розалин, ти също.

— Дочуване.

Той затвори телефона и стана от стола. Докато той е бил в банята при трупа, психарят се бе върнал в къщата. Или може би вече е бил вътре и се е криел в килера или накъде другаде, където Били не бе проверил.

Куражлия беше този тип. Знаеше за револвера и въпреки това бе влязъл в къщата и бе позвънил на 911, докато Били се занимаваше с компютъра. И не бе изключено още да е в къщата. Какво ли правеше? *Нещо* правеше.

Били отиде до отворената врата, излезе от кабинета и стискайки револвера с две ръце, го насочи наляво, надясно, после пак наляво и пак надясно. Психопатът не беше в хола. Беше някъде наоколо.

ГЛАВА 27

Макар че не носеше часовника си, Били Уайлс знаеше, че времето тече бързо като вода през сито. Влезе в спалнята и отвори плъзгащите се врати на гардероба. Нямаше никой. Мястото под леглото беше много тясно. Никой не би се скрил там, защото бе невъзможно да се измъкне бързо. Такова скривалище би се превърнало в капан. Освен това леглото не бе покрито с кувертюра, която да закрива пространството под него.

Не искаше да губи време да гледа под леглото. Пое към вратата, после се върна при леглото и коленичи. Беше си загуба на време. Психарят си бе отишъл. Може да беше откачен, но не дотам, че да остане в къщата, след като е позвънил на 911 и е затворил телефона.

Били се върна в коридора и изтича към банята. Котъл си седеше там. Завесата на душа бе дръпната настрана, иначе това щеше да бъде едно от основните места за проверка.

Мястото в големия килер в коридора беше заето от газов бойлер за отопление. Там нямаше как да се скрие някой.

Холът — широко пространство, лесно за претърсване с поглед.

В кухнята имаше висок тесен килер за метли. Нищо интересно.

Били отвори рязко вратата на големия кухненски килер. Консерви, кутии с макарони, бурканчета с лют сос, домакински препарати. Нямаше къде да се скрие човек.

Върна се в хола и мушна револвера под една от възглавниците на дивана. Не се забелязваше издутина, но всеки, който седнеше там, би усетил оръжието.

Беше оставил предната врата отворена. Като покана. Преди да хукне отново към банята, той я затвори.

Както седеше с килната назад глава, отворена уста и ръце, събрани в скута, Котъл изглеждаше сякаш пее суинг и пляска в ритъм.

Ножът удари на кокал, докато Били го измъкваше от раната. Острието бе окървавено. Взе няколко салфетки от кутията до умивалника, изчисти ножа, после смачка на топка салфетките и ги

сложи отгоре на казанчето. Сгъна ножа, за да прибере острието, и го остави до мивката.

Когато отмести трупа настрани върху тоалетната, главата му увисна надолу и от устните му излезе хрип, сякаш преди да умре, Котъл бе поел въздух и последният му дъх беше заседнал в гърлото му.

Били мушна ръце под мишниците на трупа и избягвайки допира с окървавената част от сакото, го вдигна от тоалетната. Измършавял от алкохолната си диета, Котъл тежеше не повече от юноша. Все пак не беше лесен за носене заради високия си ръст и дългите, тънки като вретена крака. За щастие още не бе вкочанен, беше отпуснат и гъвкав.

Били измъкна трупа от банята, като го тътреше заднешком. Петите на спортните обувки на мъртвеца скърцаха и тропаха по покрития с плочки под. Продължиха да издават звуци на протест и по полирания махагон в хола и в кабинета чак до бюрото, зад което Били положи трупа.

Усети се, че диша тежко, не толкова от физическото усилие, колкото от притеснение. Времето течеше стремглаво, подобно на река, стигнала водопад.

Били избута настрани офис стола и напъха трупа под бюрото. Трябваше да сгъне краката на мъртвеца, за да се побере. После издърпа стола обратно пред компютъра и го набута колкото можа навътре. Бюрото бе високо, а отпред имаше преграден панел. Ако някой влезеше в стаята, трябваше да го заобиколи и да погледне нарочно отдолу, за да забележи трупа. Дори и в този случай, заради стола и в зависимост от ъгъла на наблюдение зловещата тайна можеше да остане скрита от случайния поглед. За това допринасяше и сянката. Били изключи осветлението и остави да свети само лампата на бюрото.

Върна се в банята и видя на пода петно от кръв. Беше се образувало, докато местеше трупа на Котъл.

Сърцето му бе като ритач кон, чиито копита се блъскаха в дървените стени на гърдите му. Една грешка. Само една грешка и това щеше да бъде краят му.

Усещането му за време бе изкривено. Знаеше, че откакто тръгна да претърсва къщата, са минали само няколко минути, но му се струваше, че са десет, дори петнайсет. Жалко, че му нямаше часовникът. Не смееше да губи време да ходи до верандата да го вземе.

Накъса малко тоалетна хартия и избърса кървавото петно на пода. Плочките се изчистиха, но по цимента във фугите остана бледо леке. Приличаше повече на ръжда, отколкото на кръв. Поне така му се щеше да вярва. Пусна в тоалетната чиния хартията и салфетките, с които бе избърсал острието на ножа, и дръпна водата.

Оръжието, използвано за убийството, лежеше на плота до умивалника. Той го зарови на дъното на едно чекмедже, зад афтършейва и лосиона за по-бързо почерняване. В бързината така тресна чекмеджето, че шумът бе като от изстрел. Тогава Били си даде сметка, че трябва да се вземе в ръце.

Научи ни да вземаме присърце. И да не вземаме присърце. Научи ни да стоим неподвижно.

Можеше да запази спокойствие, стига да не забравяше истинската си цел. Истинската му цел не беше безкрайният цикъл от мисли и действия, нито да запази свободата или дори живота си. Трябваше да остане жив, за да може да живее тя, безпомощна, но в безопасност; безпомощна, спяща и сънуваща, но защитена от унижения и зло.

Той беше повърхностен човек. Често го беше доказвал пред себе си. Изправен пред страданието, той не бе имал волята да продължи да упражнява писателската си дарба. Отхвърли този си дар неведнъж, а многократно, защото силата, която му го бе дала, предлага дарове постоянно и те не разцъфтяват само ако са постоянно отхвърляни. В страданието си той чувстваше смирение пред слабостта на словото, както и трябваше. Но слабостта на словото го караше да се чувства победен, а това не трябваше да е така.

Той беше повърхностен човек. Не бе способен да обича силно тълпите, да отваря сърцето си безусловно за всеки съсед. У него силата на състраданието беше само *способност*, чийто потенциал бе осъществен чрез любовта му към една жена. Заради тази си повърхностност той се смяташе за слаб, може би не толкова слаб, колкото Ралф Котъл, но във всеки случай не и силен. Бе попарен, но не и учуден, когато пияницата бе заявил: „Виждам, че сте малко като мен“.

Спящата жена, която сънуваше в безопасност, беше истинската му цел, а и единствената му надежда за изкупление. В името на тази

цел той трябваше да взема присърце някои неща, а други — не. Трябваше да се овладее.

В сравнение с момента, когато бе треснал чекмеджето, Били се чувстваше спокоен и огледа банята още веднъж. Не видя никакви следи от престъплението.

Времето продължаваше да напират като бърза река, като въртящо се колело. Бързо, но внимателно той измина пътя, по който беше влачил трупа, в търсене на други кървави следи. Други нямаше. В неувереността си той все пак обходи припряно спалнята, хола и кухнята още веднъж, като се опитваше да види нещата такива, каквито биха ги видели подозрителните органи на реда.

Оставаше да оправи положението на верандата. Беше го оставил за накрая, защото бе по-спешно да скрие трупа. Можеше да не му остане време да се погрижи за нея, затова извади от кухненския шкаф бутилката уиски, от което си бе сипал в бирата понеделник вечерта. Този път направо надигна бутилката. Вместо да преглътне, той си изплакна устата, сякаш уискито бе разтвор за венци. Колкото по-дълго държеше алкохола, толкова по-силно той изгаряше венците, езика и лигавиците му. Изплю в мивката и едва тогава се сети, че трябваше да направи гаргара. Пое нова глътка уиски и го задържа в устата си няколко секунди. Почти се задави, но успя да изплюе отново в мивката. Точно тогава се разнесе очакваното почукване на предната врата, силно и продължително.

От разговора с Розалин Чан вероятно бяха минали четири минути, най-много пет. Имаше чувството, че е било час. Имаше чувството, че са били десет секунди.

Докато чукаха на вратата, Били пусна студената вода да измие алкохолната воня от мивката. Остави крана да шурти. В тишината след почукването той зави капачката на уискито и го сложи обратно в шкафа. Върна се при мивката и спря водата в момента, когато на вратата отново се почука.

Ако беше отворил веднага след първото почукване, това можеше да изглежда като признак на нервност. Ако изчакаше трето почукване, щеше да създаде впечатление, че изобщо не се е канил да отвори. Докато минаваше през хола, му дойде наум да провери ръцете си. Не бяха окървавени.

ГЛАВА 28

Когато Били Уайлс отвори предната врата, пред себе си видя полицай, който стоеше предпазливо на три крачки от прага и малко встрани. Бе отпуснал ръка върху кобура на хълбока си, без да има вид, че е готов да извади оръжието, небрежно, сякаш бе заел съвсем обичайна поза.

Били се бе надявал да му бъде познат. Не беше. На значката пишеше СЕРЖАНТ В. НАПОЛИТИНО. На четирийсет и шест години Лани Олсен бе просто *представител на шерифа* — същия ранг, както при постъпването му в отдела като млад.

На двайсет и няколко години В. Наполитино вече бе сержант. Имаше спретнат вид, бистър поглед и излъчваше интелигентността и усърдието на човек, който на двайсет и пет ще стане лейтенант, на трийсет — капитан, на четирийсет — майор.

Били би предпочел някой дебел, смачкан, уморен и разочарован екземпляр. Вероятно това бе един от онези дни, когато не трябва да играеш на рулетка, защото всеки път, когато заложиш на черно, ще се падне червено.

— Господин Уайлс?

— Да, аз съм.

— Уилям Уайлс?

— Били, да.

Сержант Наполитино гледаше ту Били, ту хола, който се виждаше зад него. Лицето на полицаия беше безизразно. В очите му не се четеше страх или безпокойство, нито дори предпазливост, а само бдителност.

— Господин Уайлс, бихте ли дошли с мен до колата?

Патрулната кола бе паркирана пред къщата.

— Желаете ли да влезете?

— Засега не, господине. Просто елате в колата за минута-две, ако нямате нищо против.

Звучеше почти като молба, но не беше.

— Разбира се — отвърна Били. — Идвам.

Откъм главния път се появи втора патрулна кола, която спря на десет крачки от първата.

Били посегна към бравата, за да затвори входната врата, но сержант Наполитино се обади.

— Защо не я оставите отворена, господине?

В интонацията му не се четеше нито въпрос, нито подкана. Били остави вратата отворена.

Наполитино явно очакваше Били да върви отпред. Били прескочи половинлитровата бутилка и разляното уиски. Макар че локвата бе отпреди поне петнайсет минути, под горещото слънце се бе изпарила по-малко от половината. Насред замрелия въздух верандата смърдеше на уиски.

Били слезе по стълбите и тръгна по поляната. Не се престори, че залита. Не беше достатъчно добър актьор, за да се прави на пиан, и ако се опиташе, нямаше да изглежда автентично. Трябваше да разчита на вонящия си дъх, за да покаже, че е пил, и да придаде правдоподобност на историята, която се канеше да разкаже.

От втората патрулна кола излезе друг полицаи. Били го позна — Сам Собиески. Той също бе сержант, може би с пет години по-възрастен от Наполитино. Собиески идваше в бара от време на време, обикновено с жена. Повече го интересуваше храната, отколкото пиенето, и нормата му беше две бири. Били не го познаваше добре. Не бяха приятели, но пак по-добре, отколкото да се оправя с двама непознати.

От поляната Били се обърна и погледна към къщата. Наполитино все още беше на верандата. Сержантът слезе по стъпалата и продължи надолу, без да застава с гръб към отворената врата и прозорците, но и без да изглежда неспокоен.

Той поведе Били и двамата отидоха от другата страна на патрулната кола, която сега се намираще между тях и къщата.

Сержант Собиески се приближи.

— Здравей, Били.

— Как сте, сержант Собиески?

Всички се обръщаха към барманите на малко име. В някои случаи човек можеше да очаква да му отвърнат също така фамилиарно, но не и в този.

— Вчера е имало мексиканска кухня, а аз забравих — каза Собиески.

— Бен е много добър в мексиканската кухня — отвърна Били.

— Направо е цар — потвърди Собиески.

Колата привличаше слънцето като магнит, нажежаваше атмосферата наоколо и без съмнение би изгорила човек, ако я пипнеше.

Наполитино бе дошъл пръв и затова пое отговорността за разпита.

— Господин Уайлс, наред ли е всичко при вас?

— Разбира се. Всичко е наред. Дошли сте заради погрешния номер, нали?

— Обадили сте се на 911 — отговори Наполитино.

— Беше грешка, исках да набера 411, както казах на Розалин Чан.

— Но сте й казали едва след като тя ви се е обадила.

— Затворих много бързо и не разбрах, че съм се свързал.

— Господин Уайлс, възможно ли е да действате под нечий натиск?

— Натиск? Ами. Мислите, че някой е държал пистолет до главата ми, докато говорех с Розалин ли? Мили боже, каква драма! Не се обиждайте, знам, че стават такива неща, но не и при мен.

Били си напомни да отговаря кратко. Дългите отговори можеха да прозвучат като нервен брътвеж.

— Взели сте си болничен, така ли? — попита Наполитино.

— Да. — Били направи гримаса, но не много драматична, и сложи ръка на стомаха си. — Нещо не ми е добре на стомаха.

Надяваше се, че те ще усетят миризмата на дъха му. Самият той я усещаше. Тогава те щяха да помислят, че се мъчи да скрие махмурлук.

— Господин Уайлс, кой друг живее тук?

— Никой, живея сам.

— Има ли някой друг в къщата в момента?

— Не, няма.

— Приятел, член на семейството?

— Не. Дори куче няма. Понякога си мисля да си взема куче, но все не се решавам.

Черните очи на сержант Наполитино бяха по-остри от скалпели.

— Господине, ако вътре има престъпник...

— Няма никакъв престъпник — увери го Били.

— Ако ваш близък е държан вътре, най-добре е да ми кажете.

— Разбира се, знам това. Кой не го знае?

На Били му се повдигаше от горещината, която се излъчваше от нажежената от слънцето кола. Чувстваше лицето си като опърлено. Адската жегла обаче не изглеждаше да безпокои двамата полицаи.

— Когато са под напрежение и ги заплашват, хората вземат неправилни решения, Били — намеси се Собиески.

— Господ да ми е на помощ, аз наистина сглуших жестоко, като затворих телефона и после с това, което казах на Розалин.

— Какво ѝ казахте? — попита Наполитино.

Били беше сигурен, че те знаят какво ѝ е казал. Самият той си спомняше ужасно ясно всяка дума, но се надяваше да ги убеди, че заради алкохолното опиянение не си спомня как се е оказал в това положение.

— Каквото и да съм ѝ казал, явно е било някаква глупост, щом е решила, че някой ме тормози. Господи! Много срамно положение.

Той поклати глава при мисълта за глупостта си, изсмя се иронично и отново поклати глава.

Полицаяте го наблюдаваха.

— Няма друг освен мен тук. Никой не е идвал от дни наред. Никой никога не идва. Аз си стоя сам, такъв съм си.

Стига толкова. Отговорите му пак се доближаваха до нервния брътвеж. Ако знаеха за Барбара, щяха да са наясно какъв живот води той. А ако не знаеха, Розалин щеше да им каже.

Беше поел риск, като им каза, че от дни никой не е идвал насам. Правилно или не, бе решил, че трябва да изтъкне какъв уединен начин на живот води. Ако някой от съседните къщи беше видял Ралф Котъл да влиза в двора му или беше забелязал човек на верандата, и ако сержантите заразпитваха съседите, щяха да хванат Били в лъжа.

— Какво ви е на челото? — попита Наполитино.

До този момент Били беше забравил за раните на челото си, но когато сержантът го попита, в тях се надигна слаба, пулсираща болка.

ГЛАВА 29

— Това не е ли превръзка? — настоя сержант Наполитино.

Макар да падаше над челото му, гъстата коса на Били не прикриваше напълно бинта и лейкопласта.

— Нараних се, като режах дърво с трион — отвърна Били, приятно изненадан колко бързо му хрумна подходяща лъжа.

— Изглежда сериозно — каза сержант Собиески.

— Не, не е сериозно. Имам дърводелска работилница в гаража. Сам съм си направил всички шкафчета в къщата. Снощи се захванах да режа едно парче дърво и в дъската имаше чеп. Трионът спуска чепа и няколко трески ми се забиха в челото.

— Човек може да загуби око така — рече Собиески.

— Нося предпазни очила.

— Бяхте ли на лекар? — попита Наполитино.

— Не. Нямахме нужда, бяха просто трески. Извадих ги с пинсети. Сложих превръзка, защото разкъсах кожата още повече, докато ги вадех.

— Може да се инфектира.

— Почистих раните със спирт и кислородна вода, после ги намазах с неоспорин. Ще ми мине. Случват се такива работи.

Били усети, че отговорите му звучат задоволително. В собствените си уши той не звучеше като човек, който действа под нечий натиск, който трябва да реши въпрос на живот и смърт.

Слънцето беше горещо като пещ, като ковачница и жегата, идеща от колата, беше по-силна и от микровълнова печка, но той запази самообладание.

Разпитът прие по-отрицателен и агресивен характер, но той не забеляза това веднага.

— Господин Уайлс — подхвана Наполитино, — обадихте ли се после на „Справки“?

— Какво?

— След като погрешка избрахте 911 и затворихте, избрахте ли 411, както възнамерявахте?

— Не, просто поседях една минута и мислех какво съм направил.

— Седели сте цяла минута и сте мислили за това как погрешка сте набрали 911?

— Е, не цяла минута, колкото там беше. Не исках пак да сбъркам. Чувствах се малко замаян. Както казах, мъчи ме стомахът. После ми се обади Розалин.

— Преди да успеете да се обадите на 411, ви се обади тя?

— Точно така.

— След разговора ви с оператора на 911...

— Розалин.

— Да. След като говорихте с нея, обадихте ли се на 411?

Телефонната компания таксуваше всяко обаждане на 411.

Ако беше звънял на този номер, те щяха да го регистрират.

— Не — отвърна Били. — Почувствах се като идиот. Прииска ми се да пийна нещо.

Идеята за пиенето дойде естествено, не като част от опитите му да ги убеди, че е пиян. По негово мнение думите му звучаха гладко и убедително.

Наполитино продължи:

— Кой номер щяхте да поискате, ако бяхте избрали 411?

Били осъзна, че тези въпроси вече не касаеха състоянието и сигурността му. В тях прозираше завоалиран антагонизъм, едва доловим, но безспорен. Замисли се дали да не повдигне въпроса и да ги попита за намеренията им, но не искаше да изглежда гузен.

— На Стийв — каза той. — На Стийв Зилис.

— А той е...?

— Барман.

— Замества ви, когато сте болен ли? — поиска да разбере Наполитино.

— Не, той поема смяната след мен. Какво значение има?

— Защо искахте да му се обадите?

— Исках да го предупредя, че ме няма и че ще има много за чистене, защото Джеки е обслужвал сам бара.

— Джеки? — поинтересува се Наполитино.

— Джеки О'Хара, собственикът. Той ме замества. Джеки не чисти редовно работния бар отдолу, натрупват се мръсни чаши и има

разсипано. Който е на смяна след него трябва да се блъска петнадесет минути, за да приведе нещата в ред.

Всеки път, когато се налагаше да даде по-подробно обяснение, Били чуваше как гласът му трепери. Сигурен бе, че не си въобразява и че сержантите също го долавят.

Може би всички говореха така, когато дълго време ги разпитваха полицаи. Може би беше естествено да е притеснен. Прекаленото жестикулиране обаче не беше естествено, особено за Били. Докато обясняваше, ръкомахаше повече от обикновено и не можеше да се овладее. Той пъкна отбранително ръце в джобовете на панталона си, като се стараеше жестът му да изглежда непринуден. Във всеки джоб пръстите му напипаха 3 патрона — резервните амуниции.

— Значи, искахте да предупредите Стийв Зилис, че го чака чистене — продължи разпита Наполитино.

— Точно така.

— И не знаете телефонния номер на господин Зилис?

— Не му звъня често.

Това вече не бяха невинни въпроси и отговори. Все още не бяха преминали към официален разпит, но нещата вървяха натам. Били не можеше да си обясни защо — явно отговорите и поведението му не отклоняваха подозренията, както той си мислеше.

— Телефонът на господин Зилис няма ли го в указателя?

— Предполагам, че го има, но понякога е по-лесно да се обадиш на 411.

— Освен ако погрешка не набереш 911 — рече Наполитино.

Били реши, че ще е по-добре да замълчи, вместо да се самобичува за глупостта си, както бе направил преди. Ако положението се влошеше дотам, че да го претърсят, щяха да намерят куршумите в джобовете му. Дали щеше да успее да обясни наличието им с още някоя бърза и убедителна лъжа? В момента такава не му идваше наум. Не можеше да повярва, че ще се стигне дотам. Сержантите бяха дошли от загриженост за безопасността му. Трябваше само да ги убеди, че нищо не го заплашва, и те щяха да си отидат.

Нещо, което беше или не беше казал, ги караше да се съмняват. Трябваше да намери правилните думи, магическите думи, и те щяха да си отидат. Ето че пак го мъчеше безсилието на езика.

Колкото и реална да изглеждаше промяната в отношението на Наполитино, нещо в Били настояваше, че си въобразява. Усилията да прикрива тревогата си бяха изкривили възприятията му, бяха го изпълнили с известна доза параноя.

Той си напомни да стои неподвижно, да бъде търпелив.

— Господин Уайлс — подхвана пак Наполитино, — абсолютно ли сте сигурен, че сам сте набрал 911?

Макар че Били разбираше всяка отделна дума на този въпрос, не можеше да проумее смисъла му. Не схващаше каква беше целта на въпроса и предвид всичко, което им бе казал дотук, не можеше да си представи какъв отговор очакват.

— Има ли някаква вероятност да е позвънил някой друг в къщата ви? — притисна го Наполитино.

За момент Били си помисли, че по някакъв начин са научили за психопата, но после разбра. После разбра.

Сержант Наполитино формулираше думите си така, че да не даде възможност на адвокат да оспорва законността на полицейската процедура. Въпросът, който всъщност искаше да зададе, беше по-директен: *Господин Уайлс, държите ли насила някого в дома си? Да не би тя да се е освободила и да е набрала 911, но вие да сте ѝ изтръгнали телефона и да сте затворили с надеждата, че връзката не се е осъществила?*

За да го попита така директно, Наполитино трябваше първо да информира Били относно конституционните му права — че може да не отговаря на въпросите и да поиска адвокат по време на разпита.

Били Уайлс беше заподозрян. Бяха на ръба. На ръба на пропаст.

Никога мозъкът на Били не беше изчислявал така трескаво възможните ходове и последствията им, съзнавайки че с всяка секунда колебание изглежда все по-виновен. За щастие не беше нужно да имитира слисване. Ченето му сякаш се откачи. Понеже не вярваше, че ще изиграе убедително ролята на разгневен или възмутен, Били реши да изрази истинската си изненада.

— Велики боже, да не би да мислите...? Наистина ли мислите, че аз... Велики боже! Смятах, че съм последният човек, който прилича на Ханибал Лектър.

Наполитино не каза нищо. Собиески също. Погледите им бяха пронизващи като оста на въртящ се жироскоп.

— Разбира се, вие сте длъжни да проверите — продължи Били.
— Ясно, разбирам ви. Няма проблем. Ако искате, влезте и огледайте.

— Господин Уайлс, да разбирам ли, че ни каните да претърсим къщата ви за някой натрапник?

Пръстите на Били докосваха патроните в джобовете му, в съзнанието си виждаше сянката на Котъл, сврян в дупката под бюрото...

— Проверявайте каквото искате — каза той приветливо, сякаш изпитваше облекчение, че най-сетне е разбрал какво искат от него. — Давайте.

— Господин Уайлс, аз не съм искал да претърся дома ви. Нали разбирате какво е положението?

— Да, разбирам. Нямам нищо против. Давайте.

Ако имаха покана да влязат, всички доказателства, които намереха, можеха да се използват в съда. Ако обаче влезеха непоканени, без съдебно разрешение или сериозна причина да вярват, че някой вътре е в опасност, същите доказателства щяха да бъдат отхвърлени от съда.

Полицайте можеха да са изтълкували готовността на Били да сътрудничи като знак за невинност. Той се отпусна дотолкова, че извади ръцете си от джобовете. Ако беше открит, ненапрегнат и ги насърчеше, може би щяха да решат, че няма какво да крие, и да си тръгнат, без да претърсват къщата.

Наполитино хвърли поглед към Собиески и Собиески кимна.

— Господин Уайлс, щом така ще се почувствате по-добре, ще хвърля един поглед на къщата.

Сержант Наполитино заобиколи отпред патрулната кола и се отправи към верандата, а Били остана със Собиески.

ГЛАВА 30

„Човек издава вината си в страха да не се издаде“, бе казал някой, може би Шекспир, може би О Джей Симпсън. Били не можеше да си спомни кой бе успял да изрази тази мисъл толкова точно, но сега усети много осезателно истината в афоризма.

Сержант Наполитино стигна до къщата, изкачи предните стълби и пресече верандата, прескачайки бутилката и неизпарилото се уиски.

— Като детектив от филмите е — обади се Собиески.

— Моля?

— Винс. Държи се безчувствено. Гледа те с безучастен поглед, лицето му е като от камък, но всъщност не е толкова твърд, колкото се прави.

Със споменаването на малкото име на Наполитино Собиески изглеждаше, сякаш доверява нещо на Били. Били, който следеше зорко да не го мамят и манипулират, подозираше, че сержантът гледа на него толкова приятелски, колкото паяк изпитваше нежност и обич към заловена муха.

Винс Наполитино влезе през отворената врата и изчезна в къщата.

— Винс е още прекалено много под влиянието на обучението — продължи Собиески. — Като се поочука в работата още малко, няма да е толкова нападателен.

— Човекът си върши работата, разбирам го — отвърна Били. — Няма проблем.

Собиески бе останал на двора, защото в някаква степен все още подозираше Били в престъпление. Иначе двамата полицаи щяха да претърсят къщата заедно. Собиески бе останал тук, за да не може Били да избяга.

— Как се чувстваш?

— Добре съм — рече Били. — Само ми е неудобно, че ви създавам толкова работа.

— Имах предвид стомаха ти.

— Не знам. Може да съм ял нещо развалено.

— Едва ли е от пикантното готвено на Бен Върнън. Толкова е люто, че може да излекува всички болести, известни на науката.

Били реши, че един невинен човек, който няма от какво да се бои, не би се взирал нервно в къщата, в очакване Наполитино да приключи с обиска. Той се обърна настрана и се загледа в лозята, които под златното слънце постепенно се смаляваха в посока на планините, извисяващи се в далечната синева.

— Може да е от раци — предположи Собиески.

— Какво?

— Раци, скариди, омар — като тръгнат да се развалят, могат яко да те натровят.

— Снощи вечерях лазаня.

— Това не би трябвало да е опасно.

— Кой знае, може моята лазаня да е — каза Били, опитвайки се да подражава на привидното безгрижие на Собиески.

— Хайде, Винс — подкани сержантът с известно нетърпение. — Знаем, че си много старателен. Няма нужда да ми го доказваш. — После се обърна към Били: — Имаш ли таван?

— Да.

Сержантът въздъхна.

— Ще иска да претърси и тавана.

От запад се появи ято птички, което ту се спускаше, ту се издигаше. Бяха американски кълвачи, необичайно активни за такава жега.

— Такива ли търсиш?

Сержантът му поднасяше опаковка ментови бонбони. В първия момент Били не схвана, докато не усети, че отново е пъхнал ръце в джобовете и си играе с патроните. Извади ръце и каза:

— Малко е късно за това. — Все пак прие бонбона.

— Рисковете на професията — отбеляза Собиески. — Нали си барман, по цял ден се въртиш около алкохола.

Смучейки бонбона, Били се заоправдава:

— По принцип не пия много, но тази нощ се събудих в три часа, взеха да ме гонят тревоги за разни неща, които не зависят от мен. Не можах да си ги избия от главата и реших, че някоя друга глътка ще ми помогне да заспя.

— Всички имаме такива ноци. Не можеш да ги оправиш с алкохол обаче. Чаша горещ шоколад помага понякога.

— Пиенето не ме оправи, но продължих, за да мине по-бързо нощта, после и сутринта.

— Носиш на пиене.

— Мислиш ли?

— Не изглеждаш пиян-залян.

— Намалих темпото през последните часове. Реших да спра постепенно, за да не ме погне махмурлукът.

— Това ли е номерът?

— Един от номерата.

Беше лесно да се разговаря със сержант Собиески, прекалено лесно.

Кълвачите се спуснаха отново към тях, ту надолу, ту нагоре, около четирийсет на брой, които летяха сякаш ръководени от един ум.

— Много са досадни — каза по техен адрес Собиески.

С острите си човки, кълвачите търсеха подходящи къщи, конюшни и църкви в Напа, където бродираха сложни дантели в дървените корнизи, гредите над врати и прозорци, стрехите и челните дъски.

— Мен не ме закачат — отбеляза Били. — Моето е кедър.

Много хора намираха разрушителната работа на кълвачите за толкова красива, че не подменяха повреденото дърво, докато то не се срутеше от старост и износване.

— Не им ли харесва кедърът? — заинтересува се Собиески.

— Не знам. Моят явно не им харесва.

Като свърши с бродерията, кълвачът напълва с жълъди много от дупките в горната част на сградата, където слънцето ги напича. След няколко дни птицата се връща да ги преслуша. От някои се чува шум, от други не. Кълвачът отваря онези, които шумолят, за да изяде ларвите, които живеят там.

Дотук с неприкосновеността на дома. Кълвачите и сержантите ѝ виждат сметката. Бавно и неумолимо.

— Къщата не е толкова голяма — каза Били, позволявайки си известно нетърпение, каквото според него би изпитвал някой невинен.

Сержант Наполитино се върна не през предната врата. Появи се откъм южната страна на къщата, от посоката на гаража. Когато се

приблужи, ръката му не лежеше небрежно върху пистолета. Може би това беше добър знак.

Сякаш подгонени от появата на Наполитино, птиците отлетяха в далечината.

— Хубава дърводелска работилница имате — обърна се той към Били. — Всичко може да се направи в нея.

От устата на сержанта тези думи прозвучаха така, сякаш Били беше използвал инструментите в работилницата да нареже труп.

Наполитино погледна към долината.

— Чудесна гледка.

— Бива я.

— Направо рай.

— Така е — съгласи се Били.

— Странно, че държите щорите спуснати.

Били беше прибързал с отпускането. Отвърна полусвързано:

— Когато е такава жега, ги спускам, заради слънцето.

— Дори на страничните прозорци, където не напича?

— При тази ярка светлина, когато искаш да избегнеш махмурлука, гледаш да е тъмно и спокойно.

— От сутринта намалявал пиенето — обясни Собиески. — Опитвал се да спре постепенно, за да избегне махмурлука.

— Това ли е номерът? — попита Наполитино.

— Това е един от номерата — отвърна Били.

— В къщата е доста прохладно.

— Прохладата също помага — рече Били.

— Розалин каза, че климатикът ви е развален.

Били беше забравил за тази си лъжа, тази миниатюрна нишка в мрежата му от лъжи.

— Спира за няколко часа, после пак тръгва, после пак спира — опита се да се измъкне той. — Може би има повреда в компресора.

— Утре се очаква ужасна жега — каза Наполитино, все още загледан в далечината. — Повикайте някой да го поправи, ако графиците им вече не са запълнени до Коледа.

— Аз ще го видя по-късно — отвърна Били. — Бива ме да поправам разни неща.

— Не си играйте с машинарията, докато не изтрезнеете напълно.

— Ще изчакам.

— Особено с електрически уреди.

— Ще си направя нещо за ядене. Това ще помогне. Може да ми оправи и стомаха.

Наполитино най-сетне обърна поглед към Били.

— Извинявам се, че ви държах тук на слънцето с вашето главоболие.

За пръв път гласът на сержанта звучеше искрено и помирително, но очите му оставаха студени, тъмни и усмирителни като дулата на чифт пистолети.

— Грешката е моя — рече Били. — Вие само си вършите работата. Нали ви казах, че съм идиот. Не знам как иначе да го кажа. Съжалявам, че ви изгубих времето.

— Работата ни е „да служим и пазим“ — усмихна се леко Наполитино. — Пише го дори на вратата на колата.

— По ми харесваше, когато пишеше „Най-добрите полицаи, които можете да си купите“ — намеси се сержант Собиески. За негова изненада Били се засмя, а Наполитино погледна колегата си с досада. — Били, май е време да сложиш край на пиенето и да минеш на ядене.

— Прав си — кимна Били.

Отправи се към къщата и усети, че те го наблюдават. Не се обърна.

До този момент сърцето му беше останало сравнително спокойно. Сега се разтупка отново. Не можеше да повярва какъв късмет бе извадил. Страхуваше се, че няма да е задълго.

Когато стигна до верандата, взе часовника си от перилата и го сложи на ръката си. Наведе се да вдигне бутилката. Не видя капачката. Сигурно се бе изтърколила от верандата или бе под някой от столовете. Взе бисквитите от масата и ги сложи в празната кутия, където бе лежал револверът. Вдигна чашата с кока-кола.

Очакваше да чуе запалването на моторите на патрулните коли. Нищо не се чу. Без да погледне назад, той внесе чашата, кутията и бутилката в къщата. Затвори вратата и се облегна на нея. Навън денят остана тих, а моторите — безмълвни.

ГЛАВА 31

Внезапно Били бе завладян от суеверие, че докато се подпира на вратата, сержант Наполитино и сержант Собиески няма да си тръгнат.

Напрегна слух и отиде в кухнята. Пусна кутията с бисквити в кофата за боклук. Продължавайки да се вслушва, изля последните останки от бутилката уиски в мивката, после ги отми с кока-колата. Хвърли шишето в боклука и сложи чашата в съдомиялната.

Все още не чуваше моторите на колите и любопитството загриза Били с упоритостта на плъх.

Заради спуснатите щори къщата ставаше все по-клаустрофобична. Може би защото знаеше, че в нея има труп, той имаше чувството, че тя се свива до размерите на ковчег.

Отиде в хола, силно изкушен да вдигне една от щорите или направо всичките. Не желаше обаче полицаите да си помислят, че иска да види какво правят, че го притеснява това, че не си тръгват.

Вдигна внимателно крайчеца на една от щорите. От този ъгъл не можеше да се види пътят към предния вход. Били пробва друг прозорец и видя двамата мъже да стоят до колата на Наполитино, където ги беше оставил. Никой от тях не беше директно с лице към къщата. Двамата разговаряха оживено. Темата едва ли бе бейзбол.

Били се зачуди дали в работилницата Наполитино е търсил полусрязаната дъска с дупка от чеп. Не че щеше да я намери, разбира се, защото такава не съществуваше.

Когато Собиески обърна глава към къщата, Били моментално пусна щората. Надяваше се, че е бил достатъчно бърз.

Докато двамата не си тръгнаха, той не можеше да прави друго, освен да се безпокои. Странно, но при толкова много причини за притеснение всепоглъщащата тревога се концентрира върху необичайната идея, че трупът на Ралф Котъл вече го няма под бюрото в кабинета, където го беше оставил.

За да го премести, убиецът би трябвало да се върне в къщата, докато двамата сержанти говореха с Били на двора. Психопатът вече бе доказал дързостта си, но това би било безразсъдство, граничещо с

наглост. Ако трупът бе преместен обаче, Били трябваше да го намери. Не можеше да си позволи да го чака да се появи в някой неудобен и изобличаващ момент.

Измъкна револвера изпод възглавницата на дивана. Отвори барабана, за да се увери, че всичките шест патрона са налице и пистолетът е зареден. За успокоение си каза, че има основание да е подозрителен и това не е проява на параноя.

Тръгна по коридора и опасението, което лазеше по нервите му, се засили, а щом прекрачи прага на кабинета, направо забуча в главата му.

Дръпна стола настрана. Прегърнат от трите стени на дупката, в меките гънки на провисналия си смачкан костюм Ралф Котъл приличаше на ядка на орех, сгушена в черупката си. Допреди няколко минути Били не би могъл да си представи, че ще изпита облекчение при вида на труп в къщата си. Подозираше, че по тялото на Котъл са скрити някои неяви, но изобличаващи го улики. Дори да го огледаше щателно, със сигурност щеше да пропусне някоя от тях.

Трупът трябваше да бъде унищожен или погребан на място, където никога нямаше да го намерят. Били още не беше решил как да се отърве от него, но дори в трудността да се справи с ескалиращите развития на сегашната криза, в тъмните кътчета на съзнанието му се промъкваха зловещи мисли.

Като завари трупа на мястото му, той забеляза, че екранът на компютъра свети. Беше заредил дискетата, която взе от ръцете на Котъл, но преди да успее да види съдържанието ѝ, Розалин Чан бе позвънила да го пита дали се е обаждал на 911.

Били придърпа стола обратно към бюрото. Седна пред компютъра, подгъвайки крака под стола, далеч от трупа. Дискетата съдържаше три документа. Първият се казваше ЗАЩО, без въпросителен знак. Отвори го. Текстът се оказа кратък.

Защото и аз съм ловец на човеци.

Били го прочете три пъти. Не знаеше как да разбира изречението, но раните от кукичките на челото му отново пламнаха. Знаеше, че текстът има връзка с Библията — Христос бе наричан ловец на човеци. Лесно можеше да се стигне до извода, че убиецът е религиозен

фанатик, на който му се причува божествен глас, карац го да убива. Но лесните изводи обикновено бяха погрешни. Сериозните заключения се базират на повече от една подробност.

Освен това безумецът умееше да представя нещата двусмислено, да обърква, да заблуждава и беше гений на изкусно сътворената енигма. Той предпочиташе косвеното пред прякото, заобикалките пред прямотата.

ЗАЩО. Защото и аз съм ловец на човеци.

Истинското и пълно значение на това изречение не можеше да се отгатне със сигурност и след сто прочита, не и в краткото време, с което Били разполагаше да го анализира.

Вторият документ носеше името КАК и беше също толкова мистериозен, колкото и първия.

Жестокост, насилие, смърт.
Движение, ускорение, удар.
Плът, кръв, кости.

Макар да нямаше рима и ритъм, тази триада доста напомняше на куплет от стихотворение. И като всяка дълбока поезия значението му не се намираще на повърхността.

Били имаше странното чувство, че тези три реда са три отговора и че ако разбере какви са въпросите, ще разбере и кой е убиецът. Дали това чувство бе правдива интуиция, или заблуда сега нямаше време да мисли. Трябваше да изхвърли трупа на Лани, а и този на Котъл. Били беше почти убеден, че ако погледне часовника, ще види стрелките за минутите и часовете да бягат със скоростта на секундарника.

Третият документ на дискетата се казваше КОГА и докато Били го отваряше, мъртвецът под бюрото го грабна за крака. Ако можеше да си поеме дъх, Били щеше да извика. Но когато най-сетне секналият му дъх изригна от гърлото му, той осъзна, че обяснението е просто. Мъртвецът не го беше сграбчил. В превъзбудата си Били беше притиснал крак в трупа. Сега отново прибра краката си под стола.

Текстът на документа, озаглавен КОГА, нямаше особена нужда от интерпретация, за разлика от ЗАЩО и КАК.

Последното ми убийство — в четвъртък, в полунощ.
Твоето самоубийство — скоро след това.

ГЛАВА 32

Последното ми убийство — в четвъртък, в полунощ.

Твоето самоубийство — скоро след това.

Били погледна часовника си. Дванадесет и нещо следобед, сряда. Ако психарят говореше сериозно, представлението му, или каквото там беше, щеше да завърши след трийсет и шест часа. Адът е вечен, но земният ад по дефиниция има край.

„Последното убийство“ не означаваше непременно, че предстои само едно. За ден и половина изродът бе убил трима души и през следващия ден и половина можеше да е не по-малко производителен.

Жестокост, насилие, смърт.

Движение, ускорение, удар.

Плът, кръв, кости.

От деветте думи Били се спря на най-показателната. *Ускорение*. *Движението* беше започнало с първата бележка под чистачката на предното стъкло на колата му. Ударът щеше да бъде последното убийство, което щеше да го докара до самоубийство.

Междувременно, с нарастваща скорост върху Били се сипеха нови и нови предизвикателства, които го изваждаха от равновесие. Думата *ускорение* сякаш обещаваеше, че най-бързите пропадания с това страховито увеселително влакче тепърва предстоят.

Не можеше да не вярва на обещанието за ускорение, нито на увереното твърдение, че ще се самоубие. Самоубийството беше смъртен грях, а Били знаеше, че е повърхностен, слаб в някои отношения, че има недостатъци. В момента не беше способен на самоунищожение, но сърцата и умовете могат да бъдат разбити. Не беше много трудно да си представи какво би го докарало до такова нещо. Никак не беше трудно. Смъртта на Барбара Мендел сама по себе си не би го довела дотам. Той се бе готвил за нея почти четири години. Беше се примирил с идеята да живее дори без надеждата тя да се оправя.

Начинът на убийството й обаче би могло да упражни фатален натиск върху психиката на Били и той да се срине. В коматозното си

състояние тя можеше да не осъзнае какво прави убиецът с нея. И все пак, мисълта, че е била подложена на болка, на гнусен тормоз, на огромни унижения би го изпълнила с ужас, който би го пречупил. Имаше работа с човек, който пребиваше красиви млади учителки до смърт и смъкваше кожата на женски глави.

Освен това, ако изродът смяташе да направи така, че да го изкара виновен за убийството не само на Жизел Уинслоу, Лани и Ралф Котъл, но и на Барбара, Били не би могъл да понесе месеците, в които щеше да се превърне в медийна сензация, публичността на делото, нестихващото подозрение, с което щяха да го гледат, дори да го оправдаеха.

Психопатът убиваше за удоволствие, но освен това имаше цел и план. Каквато и да бе целта, планът можеше да убеди полицията, че Били е очистил другите жертви, преди да посегне на Барбара в „Шепнещите борове“, за да изглежда, че в областта действа жесток сериен убиец, и така да отклони вниманието от себе си.

Ако изродът проявеше хитрост, а това беше сигурно, властите щяха да налапат тази теория като лъжица ванилов сладолед. В крайна сметка, в техните очи Били имаше сериозен мотив да ликвидира Барбара. Медицинските ѝ разноси се покриваха от попечителския фонд на стойност седем милиона долара, основан от корпорацията като компенсация за уврежданията, довели до комата ѝ. Били беше главният от трима попечители, които управляваха фонда. Ако Барбара умреше по време на комата, Били беше единственият ѝ наследник. Той не искаше парите, нито цент от тях, и нямаше да ги задържи, ако ги наследеше. Стигнаше ли се до тъжния край, щеше да ги дари.

Никой, разбира се, нямаше да повярва в благородните му намерения. Особено когато безумецът окончателно го натопеше, ако наистина това правеше. Обаждането на 911 беше знак, че има такова намерение. Беше привлякло вниманието на полицията върху Били при обстоятелства, които те щяха да запомнят... и за които щяха да си задават въпроси.

Били събра текстовете от трите документа и ги распечата на един лист хартия.

Защото и аз съм ловец на човеци.

Жестокост, насилие, смърт.
Движение, ускорение, удар.
Плът, кръв, кости.
Последното ми убийство — в четвъртък, в полунощ.
Твоето самоубийство — скоро след това.

Били изрязва текста с намерение да го сгъне и да го сложи в портфейла си, за да му е на разположение, когато поиска да го прочете пак. После осъзна, че тази хартия изглежда същата, като онази от първите четири бележки на убиеца. Ако дискетата в ръцете на Котъл беше записана на този компютър, възможно бе и първите четири бележки да са написани на него.

Той излезе от Microsoft Word и влезе отново. Отвори директорията на програмата. Списъкът с документи не беше дълъг. Беше използвал Word единствено за писане на художествена литература.

Позна ключовите думи от заглавията на единствения си роман и на разказите, които беше завършил, както и на незавършените. Само един от документите му беше непознат: СМЪРТ.

Когато го отвори, откри текста от първите четири бележки на убиеца. Поколеба се, опитвайки се да си припомни как се работи с програмата. После затрака по клавиатурата и намери датата на създаване на документа — 10:09 часа сутринта предишния петък.

В онзи ден Били беше тръгнал за работа петнайсет минути по-рано от обикновено. Беше минал край пощата, за да изпрати няколко сметки.

Двете бележки на предното стъкло, третата, залепена върху кормилната щанга, а дори и четвъртата, която бе намерил върху хладилника тази сутрин, бяха създадени на този компютър повече от три дни преди появата на първата, преди кошмарът да започне в понеделник вечерта.

Ако Лани не беше унищожил първите две бележки, за да запази работата си, ако Били ги беше предал на полицията като доказателство, рано или късно властите щяха да проверят този компютър и неизбежно щяха да стигнат до заключението, че Били ги е писал сам.

Психопатът се беше подготвил за всички възможни сценарии. Не можеше да се отрече, че не прави никакви пропуски. И беше напълно уверен, че сценарият му ще се разиграе, както той иска.

Били изтри документа с името СМЪРТ, тъй като той все още можеше да послужи за улика срещу него в зависимост от това как щяха да се развият събитията оттук нататък. Подозираше, че със заличаването му от директорията не го заличаваше от твърдия диск. Трябваше да попита някой компютърен факир.

Когато изключи компютъра, Били си даде сметка, че още не е чул запалването на моторите на патрулните коли.

ГЛАВА 33

Били откряна леко щората на един от прозорците в кабинета и видя, че наред окъпания в слънце двор нямаше никого. Дискетата дотолкова беше погълнала вниманието му, че не беше чул шума на моторите. Полицаяте си бяха отишли.

Беше очаквал дискетата да съдържа ново предизвикателство — избор между две невинни жертви, кратък срок за вземане на решение. Без съмнение и това щеше скоро да се случи, но сега той трябваше да се погрижи за други спешни задачи, а такива имаше много.

Отиде до гаража и се върна с парче въже и едно от найлоновите платна, с които беше покрил мебелите пролетта, когато пребоядиса вътрешните стени на къщата. Просна платното пред бюрото на пода в кабинета. Измъкна трупа на Котъл от дупката и го придърпа отгоре.

Мисълта да претърси джобовете на мъртвеца го отблъскваше, но се налагаше да го направи. Били не търсеше подхвърлени улики срещу себе си. Ако убиецът беше пипал трупа, вероятно бе проявил хитрост и Били нямаше да открие всичко. Пък и той възнамеряваше да занесе трупа някъде, където никога нямаше да го намерят. Затова не го беше грижа, че оставя пръстови отпечатаци върху найлона.

Сакото имаше два вътрешни джоба. В първия Котъл беше държал половинлитровата бутилка уиски, която беше разлял. От втория Били измъкна половинлитрова бутилка ром, после я върна обратно.

В двата външни джоба на сакото имаше цигари, евтина газова запалка и ролка бонбони с карамел. В предните джобове на панталона Били намери шейсет и седем цента на монети, тесте карти за игра и пластмасова свирка във формата на канарче. Портфейлът на Котъл съдържаше шест банкноти от по един долар, една от пет и четиринайсет от десет. Последните сигурно му ги бе дал психопата.

Десет долара за всяка година от вашата невинност, господин Уайлс.

Пестелив по природа, Били не искаше да погребее парите заедно с трупа. Замисли се дали да не ги пусне в кутията за помощи за бедните

в църквата, където го нападнаха предната вечер на паркинга.

Погнусата надделя над пестеливостта. Били остави парите в портфейла. Мъртвите фараони бяха изпращани в отвъдното със сол, жито, вино, злато и умъртвени слуги, а Ралф Котъл щеше да пресече река Стикс с джобни пари.

Сред малкото други предмети в портфейла имаше два, които привлякоха интереса му. Първият беше износена и измачкана снимка на Котъл като млад. Изглеждаше красив, мъжествен, съвършено различен от съсипания мъж в по-късните си години, но приликата беше явна. До него стоеше хубава млада жена. Двамата се усмихваха. Изглеждаха щастливи.

Вторият беше членска карта от 1983 година на Американското дружество на скептиците. РАЛФ ТЪРМАН КОТЪЛ, ЧЛЕН ОТ 1978.

Били запази снимката и членската карта и върна всичко останало в задния джоб на панталона на Котъл. После уви стегнато труп в платното, подгъна краищата и го облепи с дълги парчета солидно тиксо. Беше се надявал, че като увие няколко пъти труп в непрозрачно пластмасово платно, ще мине за килим. Пакетът обаче приличаше точно на труп в платно. Били взе въжето и завърза здраво единия край на платното, за да може така да влачи тялото.

Възнамеряваше да се отърве от Котъл едва когато се стъмни. Багажникът на колата му имаше стъкла. Джипът е практичен автомобил, но ако се каниш да превозваш труп посред бял ден, по-добре да имаш кола с голям багажник.

Вече имаше чувството, че домът му се е превърнал в автобусна станция, където всеки, който поиска, може да се разхожда свободно, затова изтегли труп от кабинета и го остави зад дивана в хола. Там не можеше да се види нито от предната врата, нито от задната.

Отиде до мивката в кухнята и си изми многократно ръцете с течен сапун и почти вряла вода. После си направи сандвич с шунка. Умираще от глад, макар че бе чудно как може да му се яде след ужасяващата работа, която току-що бе свършил.

Не беше очаквал, че е запазил волята си за оцеляване така силна през годините на отшелничеството си. Запита се какви ли други качества, добри или лоши, щеше да преоткрие или открие в себе си през следващите трийсет и шест часа.

Има някой, който помни пътя до вратата ти — Живота можеш да избегнеш, но не и Смъртта.^[1]

[1] Т. С. Елиът, „Хорали от скалата“. ↑

ГЛАВА 34

Били тъкмо привърши сандвича си, когато телефонът иззвъня. Не искаше да отговаря. Не му се обаждаха често приятели, а и Лани беше мъртъв. Знаеше кой звъни. Стига толкова.

На дванадесетото иззвъняване той избута стола си назад. Досега изродът не бе обелвал и дума по телефона. Не искаше Били да чуе гласа му. Щеше само да го слуша в подигравателно мълчание.

На шестнадесетото иззвъняване Били стана от масата. Единствената цел на тези обаждания беше да го сплашат. Нямаше смисъл да отговаря.

Застана до телефона и се втренчи в него. На двасет и шестия звън вдигна слушалката. На екрана не се изписа номерът на повикващия. Били не каза „Ало“. Само слушаше. След няколко секунди мълчание, от другия край се чу механическо изтракване и изсъскване. Насред съскането се чуваха пукане и прашене: звукът на празна аудиолента, минаваща през главата на магнетофон.

Говорът, който се появи, беше ту на мъже, ту на жени. Никой не произнасяше повече от три думи, най-често само една. Съдейки по неравната сила на звука и по други признаци, явно психопатът беше съставил съобщението, използвайки готови записи, навярно на книги, четени от различни хора.

Ще... убия... червенокоса красавица. Ако... кажеш... ликвидирай кучката... ще... я... убия... бързо. Иначе... ще... умре... мъчително. Имаш... една минута... да... кажеш... ликвидирай кучката. Изборът... е... твой.

И отново съскане, пукане и прашене на празна лента...

Предизвикателството беше измислено безупречно. То не позволяваше на нерешителния да шикалкави повече. В предишните случаи Били беше морално въввлечен само дотолкова, доколкото изборът на жертвите бе резултат от неговото бездействие, а в случая с Котъл — поради отказа му да действа.

При избора между красива учителка и възрастна жена филантроп, смъртта и на двете жертви изглеждаше еднакво трагична,

освен ако човек не страда от предразсъдъци в полза на красотата и срещу старостта. Вземането на решение нямаше нито да намали, нито да увеличи трагедията, произлязла от бездействието.

Когато възможните жертви бяха неженен мъж, за когото светът няма особено да тъгува, и млада майка на две деца, смъртта на майката изглеждаше като по-голямата трагедия. В този случай изборът беше нагласен така, че ако не отидеше в полицията, Били осигуряваше спасение на майката. Така изродът му се отплащаше за бездействието и се възползваше от слабостта му.

За пореден път го караха да избира между две злини, с което щеше да се превърне в партньор на психопата. Но този път не можеше да се измъкне, като бездейства. Ако не кажеше нищо, щеше да осъди червенокосата жена на бавна и мъчителна смърт. Ако отговореше, щеше да ѝ осигури някаква милост. Не можеше да я спаси. И в двата случая я чакаше смърт. Но в единия случай нямаше да я осквернят.

Вървящата лента изведнъж произведе още две думи — „... *трийсет секунди...*“

Били имаше чувството, че не може да диша, но дишаше. Чувстваше, че ако се опита да преглътне, ще се задави, но не се задави.

„... *петнайсет секунди...*“

Устата му беше пресъхнала. Езикът му беше удебелен. Не вярваше, че може да говори, но успя.

— *Ликвидирай кучката.*

Безумецът затвори. Били също.

Партньори. Шунката, хлябът и майонезата се обърнаха в стомаха му.

Ако беше подозирал, че изродът ще използва телефона, за да му предаде съобщение, щеше да се подготви и да го запише. Вече беше късно.

Записът на запис и без това не би бил особено убедителен пред полицията, освен ако не се появеше червенокоса жена. А ако трупът ѝ се появеше, подхвърлените улики най-вероятно щяха сочат към Били.

Климатикът работеше добре, но въпреки това въздухът в кухнята му се струваше зноен и го задушаваше. Той заседна в гърлото му и притисна дробовете му.

Ликвидирай кучката.

Без да разбере, че е излязъл, Били се оказа на стъпалата на задната веранда. Не знаеше къде отива. Седна на стълбите. Загледа се в небето, в дърветата, в задния двор. Погледна ръцете си и не ги позна.

ГЛАВА 35

Били излезе от града по обиколен път и не видя никой да го следи. Без навития на руло труп в колата рискуваше да превиши разрешената скорост по по-голямата част от пътя към южния край на окръга. През счупеното стъкло нахлуваше горещ вятър. В 13:52 Били влезе в Напа.

Градът е старинен, доста живописен, в по-голямата си част благодарение на природата, а не заради конспирациите на политици и корпорации да го превърнат в нещо като Дисниленд — съдбата на много селища в Калифорния.

Хари Аваркян, адвокатът на Били, имаше кантора в центъра, недалеч от сградата на съда, на улица със стари маслинови дървета. Той очакваше Били и го посрещна с мечешка прегръдка.

На около петдесет години, висок и едър, добродушен, с изразително лице и готов да се засмее, Хари приличаше на човек, който рекламира чудодееен препарат за косопад. Черната му права коса беше толкова гъста, че изглеждаше сякаш се нуждае от бръснар всеки ден. Мустаците му бяха гъсти и провиснали, а по опакото на дланите му растеше такъв гъсталак от черни косми, че човек се чудеше дали всяка зима не потъва в летаргичен сън.

Бюрото му беше антикварно, за двама души, така че когато Били седна срещу Хари, двамата приличаха не на адвокат и клиент, а на приятели, които имаха общ бизнес.

След обичайните реплики от рода на „Как си?“ и коментарите относно жегата, Хари попита:

— Та какво толкова важно има, че не можем да го уредим по телефона?

— Не че не исках да говоря по телефона — излъга Били. Останалото обаче беше истина. — Имах да върша и други неща, та реших да се отбия, за да поговорим за това, което ме притеснява.

— Давай тогава с въпросите, да видим дали знам нещо за законите.

— Става въпрос за попечителския фонд, който се грижи за Барбара.

Хари Аваркян и Джи Мин „Джордж“ Нгуен, счетоводителят на Били, бяха другите двама членове на управата.

— Онзи ден прегледах финансовия отчет за второто тримесечие — каза Хари. — Печалбата е четиринайсет процента. Отлично за сегашните цени на пазара. Дори като се приспадат разноските на Барбара, главницата продължава да расте.

— Парите са инвестирани удачно — съгласи се Били. — Само че съм не ме хваща от тревога да не би някой да намери начин да ги вземе.

— Какво? Парите на Барбара? Ако толкова няма за какво да се тревожиш, мисли за това, че астероид може да падне на Земята.

— Какво да правя, тревожа се.

— Били, аз оформих документите и там няма вратичка, като задника на комар са. Освен това кой може да вземе и пукната пара, когато ти си на пост пред хранилището?

— Мисълта ми беше, ако нещо стане с мен.

— Ти си само на трийсет и четири. От моята гледна точка, едва излизаш от пубертета.

— Моцарт е умрял по-млад от мен.

— Не живеем в осемнайсети век и ти дори не свириш на пиано, така че не се сравнявай с него. — Хари се намръщи. — Да не си болен от нещо?

— Не съм в най-доброто си здраве — призна Били.

— Каква е тази превръзка на челото?

Били му разказа историята за чепа в дъската.

— Не е страшно.

— Много си бял за летния сезон.

— Не съм ходил за риба. Виж, Хари, не съм хванал рак или нещо друго, но винаги може да ме блъсне камион.

— Да не са те погнали напоследък тези камиони? Да не би няколко броя да са се опитали да те сгазят? Кога мина в лоното на песимизма?

— Ами Деърдри?

Деърдри беше сестрата на Барбара. Бяха близначки, но не еднояйчни. Изобщо не си приличаха, нито физически, нито по

характер.

— Съдът не само че ѝ дръпна кабела, ами го срязва и ѝ извади батериите — отвърна Хари.

— Знам, но...

— Тя е злата сестра, но е минало — като арабския сух таратор и моцарелата, които изядоха на обяд миналата седмица.

Майката на Барбара и Деърдри, Сисили, беше наркоманка. Тя не беше казала кой е бащата и в актовете за раждане близначките бяха записани с моминското име на майка си.

Сисили бе вкарана в психиатрия, когато момичетата бяха на две години. Дадоха ги на приемни родители. Сисили почина единайсет месеца по-късно. До петгодишната им възраст сестрите бяха прехвърляни заедно от дом на дом. След това ги разделиха. На двайсет и една Барбара бе издирила сестра си, която обаче отхвърли опитите ѝ да се сблизат.

Макар да не беше такъв тежък случай като Сисили, Деърдри бе придобила вкуса на майка си към наркотиците и купоните. Сестра ѝ, с нейния трезвен и порядъчен начин на живот, ѝ се бе видяла скучна и задръстена.

Осем години по-късно, след като медиите отделиха огромно внимание на случая и застрахователната компания отпусна многомилионна компенсация за покриването на дългосрочните здравни разноски на Барбара, Деърдри изведнъж разви дълбока емоционална привързаност към сестра си. В качеството си на единствен кръвен роднина тя поиска съдът да я обяви за единствен попечител.

За щастие, по настояване на Хари, веднага след годеща си Били и Барбара бяха направили завещания, според които всеки от тях ставаше наследник и изпълнител на завещанието на другия.

Биографията, тактиката и неприкритата алчност на Деърдри ѝ бяха спечелили презрението на съдията. Искът ѝ бе отхвърлен без право за обжалване. Тя се бе опитала да накара друг съд да го възобнови. Напразно. През последните две години от нея нямаше вест.

— Но ако аз умра... — продължи Били, който не се отказваше.

— Избрал си изпълнители, които да те заместят. Ако те блъсне камион, ще те замести един от тях.

— Разбирам. И все пак...

— Ако и теб, и мен и Джордж Нгуен ни блъснат камиони — заяви Хари, — даже ако всеки един от нас го блъснат три камиона, пак има приемливи за съда кандидати да станат попечители. До назначаването им делата на тръста ще се управляват от специална фирма.

— Помислил си за всичко.

Масивните мустаци на Хари се повдигнаха в усмивка.

— От всичките ми постижения най-много се гордея с това, че никога досега не съм лишаван от адвокатски права.

— Но ако нещо стане с мен...

— Ще ме подлудиш.

— ... има ли друг, освен Деърдри, който може да създаде проблеми?

— Кой например?

— Който и да е.

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да.

— И никой не може да вземе парите на Барбара?

Хари облегна ръце на бюрото и се наведе напред.

— Какво те е прихванало?

Били сви рамене.

— Не знам. Напоследък... нещо ме гризе отвътре.

Хари помълча малко, а после каза:

— Може би е време да започнеш нов живот.

— Имам си живот. — Тонът на Били беше прекалено рязък, като се има предвид че Хари му беше приятел и добър човек.

— Можеш да се грижиш за Барбара, да бъдеш верен на спомените за нея, и пак да имаш свой живот.

— Тя не е просто спомен. Тя е жива. Хари, ти си последният човек, на когото бих искал да ми се наложи да фрасна един.

Хари въздъхна.

— Прав си. Никой не може каже на сърцето ти какво трябва да чувства.

— По дяволите, Хари, никога не бих те фраснал.

— На уплашен ли ти приличам?

— Ти си все същият. Приличаш на палячо — позасмя се Били.

По стъклото на прозореца и в стаята зашариха грациозните сенки на огрените от слънцето маслинови дървета.

След известно мълчание Хари Аваркян каза:

— Има случаи, когато хора, изпаднали в кома след хранително отравяне, излизат от нея без сериозни увреждания.

— Случва се, макар и рядко — съгласи се Били.

— *Рядко* не е същото като никога.

— Опитвам се да гледам реалистично на нещата, но хич не ми се ще.

— Навремето много обичах картофена крем-супа — заяви Хари.

— Сега само да я видя на полица в супермаркета и започва да ми се повдига.

Една събота, докато Били работеше в бара, Барбара беше отворила консерва със супа за вечеря. Картофена крем-супа. Беше си препекла и сандвич с кашкавал. Когато не вдигна телефона в неделя сутринта, Били отиде до апартамента ѝ и отключи. Намери я в безсъзнание на пода в банята.

В болницата бързо я сложиха на антитоксин и спасиха живота ѝ. И сега тя спеше и спеше. Докато не се събудеше, ако изобщо се събудеше, степента на мозъчно увреждане не можеше да бъде точно определена.

Производителят на супата беше реномирана компания, която веднага изтегли цялата партида от магазините. Бяха над три хиляди консерви, заразени бяха само шест от тях. По никоя нямаше видими признаци на издуване, следователно страданието на Барбара беше спасило поне шестима души от подобна съдба. Били обаче така и не можа да намери утеха в този факт.

— Тя е прекрасна жена — обади се Хари.

— Макар че е бледа и слаба, аз още я намирам красива — промълви Били. — И някъде дълбоко вътре тя е жива. Говори от време на време — нали съм ти казвал. Вътре в себе си тя е жива и мисли.

Очите му бяха приковани върху сенките на маслиновите дървета, които лупата на прозореца хвърляше по бюрото.

Не поглеждаше към Хари. Не искаше да види съжалението по лицето на адвоката.

След малко адвокатът подхвана отново разговор за времето, а после Били го попита:

— Чу ли, че в Принстън или Харвард учените се опитват да създадат прасе с човешки мозък?

— Навсякъде се занимават с такива идиотщини — отвърна Хари.

— Няма да се научат. Колкото по-умни стават, толкова повече затъпяват.

— Какъв ужас!

— Те не виждат ужаса. Виждат само славата и парите.

— Аз не виждам славата.

— Каква славно е имало в Освиенцим? Ама някои са я виждали.

Настъпи кратка пауза, след която Били погледна Хари в очите.

— Много ме бива да развеселявам хората, нали?

— Не съм се смял така от времената на Абот и Костело.

ГЛАВА 36

От магазин за електроника в Напа Били си купи видеокамера, която наред с обичайните функции можеше и да прави серия от последователни снимки с интервал от няколко секунди между всяка. При втория режим, заредена с подходящ диск, системата можеше да осигури запис на цяла седмица наблюдение, подобно на камерите за сигурност по магазините. Заради счупения прозорец на колата там не можеше да оставя ценни предмети, затова плати покупките си и уреди да мине да ги вземе след половин час.

Тръгна да търси автомат за продажба на вестници. Намери такъв пред една аптека. Водещата новина беше свързана с Жизел Уинслоу. Учителката беше убита в ранните часове на вторник сутринта, но трупът ѝ беше открит едва късно следобед, или преди по-малко от двацет и четири часа. Снимката, поместена във вестника, не беше онази, пъхната в книгата в скута на Лани Олсен, но и двете бяха на същата хубава жена.

С вестника в ръка Били отиде до главния клон на окръжната библиотека. Вкъщи имаше компютър, но не и достъп до интернет, а библиотеката предлагаше и двете. Беше сам в компютърния сектор. Другите посетители четяха по масите или разглеждаха книгите по етажерките. В крайна сметка бъдещето на библиотеките може би не беше в „алтернативите на книгите“.

Докато пишеше художествена литература, той бе използвал интернет за търсене на информация. По-късно това му даваше възможност да се разсее, да избяга от действителността. През последните две години обаче въобще не беше влизал в мрежата. Междувременно нещата се бяха променили. Достъпът бе по-бърз, също и търсенето.

Били написа няколко думи в търсачката. Не получи никакви резултати и промени ключовите думи, после още веднъж. Възрастовото ограничение за консумацията на алкохол бе различно в различните щати. На много места Стийв Зилис не би имал право да

работи като барман, докато не навърши двайсет и една години, затова Били махна барман от ключовите думи.

Стийв работеше в бара само от пет месеца. Двамата с Били не си бяха разменяли биографиите. Били смътно си спомняше, че Стийв е следвал висше образование, но не се сещаше къде. Реши да търси и с думата студент. Навярно думата убийство щеше да ограничи броя на намерените резултати, затова я замени с насилие. Получи един резултат, от вестник „Денвър Поуст“. Статията бе отпреди пет години и осем месеца. Въпреки че Били си напомни да не отдава прекалено значение на съдържанието ѝ, информацията му се видя много интересна.

През въпросния ноември, от Университета на Колорадо в Денвър беше изчезнала осемнайсет годишна студентка на име Джудит Сара Кеселман. В началото не се споменава за насилие. Изглежда, това беше първият материал върху изчезването ѝ. В него се цитираше изказване на друг студент от същия университет, деветнайсетгодишния Стивън Зилис, според който Джудит била „чудесно момиче, състрадателно и грижовно, приятелка с всички“. Той бил разтревожен, защото считал Джудит за „твърде отговорна, за да изчезне за няколко дни, без да сподели с никого плановете си“.

Били използва в търсачката името Джудит Сара Кеселман и намери десетки резултати. Подготви се психически да научи, че трупът ѝ е бил открит с изрязано лице.

Захвана се да чете, отначало дума по дума, но после информацията започна да се повтаря и той взе да кара по диагонала. Често се цитираха изказвания на приятели, роднини и преподаватели на Джудит Кеселман, но името на Стийв Зилис повече не се споменава. След като прегледа множество материали, стана ясно, че от Джудит не е била намерена и следа. Тя бе изчезнала така безвъзвратно, все едно бе преминала в друга вселена. Историята бе все по-рядко отразявана до идването на Коледа в онази година. През новата за нея почти не се споменава.

Медиите предпочитаха трупове на мъртъвци пред изчезналите, кръвта пред мистерията. Винаги се намираше някое ново и по-вълнуващо насилие.

Последната статия беше написана на петата годишнина от изчезването на Джудит. Тя бе публикувана в „Ориндж Каунти

Реджистър“, издаван в Лагуна Бийч, Калифорния. Журналистът, изпълнен със съчувствие към скръбта на семейство Кеселман, пишеше за неугасващата им надежда, че Джудит е все още жива. Че някак е оцеляла, че е някъде там и един ден ще се завърне вкъщи.

Тя бе специализирала музика. Свирела добре на пиано и китара, харесвала госпъл. Обичала кучетата и дългите разходки по плажа. Бяха публикувани две нейни снимки. И на двете тя изглеждаше закачлива, весела и мила. Макар че не бе познавал Джудит Кеселман, Били не можеше да понесе да гледа спокойно младото ѝ свежо лице на човек с обещаващо бъдеще. Той подбра няколко статии и ги разпечата, за да ги прегледа отново по-късно. Пъхна ги между страниците на купения вестник. На тръгване, минавайки покрай масите за четене, той чу мъжки глас.

— Били Уайлс. Откога не сме се виждали.

На една от масите, широко усмихнат, седеше шериф Джон Палмър.

ГЛАВА 37

ОБЛЕЧЕН В УНИФОРМА, БЕЗ ШАПКА, ШЕРИФЪТ приличаше повече на политик, отколкото на служител на закона. Всъщност неговият пост бе избран и затова той беше и полицаи, и политик. Беше така грижливо подстриган, че изглеждаше почти превзето, и беше обръснат гладко като нектарина. С избелените си до съвършенство зъби и с чертите си, достойни за римска монета, той изглеждаше с десет години по-млад. Беше готов да застане пред камерите.

Въпреки че седеше на маса за четене, пред Палмър нямаше нито списание, нито вестник, нито книга. Имаше вид на човек, който вече няма какво да учи.

Палмър не се изправи. Били остана прав.

— Какво ново из лозарския край? — попита Палмър.

— Много лозя — отвърна Били.

— Още ли работиш като барман?

— Бармани винаги се търсят. Това е третата най-стара професия.

— Коя е втората, след проститутките?

— Политиците.

Шерифът изглеждаше развеселен.

— Още ли пишеш книги?

— По малко — излъга Били.

В един от публикуваните му разкази имаше герой, който бе тънко завоалиран портрет на Джон Палмър.

— Събираш информация за книгите ли?

От мястото, където седеше, шерифът имаше изглед към компютъра, на който беше работил Били, макар и не към екрана. Може би имаше начин Палмър да провери какво е правил — ако обществените компютри пазеха информация за въведените данни. Не, едва ли. Освен това имаше закони за поверителността на информацията.

— Да — проговори Били. — Събирам информация.

— Един от моите хора те е видял да спиращ пред кантората на Хари Аваркян.

Били не каза нищо.

— Три минути след като напусна кантората, ти изтече разрешеното време за паркиране.

Това можеше да е вярно.

— Пуснах две монети по четвърт долар вместо теб.

— Благодаря.

— Прозорецът на шофьорската врата е счупен.

— Малък инцидент — обясни Били.

— Не е нарушение на правилника, но трябва да го поправиш.

— Запазил съм час в сервиза за петък — излъга Били.

— Това не те притеснява, нали? — попита шерифът.

— Кое?

— Това, че си говорим така. — Палмър огледа библиотеката. Наблизо нямаше никой. — Само ние двамата.

— Не ме притеснява — отвърна Били.

Той имаше пълното право да си тръгне, но остана, решен да не дава никакви признаци, че се страхува.

Преди двацет години, когато беше на четиринайсет, Били Уайлс бе подложен на разпит по начин, който трябваше да сложи край на кариерата на Джон Палмър в полицията. Вместо това Палмър беше повишен от лейтенант в капитан, а после и в майор. След време той се кандидатира за шериф и бе избран. Два пъти. Хари Аваркян имаше кратко обяснение за възхода на Палмър и твърдеше, че го е чул от подчинените му — лайното има свойството да изплува на повърхността.

— Как е госпожица Мендел? — попита Палмър.

— Без промяна.

Били се зачуди дали Палмър знае за обаждането на 911. Не би трябвало Наполитино и Собиески да са докладвали за него, особено като се има предвид, че бе фалшива тревога. Освен това двамата сержанти работеха в клона на Сейнт Хелена. Макар че шериф Палмър обикаляше целия район, канцеларията му беше тук, в седалището на окръга.

— Много тъжна работа — каза Палмър.

Били замълча.

— Добре поне, че с всичките тези пари, до края на живота си ще получава най-добрите грижи.

— Тя ще се оправи. Ще излезе от комата.

— Наистина ли го вярваш?

— Да.

— При всичките тези пари — надявам се, че си прав.

— Прав съм.

— Заслужава шанса да им се порадва.

Били имаше каменно изражение и с нищо не издаваше, че разбира недвусмисления намек на Палмър.

Шерифът седеше небрежно отпуснат на стола, прозяваше се и се протягаше — сигурно се чувстваше като котка, която си играе с мишка.

— Хората ще се зарадват, като разберат, че не си се изчерпал, че още пишеш по малко.

— Кои хора?

— Онези, които харесват книгите ти, естествено.

— Познаваш ли такива?

Палмър сви рамене.

— Не се движа в подобни кръгове. Но съм сигурен в едно.

Понеже шерифът искаше да го попитат „В какво?“, Били не го попита.

След като почака малко, Палмър каза:

— Сигурен съм, че майка ти и баща ти биха се гордели с теб.

Били му обърна гръб и излезе от библиотеката. След прохладата вътре, осигурена от климатика, лятната горещина сякаш го връхлетя. Когато си поемаше дъх, чувстваше, че се задушаваше, а когато издишаше — че годушаваше. А може би причината не бе горещината, а миналото му.

ГЛАВА 38

Били караше бързо по път 29, ту на сянка, ту на слънце. Прочутата плодородна долина започна да се стеснява, отначало незабележимо, после осезателно, а той се чудеше какво да направи, за да предпази Барбара.

Попечителският фонд можеше да покрие разноските за денонощна охрана, докато Били намереше психопата или той го убиеше. Парите не бяха проблем. Но градът не беше голям и в телефонния указател не се намираха много частни охранителни фирми.

Би било рисковано да обяснява на пазачите защо има нужда от тях. Ако им кажеше цялата истина, щеше да стане ясно, че е свързан с три убийства, за които най-вероятно психопатът щеше да му припише вината. Ако премълчеше повечето факти, пазачите нямаше да знаят с кого си имат работа. Животът им щеше да бъде изложен на опасност.

Освен това повечето пазачи по тези места бяха бивши или настоящи полицаи, които в свободното си време тайно се занимаваха с охранителна дейност. Много от тях бяха работили или още работеха за Джон Палмър.

Не искаше Палмър да разбере, че е наел охрана за Барбара. Шерифът щеше да се зачуди и да започне да задава въпроси. След като няколко години беше успял да стои настрана от Палмър, сега Били отново се показва на радара му. Не смееше да привлича повече внимание към себе си.

Нямаше как да помоли приятели да му помогнат да пази Барбара. Щяха да бъдат изложени на голям риск. Освен това нямаше близки приятели, към които да може спокойно да се обърне. Повечето хора в живота му бяха просто *познати*.

Сам си беше виновен за това положение. Няма живот без общество, и той го знаеше. Въпреки това не беше посял както трябва и сега нямаше какво да жъне.

Вятърът, който нахлуваше през счупения прозорец, създаваше у него някакво чувство за хаос. Точно когато Барбара беше в най-голямата опасност, той трябваше да я защитава сам. Ако можеше.

Тя заслужаваше нещо по-добро. Като се вземе предвид неговото минало, никой, който се нуждаеше от пазител, не би избрал него, не би го избрал даже за резерва.

Последното ми убийство — в четвъртък, в полунощ.

Ако бе разбрал правилно намеренията на психопата, а Били бе почти сигурен в това, убийството на Барбара щеше да бъде кулминацията на това жестоко „представление“, след което завесата щеше да падне.

Твоето самоубийство — скоро след това.

Утре вечер, дълго преди полунощ, той щеше да заеме позиция до леглото на Барбара. Тази вечер обаче не можеше да отиде при нея. Имаше спешни задачи, с които навярно щеше да се занимава чак до сутринта.

Ако грешеше, ако убийството ѝ бе планирано като изненада по време на второто действие, за него тази слънчева долина щеше да стане толкова мрачна, колкото празното пространство между планетите.

Гласкан от копнежа за избавление, той увеличи скоростта. Отляво към него струяха слънчевите лъчи, а отпред се издигаше връх Сейнт Хелена, величественият паметник на долината, който сякаш винаги оставаше далече. Били взе телефона си и позвъни в „Шепнещите борове“, набра 1 и изчака да се свърже. Понеже Барбара имаше самостоятелна стая с баня и тоалетна, обичайните правила за посещение не важаха за нея. Членовете на семейството можеха да поискат разрешение да останат при Барбара и през нощта. Били се надяваше да успее да се отбие в „Шепнещите борове“ на път за вкъщи и да остане при нея от четвъртък вечерта поне до петък сутринта. Беше си измислил история, която вероятно щеше да прозвучи убедително.

Секретарката, която вдигна телефона, му съобщи, че госпожа Норлий, управителката, е на събрание до пет и половина, но може да го приеме след това. Били се съгласи.

Малко преди четири следобед той пристигна вкъщи. Очакваше едва ли не да завари патрулни коли, буса на съдебния лекар, тълпи полицаи и сержант Наполитино на верандата, застанал до люлеещия се стол, в който седеше трупът на Ралф Котъл, без опаковка. Всичко обаче изглеждаше спокойно.

Вместо да използва гаража, Били паркира зад къщата. Влезе вътре и претърси всички стаи. Не намери никакви следи от неканени гости. Трупът все така си лежеше зад дивана, увит като какавида.

ГЛАВА 39

Над микровълновата фурна, в дъното на едно от кухненските шкафчета имаше тави, два тигана и разни дълги предмети, наредени изправени. Били извади тиганите заедно с подвижната им поставка и ги сложи в кухненския килер.

В дъното на шкафчето имаше два електрически контакта. В долния бе включен щепсел, чийто кабел изчезваше в отвор в стената отзад. Той захранваше микровълновата фурна. Били го издърпа, после се качи на стълба и с бормашината проби дупка в полицата на погорното шкафче, при което засегна горната част на фурната. Така я развали, но не го беше грижа. Като движеше бормашината нагоре-надолу и по периметъра на дупката, успя да разшири отвора. Шумът беше ужасен. Замириса леко на горяща изолация, но той приключи, преди температурата от триенето да се вдигне дотам, че да създаде проблеми.

Изчисти боклука, нападал във фурната, и сложи видеокамерата вътре. Вкара изходния жак на видеотрансмисионния кабел в камерата, а другия пъхна през дупката, която беше пробил в тавана на фурната. После направи същото с кабела за захранване.

В шкафчето, където бяха стояли тавите за печене, Били сложи записващото видео устройство, а в него вкара свободния край на трансмисионния кабел, според инструкциите в упътването. Захранващия кабел на камерата включи в горния контакт, а на рекордера — в долния, където беше включена микровълновата фурна. Зареди диск за 7 дни, настрои системата според указанията и я включи.

Отвътре вратата на микровълновата фурна опираше в гумения пръстен около лещата на камерата, която бе насочена към кухнята и задната врата. Когато лампата на уреда не светеше, Били можеше да види камерата само като долепеше лице до стъклото на вратата. Психопатът нямаше да я забележи освен ако не решише да си направи пуканки в микровълновата фурна.

Понеже между стъклата на прозореца на фурната имаше тънък ламиниран слой, Били не знаеше дали заснетият образ ще е ясен.

Трябваше да изпробва камерата.

Щорите на всички прозорци в кухнята бяха спуснати. Той ги вдигна и светна лампата. За момент застана на прага на задната врата, после бавно прекоси помещението.

Записващото устройство имаше малък екран за бърз преглед на записа. Били се качи на стълбата и пусна току-що направените кадри. В началото видя само тъмна фигура. С приближаването ѝ резолюцията стана по-добра и той можа да разпознае образа си.

Не му беше приятно да се гледа. С посивяло лице, намусен и несигурен, той изглеждаше готов да действа, но целта му се губеше. В интерес на истината, образът беше черно-бял и някак размит. Понеже кадрите не се застъпваха напълно, изглеждаше, че залита. Така или иначе, образът беше неясен — имаше форма и сянка, но беше някак безплътен, като на призрак. Изглеждаше като натрапник в собствения си дом.

Настрои отново системата, затвори вратите на шкафчето и прибра стълбата. Отиде в банята и смени превръзката на челото си. Раните от кукичките бяха яркочервени, но не по-зле отпреди.

Облече черна тениска, черни дънки, обу черни маратонки. До залеза оставаха само четири часа и когато паднеше мракът, Били трябваше да е възможно най-незабележим наред враждебната нощ.

ГЛАВА 40

Гретхен Норлий имаше слабост към строгите тъмни костюми, без бижута, носеше косата си опъната назад, гледаше света през очила със стоманени рамки и украсяваше кабинета си с плюшени играчки. Освен множеството плюшени кучета, които посрещаха посетителите с ярките си изплезени розови и червени езици, по полиците бяха наредени мече, жабок, пате, зайче и мастиленосиньо коте.

Гретхен управляваше „Шепнещите борове“, санаториум със 102 легла, с казармена експедитивност и много съчувствие. Топлото ѝ поведение контрастираше с дрезгавия ѝ заповеднически глас. Не че тя бе изтъкана от по-големи противоречия от който и да е друг човек, постигнал мимолетно равновесие в този толкова мимолетен свят. Просто у нея тези противоречия се открояваха повече и бяха по-трогателни.

За да покаже, че гледа на това като личен, а не служебен въпрос, Гретхен стана от бюрото си и седна в креслото, разположено диагонално срещу стола на Били.

— Понеже Барбара има самостоятелна стая — подхвана управителката, — посетителите ѝ могат да идват извън обичайните часове, без да нарушават спокойствието на други пациенти. Не виждам никакъв проблем, макар че близките обикновено остават през нощта само когато пациентът е току-що прехвърлен от болница.

Гретхен бе прекалено възпитана, за да изрази любопитството си директно, но Били се чувстваше задължен да ѝ даде обяснение, макар че всяка изречена дума беше лъжа.

— В църковната група, в която изучавам Библията, обсъждахме какво казва Светото писание относно силата на молитвата.

— Значи изучаваш Библията в църковна група — заинтригува се тя, сякаш не си представяше Били в амплото на набожен човек.

— Според едно сериозно медицинско проучване, болните, чиито приятели и близки редовно се молят за тях, имат по-големи шансове за оздравяване и се възстановяват по-бързо.

Публикуването на това спорно изследване бе дало храна за спор в бара. Именно това чешене на езиците, а не група за изучаване на Библията беше помогнало на Били да скалъпи тази история.

— Мисля, че четох някъде за това — кимна Гретхен Норлий.

— Аз, разбира се, се моля за Барбара всеки ден.

— Разбира се.

— Но постепенно разбрах, че молитвата има много по-голямо значение, когато има елемент на жертва.

— Жертва — повтори тя замислено.

— Нямам намерение да коля агне — усмихна се той.

— Чистачите ще са ти благодарни.

— Но молитвата преди лягане, колкото и да е искрена, не ти създава сериозно неудобство.

— Разбирам.

— Сигурен съм, че молитвата ще има по-голямо значение и ще бъде по-резултатна, ако изисква някаква саможертва, например поне една безсънна нощ.

— Никога не съм мислила за това.

— Искам от време на време да оставам да се моля при нея цяла нощ — продължи Били. — Ако не помогне на нея, поне ще помогне на мен.

Чувайки се какво говори, Били си каза, че думите му звучат толкова фалшиво, все едно идеха от устата на телевизионен евангелист, проповядващ въздържание, след като са го хванали без гащи с проститутка на задната седалка на лимузина. Явно казаното прозвуча съвсем различно на Гретхен Норлий, защото очите ѝ зад стоманените рамки на очилата се навлажниха от съчувствие.

Били се ужаси и разтревожи от новооткрития си талант да манипулира хората. Когато лъжецът станеше прекалено изкусен в лъжата, можеше да загуби способността да различава истината и сам да бъде заблуден по-лесно. Навярно един ден щеше да плаща за това, че пързеляше добра жена като Гретхен Норлий, както се плаща за всяко нещо на този свят.

ГЛАВА 41

Били вървеше по коридора към стаята на Барбара в западното крило, когато нейният лекар, д-р Джордан Фериър, излезе от стаята на друг пациент. Дватама едва не се сблъскаха.

— Били!

— Здравейте, доктор Фериър.

— Били, Били.

— Май ме чака конско.

— Ти ме избягваш.

— Старая се, доколкото мога — призна Били.

Доктор Фериър беше на четирийсет и две, но изглеждаше по-млад. Имаше пясъчноруса коса, зелени очи, беше вечно усмихнат и неуморим търговец на смърт.

— Закъсняваме няколко седмици с шестмесечната оценка на състоянието на Барбара.

— Тази шестмесечна оценка е ваша идея. На мен ми стига една оценка на всеки десет години.

— Хайде да отидем при Барбара.

— Не, няма да говоря за това пред нея — отказа Били.

— Добре.

Доктор Фериър хвана Били за ръката и го заведе във фоайето, където ходеше персоналът, когато бе в почивка. Там нямаше никой. Чуваше се бръмченето на автоматите за храни и напитки, готови да отпуснат висококалорични, високомаслени, висококофеинови сладости на медицинските работници, които знаеха последиците на лакомията, но имаха благоразумието да не бъдат прекалено строги към себе си.

Фериър издърпа един от белите пластмасови столове до оранжева маса. Тъй като Били не последва примера му, докторът въздъхна, бутна стола обратно и остана прав.

— Преди три седмици направих оценка на състоянието на Барбара.

— Аз й правя по една всеки ден.

— Не съм ти враг, Били.

— Не личи много по това време на годината.

Фериър беше трудолюбив лекар, интелигентен, талантлив и добронамерен. За нещастие университетът, който му бе дал дипломата, му бе внушил онова, което в тяхното съсловие наричаха „практична етика“.

— Състоянието й въобще не се е подобрило — отбеляза Фериър.

— Но и не се е влошило.

— Вероятността тя да си възвърне когнитивните способности...

— Понякога тя говори, знаете го — прекъсна го Били.

— Смесени ли са думите й?

— Понякога.

— Дай ми пример.

— Сега не се сещам. Ще трябва да прегледам записките си.

Фериър имаше одухотворен поглед и знаеше как да го използва.

— Тя беше прекрасна жена, Били. Като изключим теб, никой не я е уважавал повече от мен. Сега обаче тя не води смислен живот.

— За мен животът й е много смислен.

— Но не ти си който страда, а тя.

— Не изглежда, че страда — възрази Били.

— Не можем да бъдем сигурни, нали?

— Именно.

Барбара бе харесвала Фериър и това бе една от причините Били да не го смени.

Някъде дълбоко в себе си тя може би съзнаваше какво става около нея. В такъв случай вероятно би се чувствала в по-голяма безопасност, знаейки, че за нея се грижи Фериър, а не някой непознат лекар. Понякога тази ирония беше като точило, което превръщаше чувството за несправедливост у Били в острие на бръснач.

Ако тя знаеше каква етика беше внушена на Фериър, ако знаеше, че той е убеден в мъдростта и правото си да решава дали бебе със синдрома на Даун или с друг недъг, или жена в кома водят смислен живот, навярно би избрала друг лекар. Ала тя не знаеше.

— Тя беше толкова енергична и жизнена — продължи Фериър.

— Не би искала да лежи пасивно години наред.

— Тя не лежи пасивно. Не е загубена на дъното на морето. Носи се близо до повърхността. Още малко и ще изплува.

— Разбирам колко те боли, Били, повярвай ми. Но ти не разполагаш с необходимите медицински познания, за да оцениш състоянието ѝ. Тя *не* е близо до повърхността. Никога няма да изплува.

— Спомням си нещо, което каза онзи ден: „Искам да знам какво казва. Морето. Какво казва то, отново и отново.“

Фериър го изгледа със смесица от съчувствие и раздразнение.

— Това ли е най-добрият ти пример за смислено изказване?

— В Хипократовата клетва не се ли казва да не причиняваш вреда на болния?

— Вреда е това, да се изразходват ограничени ресурси за безнадеждни случаи.

— Тя не е безнадежден случай. Понякога дори се смее. Близо е до повърхността и разполага с достатъчен капитал.

— Който може да донесе нещо добро, ако се използва правилно.

— Парите не ми трябват.

— Знам. Не си човек, който би изхарчил и цент за себе си. Но ти би могъл да ги насочиш към хора, които имат по-голям шанс за приемливо качество на живот от нея, хора, на които е по-вероятно да помогнат.

Били имаше още една причина да търпи Фериър. Неговите показания се бяха оказали толкова убедителни, че производителят на картофената крем-супа бе решил изплати компенсация, без да се стига до съд.

— Мисля само за нейно добро — продължи Фериър. — Ако аз бях в нейното състояние, не бих желал да съм прикован на легло години наред.

— И аз бих се съобразил с желанието ви. Но ние не знаем какво желае *тя*.

— Не е нужно да *правим* нещо, за да я оставим да си отиде — напомни му Фериър. — Достатъчно е да бъдем пасивни. Да махнем сондата за хранене.

Поради комата Барбара не можеше да преглъща както трябва и храната щеше да попадне в белите ѝ дробове.

— Да махнем сондата и да оставим природата да си свърши работата.

— Да я уморим от глад.

— Не, да я оставим да си отиде.

Това, че Фериър беше откровен относно етичните си схващания, бе третата причина Били да го търпи. Друг на негово място можеше да прикрива убежденията си... Да си въобразява, че е ангел или оръдие на милосърдието.

Фериър излагаше същия аргумент пред Били на всеки шест месеца, но не действаше без неговото съгласие.

— Не — рече Били. — Няма да правим нищо. Ще продължим както досега.

— Четири години са дълго време.

— Смъртта е по-дълга.

ГЛАВА 42

В шест часа вечерното слънце огряваше лозята и обливаше прозореца с лятна светлина, живот и изобилие.

Под бледите клепачи очите на Барбара Мендел следяха случващото се в ярките ѝ сънища.

Седнал на високия стол до леглото ѝ, Били ѝ разказваше.

— Видях се с Хари днес. Той още се усмихва, когато си спомня как ти го наричаше „палячо“. Най-голямото му постижение било, че никога досега не са го лишавали от адвокатски права.

Не спомена нищо за другите случки от деня — те не биха повдигнали духа ѝ.

От отбранителна гледна точка, двете слаби места на стаята бяха вратата към коридора и прозорецът. Банята беше без прозорци. Прозорецът имаше щори и резе. Вратата не се заключваше.

Като всяко болнично легло, това на Барбара беше на колела. В четвъртък вечер, когато наближеше полунощ, Били можеше да я изкара оттук, където убиецът очакваше да я намери, и да я заведе в друга, по-безопасна стая.

Към нея нямаше прикрепени животоподдържащи системи или монитори. Контейнерът с храната и помпата на сондата бяха закачени за пилон, монтиран върху рамката на леглото.

Пунктът на медицинските сестри се намираше по средата на дългия коридор, откъдето не се виждаше нейната стая, която бе след завоя на коридора, в западното крило. С малко късмет той би могъл да премести Барбара в последния момент, без да го видят, и да се върне тук да чака психопата. Ако се стигнеше, разбира се, до подобен кризисен момент. Което Били очакваше да стане, макар и не с радост.

Той остави Барбара сама и тръгна из западното крило, като поглеждаше в стаите на другите пациенти, надникваше в малките складове и стаите за къпане. Преценяваше доколко стават за скривалище.

Когато се върна в стаята на Барбара, тя говореше.

„... мокър до кости... окалян... окуцянл от ходене по камънаци...“

Думите ѝ подсказваха, че сънува лош сън, но не и тонът на гласа ѝ. Тя говореше тихо, като в унес.

„... изпорязан от остри камъчета... ожулен от коприва... с раздрани от тръните дрехи...“

Били беше забравил да си вземе тефтерчето и химикалката. Но дори да ги носеше, не би имал време да седне, да се приготви и да запише всичко.

„Бързо!“ — каза тя.

Застанал до леглото ѝ, той сложи ръка на рамото ѝ, за да я успокои.

„Кажи го!“ — прошепна настойчиво Барбара.

Той се надяваше, че очите ѝ ще се отворят и тя ще го погледне, но това не стана.

Барбара замлъкна и Били клекна да потърси кабела, който захранваше повдигачия механизъм на леглото. Щеше да му е нужен, ако на другата вечер се наложеше да я премести.

На пода, под ръба на високото легло, лежеше снимка, направена с цифров фотоапарат. Били я взе и се изправи, за да я разгледа на светлината.

„... ще пълзи ли, пълзи...“ — прошепна Барбара.

Той завъртя снимката три пъти, преди да разбере, че на нея има богомолка, явно мъртва, бледнееща върху избледнялата боя на дъските.

„... ще пълзи ли, пълзи... и ще го разпори...“

Внезапно шепотът потрепери по спиралните пътища навътре в ушите на Били, потрепери като агонизираща богомолка, разтърси го и го вледени.

През обичайните часове за посещение близки и приятели влизаха през предния вход и отиваха където искат, без да се разписват в регистър.

„... ръцете на мъртъвците...“ — прошепна тя.

Понеже Барбара имаше нужда от по-малко грижи в сравнение с пациентите в съзнание, с техните безброй оплаквания и желаниа, сестрите не влизаха при нея често.

„... грамадни камъни... зловещо червени...“

Някой дискретен посетител можеше да прекара тук половин час, без да го видят, че седи до леглото ѝ, че влиза или излиза.

Не му се искаше да остави Барбара сама да говори на празната стая, макар че сигурно го беше правила безброй пъти досега. Тази вечер към многото задачи на Били се прибави още една, която не търпеше отлагане.

„... увиснали вериги... ужасно...“

Били пъкна снимката в джоба си, наведе се и целуна челото на Барбара. То беше хладно, винаги беше хладно.

Минавайки край прозореца, спусна щорите. В нежеланието си да си тръгне спря на вратата и я погледна.

Тогава тя изрече нещо, което му прозвуча познато, макар да не знаеше откъде.

„Мисис Джо“ — каза тя. — „Мисис Джо“.

Не познаваше никого с фамилия Джо, Джозеф, Джонсън, Джонас или друго подобно име. И все пак... струваше му се познато.

В ушите му отново потръпна призрачна богомолка. И по гръбнака. Били се помоли така искрено, както бе казал на Гретхен Норлий, и остави Барбара сама в може би последната безопасна за нея нощ.

Оставаха по-малко от три часа дневна светлина в небето, което бе толкова сухо, че в него нямаше и помен от облак. Слънцето бе ослепително като ядрена експлозия, въздухът бе замрял сякаш в очакване на катастрофален взрив.

ГЛАВА 43

Дворът зад дървената ограда не беше покрит с трева, която да се нуждае от косене. Вместо това имаше дебел килим от солейролия, а под изящните клони на американския ясен — дантелени сенполии.

Пътеката беше засенчена от тунел от грамофончета. Оркестрите от мълчаливи алени тромпети издигаха фуниите си към слънцето. Тунелът, предпремиера на здрача, водеше към слънчева предна веранда, където имаше саксии с червени цветя.

Къщата беше в стила на испанска вила. Макар и скромна, тя бе изящна и грижливо поддържана. Върху боядисаната в червено входна врата беше нарисован черен птичи силует. Крилата на птицата бяха разперени, тя бе устремена нагоре. Били едва бе почукал и вратата се отвори, сякаш го очакваха, при това с нетърпение.

Айви Елджин го поздрави, без да се изненада, сякаш го беше видяла през стъклото на вратата. Тя обаче нямаше стъкло. Беше боса, носеше удобни жълто-кафяви шорти и свободна червена тениска, която не подчертаваше фигурата ѝ. Дори да се скриеше под наметало с качулка и наметало, Айви пак би привличала околните, както лампата привлича молците.

— Не бях сигурен дали си вкъщи — каза Били.

— Сряда ми е почивен ден. — Тя отстъпи назад от вратата. Застанал на слънчевия праг, Били се колебаеше дали влезе.

— Да, но може да си заета.

— Беля шамфъстъци в кухнята.

Тя се обърна и влезе вътре, като го остави да я последва, сякаш беше идвал хиляди пъти. Това бе първото му посещение.

Слънчевата светлина, просмукваща се през плътните пердета, и стоящата лампа със сапфиреносин абажур с пискюли се противопоставяха на сенките в хола.

Били забеляза, че подът е от тъмно дърво, мебелите са покрити с мастиленосин мохер, на земята имаше персийски килим. Декорацията беше от тридесетте години на двайсети век.

За разлика от Айви, той вдигаше шум, докато стъпваше. Тя пресече стаята все едно че между подметките ѝ и дъските имаше пласт въздух, така, както горска силфида, решила да прекоси малко езерце, не набръчка повърхността на водата.

В задната част на къщата имаше кухня, голяма колкото хола. Дървената ламперия, шкафчетата със стъклени врати, белите плочки на пода с черни ромбове в средата и неизразимият с думи стил напомняха на чара на Ню Орлиънс, помисли си Били.

Два от прозорците между кухнята и задната веранда бяха отворени за проветрение. На един от тях седеше голяма черна птица. Тя стоеше като препарирана, но след малко вдигна глава.

Макар че Айви не каза нищо, Били се почувства поканен на масата и преди още да седне, тя сложи пред него чаша с лед, после му наля чай от една кана. Върху масата, покрита с мушама на червени и бели карета, имаше друга чаша чай, чиния с пресни череши, тава с необелени шамфъстъци и половин купа с вече обелени.

— Много хубава къща — рече Били.

— Беше на баба ми. — Тя взе три череши от чинията. — Тя ме отгледа.

Айви говореше тихо, както винаги. Дори в бара тя никога не повишаваше глас и все пак винаги успяваше да накара другите да я чуят.

Били не обичаше да разпитва, затова сам се учуди, когато се чу да казва също така тихо:

— Какво е станало с майка ти?

— Починала е при раждането — отвърна Айви, докато нареждаше черешите в редица на перваза до птицата. — А баща ми си намери нов живот.

Чаят беше подсладен с нектар от праскови и малко мента.

Айви се върна на масата, седна и продължи да бели фъстъците. Птицата се бе втренчила в Били и не обръщаше внимание на черешите.

— Това домашният ти любимец ли е? — попита Били.

— Взаимно си принадлежим. Той рядко прекрачва перваза, а тогава зачита моите правила за чистота.

— Как се казва?

— Още не ми е казал. Някой ден ще ми каже.

Били никога не се беше чувствал така освободен и същевременно леко разсеян. Иначе не би задал такъв странен въпрос.

— Кой се появи пръв — истинската птица или нарисуваната на вратата?

— Дойдоха заедно — беше нейният отговор, също толкова странен, колкото и въпроса.

— Какво е — гарга ли?

— По-аристократична птица е, гарван, и иска ние да вярваме, че не е нищо повече.

Били не знаеше какво да отговори, затова замълча. Мълчанието не го караше да се чувства неудобно и явно същото важеше и за нея. Той осъзна, че вече няма усещането, че трябва да бърза, с което бе тръгнал от „Шепнещите борове“. Времето вече не изтичаше. То просто нямаше значение тук.

Най-сетне птицата се зае с черешите. С острия си клон тя ловко обелваше месото от костилките.

Дългите пъргави пръсти на Айви се движеха уж бавно, но камарата на обелените шамфъстъци в купата бързо растеше.

— Толкова е тихо тук — обади се Били.

— Защото стените не са пропити с години празни приказки.

— Как така?

— Баба ми беше глуха. Общувахме със знаци и записвахме каквото искахме да кажем.

В задния двор имаше цветя, като всички цветове бяха червени, наситеносини или лилави. Дори листец да помръднеше, щурец да се щурнеше или пчела да закръжеше около розите, през отворените прозорци не долиташе никакъв звук.

— Може би ти се слуша музика, но аз предпочитам без — каза Айви.

— Не обичаш ли музика?

— Тази в бара ми е достатъчна.

— Аз харесвам креолска музика. И суинг — Тексас Топ Хендз, Боб Уилз и Тексас Плейбойз.

— Наоколо има достатъчно музика. Ако си достатъчно тих, ще я чуеш.

Явно той не беше достатъчно тих.

Били извади снимката на мъртвата богомолка от джоба си и я сложи на масата.

— Намерих я на пода в стаята на Барбара в „Шепнещите борове“.

— Задръж я, ако искаш.

— Значи, си ходила при нея?

— Да, ходя понякога.

— Не знаех.

— Тя се държеше много мило с мен.

— Ти започна работа в бара чак една година, след като тя изпадна в кома.

— Познавам я отпреди.

— Наистина ли?

— Държеше се мило с мен, докато баба ми беше в болницата, преди да умре.

Барбара беше работила като медицинска сестра и беше много добра в професията си.

— Колко често я посещаваш? — заинтересува се Били.

— Веднъж в месеца.

— Защо не си ми казала досега, Айви?

— Защото тогава трябваше да говорим за нея.

— Да говорим за нея?

— За нейното състояние, за страданията ѝ — това дава ли ти покой? — попита Айви.

— Покой? Не. Как може да ми даде покой?

— А спомените за нея отпреди комата?

Той се замисли.

— Понякога.

Тя вдигна поглед от шамфъстъците и невероятните ѝ очи с цвят на бренди срещнаха неговите.

— Тогава не говори за настоящето. Само за миналото.

След като бе свършил с две от черешите, гарванът спря да яде и протегна криле. Те се отвориха и затвориха безшумно.

Когато отново погледна Айви, тя се беше съсредоточила в беленето.

— Защо занесе тази снимка при нея? — попита той.

— Навсякъде, където ходя, нося последните снимки на мъртви същества.

— Защо?

— Заради гадаенето — напомни му тя. — Аз ги тълкувам, те предсказват.

Той отпи от чая си. Гарванът го наблюдаваше с отворена човка, сякаш пицеше. Не се чу никакъв звук.

— Какво предсказаха за Барбара? — попита Били.

Ведрото изражение и пророческият вид на Айви не издаваха дали тя премисля какво да отговори, или се колебае само защото мислите ѝ бяха раздвоени между тукашния и някакъв друг свят.

— Нищо.

— Абсолютно нищо?

Тя беше дала отговора си. Нямаше друг. Богомолката от снимката на масата не каза нищо на Били.

— Как ти хрумна да гадаеш по мъртви същества? — попита той. — Баба ти ли ти даде тази идея?

— Не, тя не одобряваше. Беше старомодна, много набожна католичка. За нея вярата в свръхестественото беше грях, който застрашава безсмъртието на душата.

— Но ти не си съгласна с това.

— И да, и не — отвърна Айви по-тихо от обикновено.

Гарванът свърши с третата череша. Голите костилки бяха наредени една до друга на перваза, като знак, че спазва правилата за ред и чистота в къщата.

— Никога не съм чувала гласа на майка си — заяви Айви.

Отначало Били не разбра какво искаше да каже тя, но после се сети, че майка ѝ бе умряла при раждането.

— От съвсем малка знам, че майка иска да ми каже нещо ужасно важно.

Едва сега Били забеляза часовника на стената. Той нямаше стрелки нито за секундите, нито за минутите, нито за часовете.

— В тази къща винаги е било толкова тихо — заяви Айви. — Тук човек се научава да слуша.

Били се заслуша.

— Мъртвите искат да ни разкажат разни неща — продължи Айви.

Гарванът гледаше господарката си с антрацитните си очи.

— Стената е по-тънка тук — рече тя. — Стената между световете. Ако някой дух много го иска, той може да се свърже с нас през нея.

Айви бутна настрана празните черупки и сложи ядките в купата — това беше симфония от възможно най-тихите звуци, по-тихи дори от топенето на леда в чашите.

— Понякога през нощта — продължи Айви, — или в много тих момент от следобеда, или при падането на здрача, когато хоризонтът поглъща слънцето и то замлъква, знам, че тя ме вика. Почти долавям тембъра на гласа ѝ... но не чувам думите. Все още не.

Били помисли за Барбара, която говореше от бездната на неестествения си сън. Думите ѝ бяха безсмислени за всички други, но изпълнени със загадъчно значение за него.

Айви Елджин едновременно го плашеше и привличаше. Макар че понякога невинността ѝ сякаш граничеше с непорочност, Били си напомни, че в сърцето ѝ, както в сърцето на всеки мъж и всяка жена, вероятно имаше кътче, до което светлината не достига, където покоят на тишината нямаше власт.

Въпреки това, независимо от възгледите си за живота и смъртта, независимо какви не дотам чисти мотиви имаше Айви, ако наистина имаше такива, Били не се съмняваше в искреността на вярата ѝ, че майка ѝ се опитва да се свърже с нея, че ще продължава да се опитва и някой ден ще успее.

И което бе още по-важно, той бе силно впечатлен от нея — не можеше да изтъкне някаква логична причина, така му подсказваше подсъзнанието, — затова не можеше просто да я отпише като някаква ексцентричка. В тази къща стените между световете може наистина да бяха изтънели под влиянието на толкова години тишина.

Нейните предсказания рядко се сбъдваха до най-малките подробности. Тя го отдаваше на своята некомпетентност да разчита поличбите и не се поддаваше на мнението на другите, че римското пророкуване е лишено от смисъл.

Сега Били разбираше защо тя е толкова упорита. Ако човек не можеше да предскаже бъдещето по обстоятелствата около смъртта на някое същество, то тогава излизаше, че мъртвите нямат какво да ни кажат, че едно дете, което чака да чуе гласа на мъртвата си майка, може

никога да не го чуе, независимо колко се вслушва или колко е тихо и внимателно.

Затова тя се занимаваше да изучава снимки на опосуми, загинали на пътя, на мъртви богомолки, на птици, паднали от небето.

Айви ходеше из къщата тихо, безшумно белеше шамфъстъците, говореше приглушено на гарвана или въобще не говореше и понякога спокойствието се превръщаше в пълно затишие.

Такова беше затишието и сега, но Били го наруши. Интересуваше го не толкова анализът, колкото реакцията ѝ, затова, докато я наблюдаваше по-внимателно, отколкото птицата някога я беше наблюдавала, Били рече:

— Понякога убийци психопати пазят сувенири от жертвите си.

Все едно бе казал нещо за тривиално за времето — Айви отпи глътка чай, после продължи да бели шамфъстъците.

Били подозираше, че каквото ѝ да каже човек, не би изненадал Айви. Тя сякаш винаги знаеше какво ще бъде изречено, преди това да стане.

— Чух, че един сериен убиец — продължи той — изрязал лицето на жертвата си и си го запазил в буркан с формалдехид.

Айви загреба черупките от шамфъстъците от масата и ги сложи в тенекената кофа до стола си. Тя не ги пусна, а ги *постави* така, че да не изтракат.

Докато я гледаше, Били не можеше да разбере дали е чувала за крадеца на лица преди, или това е нова информация за нея.

— Ако намериш труп без лице, какво би си помислила? Не за бъдещето, а за убиеца.

— Театър — каза тя без колебание.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Той е почитател на театъра.

— Защо мислиш така?

— Заради драматичността на това да изрежеш нечие лице.

— Не виждам връзката.

Тя взе една череша от чинията.

— Театърът е измамен — обясни тя. — Никой актьор не играе себе си.

Били можа само да каже „Добре“ и зачака.

— При всяка роля актьорът приема фалшива самоличност.

Тя лапна черештата, изплю костилката в ръката си и глътна плода. Независимо дали с този жест искаше да каже, че реалността на черештата е в костилката ѝ, в крайна сметка именно такъв бе изводът на Били.

Айви отново го погледна в очите.

— Не му е трябвало лицето, защото е лице, а защото е маска.

Макар че очите ѝ бяха красиви, но непроницаеми, Били бе сигурен, че тълкуванието не ѝ действа така смразяващо, както на него. Може би когато човек цял живот се опитва да чуе гласовете на мъртвите, не се шокира лесно.

— Искаш да кажеш, че понякога, когато е сам и в подходящо настроение, той вади лицето и си го слага? — удиви се той.

— Може би. А може би му е нужно, защото му напомня за драматично събитие от живота му, за любимо представление.

Представление. Ралф Котъл бе запечатал тази дума в съзнанието му. Айви я беше повторила умишлено или съвсем случайно. Не можеше да се разбере.

Тя продължаваше да го гледа в очите.

— Мислиш ли, че всяко лице е маска, Били?

— А ти?

— Глухата ми баба беше кротка и блага като светица, но дори и тя си имаше тайни. Вярно, че бяха невинни, дори очарователни тайни. Маската ѝ беше прозрачна почти като стъкло, и все пак дори тя носеше маска.

Били не разбираше какво искаше да му каже тя, какви изводи искаше той да си извади. Не смяташе обаче, че ако я попита, ще получи ясен отговор. Не че тя непременно се мъчеше да го заблуди. Просто обикновено говореше метафорично, не с някаква умисъл, а защото си беше такава. Всичко, което казваше, звучеше кристално ясно като камбанен звън и все пак понякога почти не се поддаваше на интерпретация. В много случаи мълчанието ѝ сякаш казваше повече от думите ѝ, както би могло да се очаква от момиче, отгледано от любяща глуха жена.

Ако беше я разбрал поне отчасти, Айви не се опитваше да го заблуди за нищо. Но тогава защо бе заявила, че всяко лице, включително и нейното, е маска?

Ако Айви посещаваше Барбара само защото Барбара се бе държала мило с нея, ако беше занесла снимките на мъртви същества в „Шепнещите борове“ само защото носеше тези снимки навсякъде, тогава снимката на богомолката нямаше нищо общо с капана, в който беше попаднал Били, и тя не знаеше нищо за изрода. В такъв случай той можеше да стане, да си тръгне и да се захване със спешните си задачи. Били обаче остана на масата.

Айви отново бе свела очи над шамфъстъците, пръстите ѝ бяха заети с мълчаливата, полезна работа.

— Баба ми беше глуха по рождение — поде малко тя. — Никога не бе чувала произнесена дума и не знаеше как се изговаря.

Докато наблюдаваше пъргавите ѝ пръсти, Били си мислеше, че навярно дните на Айви са изпълнени с полезни дейности — грижи за градината, поддръжката на тази прекрасна къща в безупречно състояние, готвене — и че тя избягва бездействието с цената на всичко.

— Не беше чувала и някой да се смее и въпреки това знаеше как се прави. Смехът ѝ беше красив и заразителен. Чак когато бях на осем, я чух да плаче.

Били разбираше натрапчивата ѝ нужда да бъде постоянно заета с нещо, защото и с него беше така, затова ѝ съчувстваше. Като оставим настрана въпроса дали можеше да ѝ вярва, тя му беше много симпатична.

— Когато бях съвсем малка — поде отново Айви — не разбирах какво точно значи, че майка ми е умряла при раждането. Мислех си, че аз съм я убила по някакъв начин, че съм виновна за смъртта ѝ.

Гарванът на перваза протегна отново крилете си, също така безшумно, както и предишния път.

— На осем години разбрах, че нямам вина. Когато го казах със знаци на баба, за пръв път я видях да плаче. Може да звучи смешно, но аз очаквах плачът ѝ да е беззвучен — сълзите ѝ да се стичат по лицето и то да се сгърчи мълчаливо. Но хлипанията ѝ бяха нормални като смеха ѝ. По отношение на тези два звука, тя не се различаваше от онези, които чуват и говорят, беше същата като тях.

Били бе смятал, че Айви пленява мъжете с красотата и сексапила си, но магията ѝ имаше по-дълбок източник.

Той не разбра какво иска да ѝ разкрие, докато не чу собствените си думи:

— Когато бях на четиринайсет, застрелях майка си и баща си.
Без да вдигне поглед, тя заяви:

— Знам.

— Убих ги.

— Знам. Мислил ли си някога, че някой от тях може да иска да поговори с теб през стената?

— Не, не съм. Господи, надявам се никога да не го направят.

Айви продължи да бели, а той я гледаше. След малко тя каза:

— Трябва да си тръгваш.

От тона ѝ се разбираше, че не го гони, а разбира, че се налага той да върви.

— Така е. — Той стана от стола.

— Имаш проблеми, нали, Били?

— Не.

— Лъжеш.

— Да.

— И няма да ми кажеш нищо повече.

Той замълча.

— Дойде тук, защото търсеше нещо. Намери ли го?

— Не съм сигурен.

— Понякога можеш толкова да се напрягаш да чуеш тихите звуци, че да не чуеш силните.

Той помисли над това за момент и попита:

— Ще ме изпратиш ли до вратата?

— Знаеш пътя.

— Трябва да заключиш след мен.

— Вратата се затваря автоматично, когато излезеш.

— Това не е достатъчно. Преди да мръкне, трябва да заключиш и да затвориш прозорците.

— Не ме е страх от нищо — отвърна тя. — Никога не ме е било страх.

— А мен винаги ме е било страх.

— Знам — каза тя. — Страх те е вече двайсет години.

На излизане шумът от стъпките на Били бе по-тих, отколкото на влизане. Затвори входната врата, провери дали е заключена и след като мина под тунела, излезе на улицата, оставяйки Айви Елджин с чая и

шамфъстъците й, с бдящия гарван зад гърба й, в безмълвието на кухнята, където стенният часовник беше без стрелки.

ГЛАВА 44

Стийв Зилис живееше под наем в едноетажна къща с безлична архитектура. По всичко личеше, че на тази улица обединяващата философия на жителите бе да не се грижат за домовете си. Единственият добре поддържан имот беше съседният на Зилис, на север от къщата му. Там живееше познатата на Джеки О'Хара, Силия Рейнолдс. Тя твърдеше, че е видяла Зилис в пристъп на бяс да сече столове, дини и женски манекени в задния си двор. Гаражът на Зилис бе прилепен до южната страна на къщата му, където Силия Рейнолдс не можеше да го види.

Докато караше, Били беше поглеждал често в огледалото и не бе забелязал някой да го следи, затова паркира смело в предния двор. Между Зилис и южния му съсед се издигаше двацет и пет метрова ограда от неподрязани евкалиптови дървета, която пречеше на любопитните погледи.

Били слезе от колата. Единствената му маскировка бе синя шапка за бейзбол, която бе нахлупил ниско над очите си. Носеше кутия с инструменти — така не будеше съмнения, защото всеки, който го видеше, би помислил, че е дошъл да поправи нещо.

Като барман Били беше добре познат в някои среди, но той не се канеше да остава на открито задълго. Мина между ароматните евкалиптови дървета и гаража и, както се надяваше, намери странична врата, през която можеше да мине човек.

В съответствие със занемареността и ниския наем на къщата, тя се заключваше само с ключалка, нямаше резе. Били я отвори с помощта на ламинираната си шофьорска книжка, внесе кутията с инструменти в нагорещения гараж и светна лампата.

На път от „Шепнещите борове“ към дома на Айви Елджин той бе минал покрай бара. Колата на Стийв беше на паркинга. Зилис живееше сам, така че пътят беше чист.

Били отвори гаража, вкара вътре колата и го затвори. Действаше спокойно, не като човек, който бърза да се скрие от хорските очи. В сряда вечер в бара обикновено имаше много народ. Стийв щеше да се

прибере най-рано в два часа сутринта на следващия ден. Въпреки това Били не можеше да си позволи да губи седем часа в претърсване на къщата. Трябваше да се отърве от два трупа с улики срещу него дълго преди зазоряване.

Покритият с паяжини и прах гараж не беше затрупан с излишни предмети. След десет минути търсене Били откри паяци, но не и резервен ключ за вътрешната врата.

Не искаше да оставя следи от взлом, но да отвориш брава без ключ не беше толкова просто, колкото изглеждаше по филмите. Както не беше просто да съблазниш жена, да убиеш човек и всичко останало.

Понеже вече бе поставял нови брави вкъщи, Били не само знаеше как се прави, но и знаеше, че често работата е зле свършена. Оказа се, че и в този случай е така. Възможно бе вратата да е закачена от погрешната страна. Вместо да я закачат наново, майсторите бяха инсталирали ключалката обратно.

Отварянето на вратата му отне по-малко време, отколкото търсенето на резервен ключ. Преди да продължи работата си, той монтира отново ключалката. Заличи всички следи от действията си и изтри отпечатъците си по металните части.

Върна инструментите в кутията и извади оттам револвера, после занесе инструментите в колата, в случай че му се наложеше да се измъкне бързо. Освен инструментите беше донесъл и кутия латексови ръкавици за еднократна употреба. Сложи един чифт на ръцете си.

Оставаше още един час дневна светлина. Той обиколи къщата, като навсякъде святкаше лампите. Много от етажерките в килера бяха празни. Хранителните запаси на Стийв бяха типично ергенски — консерви, пакети чипс и снаксове. Мръсните съдове, натрупани в мивката, надхвърляха броя на чистите в шкафчетата, повечето от които бяха празни.

В едно чекмедже Били намери резервни ключове за кола, за катинари и други, които вероятно бяха за къщата. Опита няколко на задната врата и намери един, който ставаше. Пъхна го в джоба си и върна останалите ключове в чекмеджетото.

Стийв Зилис презираше мебелите. В малката трапезария до кухнята имаше един-единствен стол, който не беше в комплект с изподрасканата пластмасова маса.

В хола имаше изтърбушен диван, табуретка с напукана кожена тапицерия и телевизор с DVD-плейър върху поставка на колела. На пода лежах купчини списания, а до тях се търкаляха чифт мръсни чорапи. Като оставим настрана факта, че по стените нямаше плакати, домът му приличаше на общежитие. Хроничният пубертет беше жалка гледка, но не беше престъпление. Тук жена не би стъпила втори път и не би останала да спи. Умението да връзваш вишневи дръжки на възел не гарантираше живот, пълен с романтика и страст.

В спалнята за гости нямаше друго освен четири манекена. Всичките бяха женски, голи, без перуки, плешиви. Три от тях бяха претърпели промени.

Един лежеше по гръб на пода, в средата на стаята и държеше в ръце два касапски ножа. Остриетата бяха забити в гърлото му, сякаш сам се бе намушкарал. Между краката на манекена бе пробита дупка. В жестоко направената вагина бе забит железен прът от ограда. Вместо ходила, на краката си манекенът имаше още един чифт ръце. И двата крака бяха огънати така, че да дадат възможност на допълнителните ръце да сграбчат железния прът. От гърдите на манекена излизаше трети чифт ръце. Те бяха протегнати във въздуха с диво желание, сякаш търсеха нещо за хващане, сякаш манекенът бе ненаситен.

ГЛАВА 45

В не една и две къщи, стига човек да се порови на спокойствие, могат да се открият следи от перверзни, извратени тайни. Предвид вложените време и усилия за обработката на манекените обаче, тук ставаше дума за нещо повече. Това не бе просто израз на сексуално желание, а на зверска страст, на хищна нужда, която не можеше да бъде задоволена.

Втори манекен седеше облеган на стената, с разкрячени крака. На мястото на очите му бяха изрязани дупки, в които бяха наредени зъби. Зъбите имаха вид на животински, навярно от влечуги и сигурно истински. Бяха криви и стърчащи. Всеки зъб беше внимателно залепен по ръба на очната вдлъбнатина. Явно бе, че доста е мислил как да ги подреди, за да изглеждат възможно най-страховито.

Устата също беше изрязана и изпълнена със зловещи, нечовешки зъби. Подобно на листенцата на цвета на мухоловката, ушите бяха оградени с оголени зъби. Зъби стърчаха и от зърната на гърдите, и от пъпа. В изработената вагина имаше повече зъби, отколкото в останалите отвори.

Дали тази страховита фигура изобразяваше страха от всепоглъщащата женственост, или се разкъсваше от собствените си неутолими страсти, Били не знаеше и не искаше да знае. Единственото му желание беше да се махне отгук. Беше видял достатъчно. И все пак продължи да гледа.

Третият манекен също беше облеган на стената. Ръцете му, отпуснати в скута, държаха купа. Всъщност купата беше горната част на черепа му, която беше отрязана. Тя бе препълнена със снимки на мъжки полови органи. Били не ги докосна, но видяното беше достатъчно да заключи, че всичките снимки са на един и същи орган. Букет от подобни снимки, десетки, се подаваше от отворения череп. Друг такъв излизаше от устата на манекена. Очевидно Стийв Зилис беше прекарал много време да се снима от различни ъгли, в различни степени на възбуда.

Латексовите ръкавици му бяха полезни не само за да не оставя пръстови отпечатъци — щеше да му се догади, ако трябваше да пипа с голи ръце бравите, ключовете на лампите и всичко останало.

Четвъртият манекен още не беше осакатен. Зилис сигурно нямаше търпение да му се нахвърли. Ето какви мисли подхранваха лъчезарната му усмивка, когато в бара наливаше бира, разказваше вицове и правеше номера.

Спалнята на Зилис се оказа също толкова оскъдно мебелирана, колкото и останалата част от къщата. Легло, нощно шкафче, лампа, часовник. Никакви картини по стените, никакви джунджурийки, никакви предмети със сантиментална стойност.

Леглото не беше оправено. На пода лежеше възглавница. Един от ъглите на стаята явно играеше ролята на кош за пране — там бяха струпани смачкани ризи, шорти, дънки и мръсно бельо.

След като претърси спалнята и дрешника, Били направи още едно тревожно откритие. Под леглото имаше десетина порнографски касети. На кутиите им се виждаха снимки на голи жени с белезници, вързани с вериги, някои със запушени усти, други със завързани очи, жени изпълняващи волята на заплашващите ги садистични мъже. Това не бяха домашни видеофилми. Опаковката им беше професионална и навярно се продаваха във всяка специализирана видеотека, традиционна или електронна.

Били ги върна на мястото им и се запита дали е събрал достатъчно изобличителна информация, за да се обади на полицията. Не. Нито манекените, нито порнографията доказваха, че Стийв Зилис е причинил нещо лошо на живо човешко същество, а само че има зловеща и извратена фантазия. А в къщата на Били, зад дивана бе скрит труп, опакован, за да бъде изхвърлен.

Ако го заподозряха в убийството на Жизел Уинслоу в Напа или намереха трупа на Лани Олсен и го заподозряха и за това убийство, най-малкото щяха да го поставят под наблюдение. Нямаше да може да действа свободно.

Ако намереха трупа на Котъл, щяха да го арестуват. Никой нямаше да разбере или да повярва каква заплаха грози Барбара. Нямаше да погледнат сериозно на предупрежденията му. Единственото, което полицията иска да чуе от главния заподозрян, е самопризнание.

Той знаеше какво става в такива случаи. Щяха да изминат двайсет и четири часа, четирийсет и осем, седмица, месец, година, докато установят, че е невинен, ако това въобще станеше. През това време Барбара щеше да бъде уязвима, беззащитна. Вече беше затънал и никой не можеше да му помогне, трябваше сам да се спасява.

Ако намереше лице в буркан с формалдехид или някакви други ужасни сувенири, можеше да обвини Зилис пред властите. Друго, не толкова сериозно доказателство нямаше да ги убеди.

Като повечето калифорнийски къщи, и тази нямаше изба, но пък имаше таван, към който водеше отвор с капак и въжена дръжка в коридора. Били я дръпна и пред него като хармоника се разгъна дървена стълба.

Зад гърба си чу шум. Във въображението си видя как манекенът с озъбените очни вдлъбнатини протяга ръце към него. Той се извъртя и посегна към револвера, затъкнат в колана му. Нямаше никой. Навярно старата къща се слягаше и наместваше под натиска на земното привличане.

На върха на стълбата той видя ключ за осветление, закрепен на рамката, която държеше капака. Две голи, потъмнели от прах крушки осветиха помещението под тавански греди, изпълнено единствено с миризмата на гниещо дърво. Явно изродът беше достатъчно хитър да държи уличаващите си сувенири някъде другаде.

Били подозираше, че макар да беше наел тази къща, Зилис не живееше тук в истинския смисъл на думата. С оскъдната си мебелировка и пълното отсъствие на украса къщата напомняше крайпътен хан. Стийв Зилис нямаше корени на това място, то беше просто временна спирка.

Беше започнал работа в бара преди пет месеца. Какво бе правил след напускането на университета в Денвър преди пет години и половина, когато бе изчезнала Джудит Кеселман, до появата си тук?

В интернет името му се споменава само във връзка с едно изчезване, нямаше информация за убийства. И себе си да провереше в Гугъл, Били не би изглеждал така чист. Но ако имаше списък на градовете, в които бе пребивавал Стийв Зилис, и проучеше случаите на убийство и изчезване, станали по тези места, истината можеше да излезе наяве.

Най-неуловимите серийни убийци бяха скитниците, които изминаваха големи разстояния между нападенията си. Когато убийствата бяха разделени от стотици километри и разследвани от различни районни управления, вероятността да се открие връзката помежду им беше малка. Сходствата в пейзажа, които лесно могат да се видят от самолет, често оставаха невидими за пешеходеца.

Един барман, който знае как да прави коктейли, да общува с хората и да очарова клиентите, може да намери работа навсякъде. Ако отиде при подходящите хора, малцина ще искат да знаят къде е работил преди; номерът на социалната осигуровка, шофьорската книжка и свидетелство от Държавното управление за алкохолен контрол щяха да са достатъчни. Джеки О'Хара беше типичен работодател от бранша и не се обаждаше на предишните работодатели да пита за кандидатите. Той решаваше кого да назначи, водейки се от интуицията си.

Били угаси лампите и на тръгване заключи къщата с резервния ключ, след което го сложи в джоба си. Смяташе, че пак ще му се наложи да идва.

ГЛАВА 46

Умиращото слънце пръскаше безжалостна кървавочервена светлина върху художественото произведение, което се строеше срещу бара, от другата страна на главния път. Когато минаваше край него на път за вкъщи, за да вземе трупа на Котъл, Били бе така привлечен от искрящия макет, че отби на банкета и спря.

Край макета имаше голяма жълто-морава палатка, в която художниците и майсторите, работещи по проекта, се събираха за обяд, дискусии и приеми в чест на световни светила от областта на изкуството и науката. Сега те бяха застанали отпред, за да се полюбуват на това преходно творение на природата.

Близо до палатката беше паркирана грамадна каравана, също боядисана в жълто и мораво. Беше окачена на автобусно шаси и носеше надписа *Валис*. Караваната предлагаше изобилие от хром и стомана, от които слънцето извличаше тлеещ огън. Огледалните стъкла на прозорците приличаха на запален бронз, намусени и опушени и въпреки това нажежени до алено.

Но Били не беше спрял заради празничната палатка, караваната, достойна за рокзвезда, или славните художници и майстори, които се наслаждаваха на ефектите от залеза. Първоначално би казал, че го е пленил златисточервеният пламък на гледката. Този самоанализ обаче беше далеч от истината.

Макетът беше светлосив, но отраженията от яростната светлина на слънцето пламтяха по лъскавия емайл. Заедно с трептенето на нажежения въздух, който се вдигаше от нагорещената боядисана повърхност, те създаваха впечатлението, че макетът гори.

За кратко Били реши, че именно това го бе накарало да спре — пророческото видение на пламтящата творба, която наистина щеше да бъде унищожена след завършването ѝ. Сезонният каприз на светлината и атмосферните условия бяха родили това мистериозно предсказание. Предсказание за предстоящ пожар. В сивотата на призрачните пламъци можеше дори да се види пепелта, която щеше да остане накрая.

Интензитетът на тази пиротехника нарасна успоредно с избледняването на слънчевата светлина и Били изведнъж осъзна истинската причина за хипнотичното въздействие на сцената. Това, което в действителност го беше приковало, бе фигурата на гиганта, оплетен в стилизираната машина. Мъжжата, който се бореше да оцелее сред грамадните, смазващи колела и разкъсващите зъбчати дискове, удрящите чукове на буталата.

По време на строежа, докато изработваха макета, човекът в машината винаги изглеждаше като хванат в капан, което бе и желанието на твореца. Мъжжата бе жертва на сили, които бяха по-могъщи от него.

Сега, благодарение на странната милост на залязващото слънце, човекът не гореше, горяха частите на машината. Той също бе озарен, но по един нов начин, озарен, солиден и силен, недосегаем за всепоглъщащите пламъци.

Фантасмагоричната машина нямаше нищо общо с инженерната логика. Тя беше просто случаен сбор от символи на машини и нямаше никаква практическа функция. Машината без производствена функция е безсмислена. Тя не може да послужи дори за затвор.

Мъжът можеше да излезе от машината, когато поискаше. Не беше в капан. Мисълта, че е затворник, бе породена от самосъжаление и ето че се оказва илюзия. Човек трябва да избяга от безсмисленото, да намери смисъл, който да го насочи към достойна цел.

Били Уайлс не беше човек, който се поддава на прозрения. Точно обратното, цял живот се опитваше да избяга от тях. За него прозрение и болка бяха едва ли не синоними. Сега той разбра, че е получил прозрение, но не побягна. Вместо това, след като отново пое към къщи наскреда падащия здрач, във въображението си той заизкачва стълбата от последици, стигна до един завой, зави и стигна до друг.

Не можеше да предвиди какво ще постигне с това внезапно прозрение. Възможно бе да не му достигне мъжество за нещо съществено, но беше убеден, че все нещо ще успее да постигне.

Когато Били стигна вкъщи, небето бе мастиленосиньо, а единствената следа от залеза бе тънка ивица на запад. Паркира в задния двор, с багажника на колата близо до верандата, за да може по-лесно да натовари Ралф Котъл.

Не можеха да го видят от окръжния път, нито от дома на най-близкия му съсед. На излизане от колата той чу първия вик на кукумявка. Само кукумявката щеше да го види, и звездите.

Влезе в къщата, извади стълбата от килера и прегледа на бърза скорост записа от камерата. От това, което видя, беше ясно, че никой не е влизал в къщата, докато го нямаше, поне не през кухнята. Не беше очаквал да види някого. Стийв Зилис беше зает в бара.

След като прибра стълбата, Били взе да влачи Котъл с помощта на въжето, завързано за увития труп. Прекара го до задната веранда и го смъкна по стълбите. Оказа се, че за да го натовари в багажника на колата, са нужни повече търпение и мускули, отколкото бе очаквал.

Погледна към мрачните гори, към строените в редици дървета-стражи. Нямаше усещането, че го наблюдават. Чувстваше се съвсем сам.

Макар че му се струваше безпредметно, той заключи къщата и откара колата в гаража. Като видя триона, бормашината и останалите инструменти, го обзе някакво ирационално желание да зареже предизвикателството. Прииска му се да вдъхне аромата на свежа дървесина, да изпита задоволството от добре направена сглобка.

През последните години беше изработил толкова много неща за къщата, за себе си — единствено за себе си. Ако сега трябваше да работи за другите, с какво друго да започне освен с това, от което имаше нужда — ковчези. Беше се подготвил за кариера в правенето на ковчези.

В мрачното си настроение Били сложи в колата още едно пластмасово платно, здраво въже, ролка солидно тиксо, фенерче и други необходими предмети. Върху и около увития труп постави няколко сгънати одеяла и празни кашони, за да замаскира издайническата му форма.

Очакваше го дълга нощ, изпълнена със смърт и гробарска работа. Плашеше го не само мисълта за убиеца, а и много други неща, скрити в мрака. Тъмнината поражда безкрайни ужасяващи образи в съзнанието на човека, но в същото време ни напомня за светлината, и това го изпълваше с надежда. Светлината. Каквото се случеше в предстоящите часове, той вярваше, че отново ще познае светлината.

ГЛАВА 47

Четири часа сън с помощта на викодин и бира не бяха достатъчна почивка. От ставането му бяха минали повече от дванайсет часа. Все още имаше запас от физически сили, но колелата на ума му, които дълго бяха работили на повишени обороти, вече не се въртяха така бързо, както преди, както му бе потребно.

Сигурен, че колата му не прилича на катафалка, каквато всъщност беше, Били спря пред малък магазин, отворен до късно. Главоболието му се засилваше и той си купи лекарство, както и опаковка кофеинови таблетки. На закуска беше изял две парчета кекс, а по-късно и сандвич с шунка. Поради недостига на калории се чувстваше слаб. В магазина предлагаха сандвичи във вакуумирана опаковка, имаше и микровълнова фурна за затопляне на храната. По някаква причина само при мисълта за месо започваше да му се повдига.

Били си купи шест шоколадови блокчета, за да си достави захар, шест други с фъстъци заради белтъчините и бутилка пепси, с което да изпие кофеиновите таблетки.

Като видя сладките неща, касиерката се пошегува:

— Да не би да празнувате Свети Валентин през юли?

— Не, Хелоуин — отвърна Били.

Върна се в колата и изпи лекарството срещу главоболие и другото, с кофеина. На съседната седалка лежеше вестникът, който бе купил в Напа. Досега не бе намерил време да прочете какво пише за убийството на Уинслоу. Между страниците на вестника бяха пъхнати и няколко статии от „Денвър Поуст“, които беше свалил от интернет в библиотеката. Джудит Кеселман, изчезнала завинаги.

Докато четеше разпечатаните статии, изяде две от десертчета. Имаше изказвания на университетски, държавни и полицейски служители. Всички, с изключение на полицаите, изразяваха увереност, че Джудит ще бъде намерена жива и здрава. Полицаите бяха сдържани в изявленията си. За разлика от учените, бюрократите и политиците, те

не говореха празни приказки. Единствено те изглеждаха истински загрижени за съдбата на момичето.

Разследването се бе водило от детектив Рамзи Озгард. Някои от колегите му го наричаха Оз. По времето на изчезването на Джудит Озгард е бил четирийсет и четири годишен и вече бе получил три награди за смелост.

Вече на петдесет години, той вероятно все още работеше в полицията. За това можеше да се съди по единствената лична информация за него, публикувана в статиите — на трийсет и осем години Рамзи Озгард беше прострелян в левия крак. Имаше право да бъде пенсиониран на основание постоянна инвалидност, но той бе отказал. Освен това не куцаше.

Били искаше да говори с Озгард. Не можеше обаче да се представи с истинското си име, нито да говори от своя телефон.

Когато захарта, пепсито и кофеинът смазаха колелата на ума му, Били се отправи към дома на Лани Олсен. Вместо да паркира пред църквата и да повърви пеша, както бе направил предишния път, Били отиде с колата до самотната къща на края на уличката и прекоси задния двор, минавайки покрай стрелбището с балата сено.

Отвъд поляната се простираше висока трева, после къпинаци и други редки храсти. Земята беше камениста и набраздена. Били измина две трети от разстоянието нагоре по склона, спря колата и дръпна ръчната спирачка. Щеше да е добре, ако можеше да остави осветлението включено, но на тази височина рискуваше колата да бъде видяна от къщите близо до окръжния път. За да не привлича вниманието и хорското любопитство, той изключи фаровете и угаси мотора. Тръгна пеша, като осветяваше пътя с фенерче, и бързо намери отдушника, на шест метра от колата.

Преди засаждането на лозята, преди пристигането на европейците, преди прадедите на индианците да дойдат тук по земния или леден мост от Азия, в тази долина бяха действали вулкани, предопределили бъдещето ѝ.

Старата винарна „Роси“, в която сега се произвеждаше „Хайц“, както и някои други сгради в долината бяха построени от риолит, вулканичната форма на гранита, добиван по тези места. Хълмът, на който се намираше къщата на Олсен, беше главно от базалт — друг вулканичен камък, тъмен и плътен.

След като изригванията изчерпят запасите си, понякога в камъка остават дълги тунели — тунели, по които бе текла лавата. Били не бе достатъчно запознат с вулканологията, за да каже със сигурност дали отдушникът на този хълм е такъв тунел, или е пукнатина, от която са излизали огнените газове. Знаеше обаче, че при гърлото широчината на отдушника е метър и двайсет, а дълбочината му е безкрайна.

Били познаваше тези места много добре, защото когато на четиринайсет години беше останал сам, Пърл Олсен го бе приютила. За разлика от другите, тя не се страхуваше от него. Пърл разпознаваше истината. Тя отвори доброто си сърце за него и въпреки рака го отгледа като собствен син.

Поради дванайсетте години разлика във възрастта Били и Лани никога не се почувстваха като братя, въпреки че живееха под един покрив. Освен това Лани бе доста затворен. Когато не беше на работа, бе погълнат от рисуването. Отношенията им бяха приятелски и от време на време Лани играеше ролята на забавен чичо.

В един такъв ден Лани бе решил с Били да открият колко е дълбок отдушникът. Макар че наоколо нямаше малки деца, Пърл се тревожеше дори за сигурността на евентуалните нехранимайковци наоколо. Няколко години преди това тя се бе погрижила върху каменния отвор на отдушника да заковат рамка от червено дърво. После отгоре бе закрепен капак от същото дърво.

След като отместиха капака, Лани и Били започнаха огледа с помощта на полицейски прожектор, захранван от мотора на пикап. Лъчът освети стените на дълбочина около сто метра, но дъно не се виждаше. Навътре шахтата се разширяваше до два-три метра. Стените бяха вълнисти, спираловидни и странни.

Двамата завързаха на края на въже няколко бронзови диска, тежащи около половин килограм, и ги спуснаха в дупката, очаквайки да чуят как те удрят дъното. Въжето, дълго само триста метра, се оказа недостатъчно.

Накрая те се захванаха да пускат в пропастта сачмени лагери. За да изчислят разстоянието, отчитаха времето до първия удар с помощта на формули. Никой от лагерите не се удари на по-малко от четиристотин двайсет и шест метра дълбочина.

Но и на четиристотин двайсет и шест метра нямаше дъно. Надолу отдушникът се спускаше под ъгъл и може би неведнъж

променяше посоката си. След издрънчаването при първия удар всеки лагер рикошираше от стена на стена, като дрънченето не спираше изведнъж, а постепенно затихваше, докато накрая замлъкнеше.

Били предполагаше, че тръбата, по която бе текла лавата, бе дълга с километри и слизаше най-малко на километър под нивото на долината. Той извади електрическа отвертка, работеща с батерии, и под светлината на фенерчето отви дванайсетте стоманени болта, които прикрепяха капака от червено дърво. Този капак беше доста по-нов от стария, който двамата бяха махнали преди двадесетина години. Били го отмести.

От дупката не лъхна вятър. Били долови само лек мирис на пепел, а изпод него се усещаха едва загатнат дъх на сол и полъх на варовик.

С пъшкане той измъкна трупа от колата и го завлече до отдушника. Не го притесняваше следата, която остави из храстите, нито пък следите от форда. Природата си знаеше работата. След няколко дни нямаше да останат следи.

Въпреки че като бивш член на Американското дружество на скептиците мъртвецът би се възпротивил, Били измърмори кратка молитва, преди да пусне трупа в дупката.

При падането си Ралф Котъл вдигна значително по-голям шум от сачмените лагери. Първите няколко удара явно строшиха костите му. Сетне от хлъзгавото пластмасово платно се чу ужасяващо свистене. След вертикалното падане увитата мумия бе поела по наклонения тунел и набираше скорост, навярно въртейки се спираловидно по стените на вулканичния отдушник като куршум по цевта на оръжие.

ГЛАВА 48

Били паркира на поляната зад гаража, където не можеше да го види дори шофьор, решил да обърне в края на уличката. После нахлузи латексови ръкавици. Отвори задната врата на къщата с резервния ключ, който беше взел от кухнята в дъбовия дънер преди деветнайсет часа. Носеше пластмасово платно, тиксо и въже. И, разбира се, револвера.

Били светна лампите на долния етаж. Сряда и четвъртък бяха почивните дни на Лани, така че през следващите трийсет и шест часа вероятно никой нямаше да се усъмни, че е изчезнал. Ако някой приятел обаче се отбиеше и видеше лампите да светят, а не му отвореха, щеше да стане проблем. Затова Били възнамеряваше да свърши каквото трябва възможно най-бързо и да си тръгне, като загаси лампите след себе си.

Ръцете на анимационни герои, сочещи пътя към трупа, все още стояха залепени по стените. Били смяташе да ги махне после, когато заличава следите.

В случай че по трупа на Лани бяха скрити улики, сочещи към Били, както в случая с Жизел Уинслоу според Котъл, никоя от тях нямаше да послужи в съда, ако Лани намереше вечен покой на километър под земята.

Били си даде сметка, че докато премахваше уликите срещу себе си, унищожаваше и доказателствата за вината на убиеца, ако той случайно бе оставил такива. Така че Били разчистваше и за двамата.

Лукавството, с което бе заложен този капан, и изборът, който Били бе направил по време на представлението, бяха довели до това положение и сега се налагаше да направи каквото трябва.

Нямаше значение. Нищо нямаше значение освен Барбара. Той трябваше да остане на свобода, за да я защитава, защото нямаше кой друг да го стори.

Ако подозрението за убийствата паднеше върху Били, Джон Палмър щеше да го хвърли в затвора много бързо. Шерифът щеше да

опита да се реабилитира, като обвини Били, и ако успееше, щеше да представи в различна светлина и миналото.

Дори само да го подозираха, пак можеха да го задържат. Не беше сигурен за колко време — със сигурност за поне четирийсет и осем часа. Дотогава Барбара щеше да е убита. Или да изчезне като Джудит Кеселман, студентката по музика, която обичаше кучетата и разходките по плажа. Представлението щеше да е свършило, а може би изродът щеше да се сдобие с още едно лице в буркан.

Минало, настояще и бъдеще се сливаха тук и сега. Времето течеше стремглаво (можеше да се закълне, че чува цъкането на стрелките на часовника), затова бързо заизкачва стълбите към горния етаж.

Още преди да пристигне в къщата, той се тревожеше, че няма да намери трупа на Лани в креслото в спалнята, където го бе оставил. Нов ход, нов обрат в представлението.

След като изкачи стълбите, той спря, обзет от същия страх. Поколеба се още веднъж на прага на главната спалня. После влезе и светна лампата. Лани седеше в креслото, с книгата в скута и снимката на Жизел Уинслоу пъхната между страниците ѝ.

Трупът изглеждаше зле. Видимо разлагане още не бе настъпило, навярно забавено от работещия климатик, но кръвоносните съдове на лицето му изглеждаха зелени, подобно на мраморни жилки.

Погледът на Лани следваше движенията на Били, но това беше илюзия, породена от осветлението.

ГЛАВА 49

Били разстла на пода пластмасовото платно, но преди да продължи, седна на ръба на леглото, вдигна телефона и набра 411, като внимаваше да не допусне мнимата си грешка от сутринта. От служба „Справки“ му казаха телефонния код на Денвър.

Дори все още да работеше за денвърската полиция, възможно бе Рамзи Озгард да не живее в града, а в някое от предградията. Тогава на Били щеше да му е трудно да го намери. Освен това домашният му телефон можеше да не е в указателя.

Обади се на служба „Справки“ в Денвър и му провървя. Крайно време беше. В града живееше лице с името Озгард, Рамзи Г. и те имаха телефонния му номер.

В Колорадо беше 22:54, но поради късния час обаждането можеше да изглежда по-спешно и, следователно, по-правдоподобно.

На второто позвъняване отговори мъжки глас. Били попита:

— Детектив Озгард?

— На телефона.

— Обажда се полицай Лани Олсен от окръг Напа, Калифорния. Моля да ме извините, че ви безпокоя по това време.

— Цял живот страдам от безсъние и сега имам около шестстотин телевизионни канала, та се каня да гледам повторенията на „Острова на Джилиган“ или нещо от този сорт до три сутринта. Какво има?

— Обаждам ви се от къщи във връзка с един случай, по който сте работили преди няколко години. Може би е добре да се обадите на дежурния в нашия клон, който да потвърди, че работя в отдела. Той може да ви даде телефонния ми номер и вие да ми позвъните.

— Номерът на повикващия се изписва на дисплея на телефона. Виждам кой сте и засега това ми стига. Ако това, което искате, се окаже проблем, ще направя каквото трябва. Така че казвайте.

— Благодаря, господине. Става дума за случай на изчезване, по който сте работили и който може да има връзка с един наш случай. Преди пет години и половина...

— Джудит Кеселман — прекъсна го Озгард.

— Точно така.

— Не ми казвайте, че сте я намерили! Или поне не ми казвайте, че сте я намерили мъртва.

— Не, господине, нито мъртва, нито жива.

— Не че храня надежда — каза Рамзи, — но ще ми е много мъчно, когато разбере със сигурност, че е мъртва. Много я обичам.

— Обичате я? — изненада се Били.

— Не я познавам, но я обичам като моя дъщеря. Толкова много научих за нея, че я познавам по-добре от много хора, които реално съществуват в живота ми.

— Ясно.

— Била е прекрасно момиче.

— И аз така разбрах.

— Говорил съм с много нейни приятели и роднини. Никой не каза и една лоша дума за нея. Помагала е на другите, била е толкова добра... Нали знаете как понякога човек не може да спре да мисли за жертвата, не може да бъде съвсем обективен?

— Разбира се — отвърна Били.

— Така и нейният случай не ми дава покой. Пишела е много хубави писма. Щом някой влезел в живота ѝ, тя не го забравяла, поддържали са връзка с писма. Прочел съм стотици нейни писма, господин Олсен, стотици.

— И така сте отворили сърцето си за нея.

— Няма как, тя те грабва. От писмата личи, че е била човек, който приема хората с отворени обятия, раздава се. Сякаш светлина струи от тези писма.

Били се улови, че е втренчил поглед в дупката от куршума в челото на Лани Олсен. Отмести очи към отворената врата, която водеше към коридора на горния етаж.

— Имаме случай — поде Били, — за който не мога да ви дам подробности, защото още обработваме уликите и не сме повдигнали обвинение.

— Разбирам — увери го Озгард.

— Но ще ви кажа едно име, да видим дали ви говори нещо.

— Косата ми настръхва, така ми се иска да излезе нещо.

— Потърсих името в Гугъл и единственото, което намерих, беше свързано с изчезването на Кеселман, а и то е едно голямо нищо.

— Използвайте мен като търсачка — подкани Озгард.

— Стивън Зилис.

Там, в Денвър, Рамзи Озгард изпусна шумна въздишка.

— Спомнете си го, значи — рече Били.

— И още как.

— Заподозрян ли беше?

— Не официално.

— Но вие лично сте мислили...

— Имаше нещо не наред.

— Какво?

След кратка пауза Озгард каза:

— Макар че една бира не бих изпил с него, ръката не бих му стиснал, не е редно да очерням.

— Питам ви неофициално, няма да документирам казаното — успокой го Били. — Разкажете ми толкова, колкото смятате за редно, и каква е тежестта на фактите.

— Работата е там, че за целия ден, в който Джуди е била отвлечена, а аз съм убеден, че е била отвлечена, за всичките двайсет и четири часа и отгоре Зилис има желязно алиби, с нищо не можеш да го разбиеш.

— Вие сте се опитали.

— Така е, можете да сте сигурен. Но дори да нямаше алиби, нямаше никакви доказателства, които да сочат към него.

— Тогава какво беше не наред?

— Беше прекалено услужлив.

Били не каза нищо, но изпита разочарование. Той търсеше факти, а Озгард не разполагаше с такива.

Усетил разочарованието му, детективът добави:

— Дойде при мен, преди въобще да го потърся. Всъщност надали щях да се сетя за него, ако сам не беше дошъл. Искал да помогне. Разправяше колко бил привързан към нея, като към родна сестра, а я познаваше само от месец.

— Казахте, че била много общителна, че приемала хората с отворени обятия, лесно се сближавала.

— Според приятелите ѝ тя не била близка със Зилис. Той бил само познат.

Макар и с неохота, Били се зае уж да спори:

— Той може да я е чувствал по-близка, отколкото тя — него. Щом е била така магнетична...

— Трябваше да го видите как се държи — отвърна Озгард. — Все едно искаше да се усъмня в него, да го проверя и да открия, че има желязно алиби. Беше толкова самодоволен след това.

Били почувства отвращението в гласа му и каза:

— Още ви е яд на него.

— Яд ме е, да. И досега си спомням държането му. Преди да изчезне от хоризонта, все се натискаше да помага, обаждаше се по телефона, отбиваше се, даваше идеи. И през цялото време изглеждаше сякаш се подиграва с нас, сякаш цялата работа е представление.

— Представление — и аз имам същото чувство — каза Били. — Ама ми трябва нещо повече.

— Той е едно лайно. Престъпник може да не е, но е лайно, гадно, самодоволно лайно. Дори започна да се прави, че двамата с него сме приятели. Онези, които рискуват да ги заподозрат, не се държат така. Не е естествено, дявол да го вземе. А той се държеше като непукист, правеше се на шегаджия.

— „Как я караш, брато?“

— Още ли приказва така? — попита Озгард.

— Още.

— Лайното му с лайно. Крие се зад тъпанарския си чар, ама си е лайно.

— Значи, до едно време ви се навираше, а после изведнъж потъна вдън земя.

— Самото разследване пропадна. От Джуди нямаше и следа, сякаш никога не я е имало. Зилис прекъсна следването в края на годината — втората му година — и повече не го видях.

— И ето че сега се оказва тук — рече Били.

— Интересно къде е бил през останалото време.

— Може би ще излезе наяве.

— Дано.

— Ще ви държа в течение — обеща Били.

— Можеш да звънеш по всяко време. Роден си в униформа, а?

В първия момент Били не схвана за какво говореше Рамзи, но после се сети за какъв се представяше и съобрази какво да каже:

— Да. Баща ми беше полицай. Загина, докато изпълняваше дълга си.

— И баща ми, и дядо ми бяха полицаи — рече Озгард. — Полицейската работа ми е толкова в кръвта, че не ми трябва значка, за да разберат, че съм полицай. Но и Джудит Кеселман ми е под кожата, като работата. Искам да бъде погребана с уважение, а не просто... захвърлена някъде. Бог ми е свидетел, че няма много справедливост на този свят, но този случай заслужава поне малко.

След като затвори телефона, Били не можа да мръдне от ръба на леглото. Беше се вторачил в Лани, а Лани сякаш се бе вторачил в него.

Рамзи Озгард се бе потопил в живота и плуваше дълбоко навътре, а не стъпваше предпазливо по брега. Беше неразделна част от своята общност, беше ѝ се отдал. Били беше доловил тази отдаденост в гласа по телефона с такава яснота, сякаш двамата стояха в една стая. Тогава болезнено осъзна до каква степен се бе отдръпнал от хората и колко опасно е това.

Барбара се бе приближила до него, но тогава се намеси картофената крем-супа. Животът му бе нанесъл лукав двоен удар — първият бе наситен с жестокост, вторият му отне смисъла на съществуването. Сега се носеше навътре в морето, но не по свой избор. Беше захвърлен в дълбините от събитията.

Бремето на двайсет години потискани чувства, умишлено избягване, защитно уединение му пречеше. Опитваше се да се научи отново да плува, но течението го теглеше все по-далеч от обществото, към още по-дълбока изолация.

ГЛАВА 50

Лани сякаш знаеше, че го готвят за пътуване по вулканичния отдушник, без опечалени да му отдадат почит, без свещеник, и не позволяваше да го увият.

Понеже не беше застрелян в тази стая, по стените и мебелите нямаше петна от кръв и мозък. Били искаше Лани да изчезне по такъв начин, че да не е ясно какво се е случило, да няма скорошно и упорито разследване, затова гледаше да не цапа.

От шкафа за спално бельо взе купчина хавлиени кърпи. Лани продължаваше да използва праха за пране и омекотителя, които бе използвала Пърл — Били позна характерния свеж аромат. С хавлиите покри подлакътниците и гърба на креслото, в което седеше трупът. Ако от раната в тила още имаше нещо, което да изтече, грижливо застланите кърпи щяха да го попият.

От къщи беше донесъл малка найлонова торба за боклук, каквито се използват в банята. Като избягаше да гледа замъглените, изпъкнали очи, той нахлузи торбата на главата на мъртвеца и я залепи с тиксо около врата му — пак за да не изцапа наоколо.

Макар да знаеше, че никой не може да полудее, докато върши нещо злоещо — ужасът настъпваше след това, — той се запита колко дълго може да пренася мъртъвци, преди лудостта да завладее не само сънищата му, но и будните му часове.

Лани се премести от креслото на платното сравнително лесно, но после отказа да съдейства. Лежеше на пода в седяща поза и краката му не можеха да се изпънат. Вкочанението на мъртвец. Трупът щеше да остане вдървен, докато разлагането не накара тъканите да омекнат. Били нямаше представа колко време ще отнеме това. Шест часа, дванайсет? Не можеше да чака.

Измъчи се, докато увие Лани. От време на време съпротивата на мъртвеца изглеждаше съзнателна и упорита. Крайният резултат беше пакет със странна форма, но добре затворен. Надяваше се въжената дръжка да издържи.

По хавлиите нямаше нито капка кръв. Той ги сгъна и ги сложи обратно в шкафа. Вече не миришеха така приятно, както преди.

Лесно дотътри Лани до стълбите, но да го свали по тях се оказа мъка за ухото. В полуембрионалната си поза трупът се удряше във всяко стъпало, като издаваше звуци като от кокал и пихтия едновременно.

Когато най-сетне стигна до площадката, Били си напомни, че Лани го беше предал, за да запази работата и да може да се пенсионира, и именно затова сега и двамата бяха в това положение. Истината, макар и неизбежна, не направи слизането по стълбите по-малко кошмарно.

Продължи да влачи трупа през коридора, кухнята и по задната веранда — стана лесно. После, слава богу, още няколко стъпала и бяха на двора. Помисли дали да не натовари тялото в колата и да го закара колкото се може по-близо до вулканичния отдушник. Разстоянието обаче не беше голямо и да качи и извади Лани от форда нямаше да му коства по-малко усилия от това, да го завлече до мястото му на вечен покой.

Подобно на нажежена пещ, земята връщаше натрупаната през деня топлина, докато най-сетне от звездите се спусна лек вятър.

Пътят през стръмния двор, високата трева и хрусталаците по-нататък се оказа по-дълъг, отколкото си представяше, докато беше на верандата. Заболяха го ръцете, после раменете и вратът. Раните от кукичките, които напоследък не бяха се обаждали, запулсираха, заизгаряха го отново.

По едно време усети, че плаче. Това го изплаши. Не трябваше да се размеква.

Разбра на какво се дължат сълзите. Колкото повече приближаваше отдушника, толкова по-трудно ставаше да гледа на товара си като на уличаващ труп. Неопят и неоплакан, това бе Лани Олсен, синът на добрата жена, която бе отворила сърцето и дома си за едно съсипано психически четиринайсетгодишно момче.

Под светлината на звездите, в очите на Били, които бяха привикнали към мрака, скалите около отдушника все повече заприличваха на черепни кости. Каквото и да имаше пред него, планина от черепи или безкрайна равнина, застлана с тях, той не можеше да се върне, нито пък да съживи Лани. Той беше просто Били

Уайлс, добър барман и провалил се писател. У него не се таяха чудеса, само непримирима надежда и сляпо упорство.

И така, под светлината на звездите и дъха на горещия бриз, той стигна до черепа. Без дори да си поеме дъх, Били избута увития труп в дупката. Опрял лице на рамката от червено дърво, той се взираше в бездънния мрак и слушаше шума от дългото падане на трупа — единственият начин да го изпроводи.

Когато настъпи тишина, той затвори очи, за да не вижда мрака долу, и изрече: „Свърши се.“ Естествено, свършена беше само тази задача, а имаше други, някои навярно също толкова неприятни, но по-неприятни — едва ли.

Беше оставил фенерчето и отвертката на земята до отдушника. Сложи капака от червено дърво на мястото му, извади стоманените болтове от джоба си и завинти капака.

Докато стигне обратно до къщата, потта беше измила и последните сълзи от лицето му.

Отиде зад гаража и остави отвертката и фенерчето в колата. Латексовите ръкавици бяха скъсани. Свали ги от ръцете си, натъпка ги в торбата за боклук в колата и сложи нов чифт.

Върна се в къщата и се зае да я прегледа от пода до тавана. Трябваше да се увери, че нито той, нито трупът са оставили следи.

Когато влезе в кухнята, се зачуди какво да прави с рома, кокаколата, нарязания лимон и другите неща по масата. Реши да си даде време да помисли.

Смяташе да започне от спалнята на горния етаж. Тръгна по пътеката с изобразени по нея рози към предната част на къщата. Когато наближи преддверието, неочаквано видя ярка светлина отдясно, отвъд арката, водеща към хола. Внезапно револверът в ръката му се превърна от ненужна тежест в жизненоважен инструмент.

Когато преди това бе обиколил къщата, на път за спалнята да провери дали трупът на Лани си седеше в креслото, Били беше включил само една от лампите в хола. Сега цялата стая беше ярко осветена.

Отпуснат на дивана, с лице към арката, като свидетелство за абсурдността и за неизносването на дрехите втора употреба, седеше Ралф Котъл.

ГЛАВА 51

По някакъв невероятен начин Ралф Котъл се бе измъкнал от пластмасовия си саван, като по чудо бе изкатерил разстоянието от километър под дъното на равнината и беше направил невъзможното да проникне в дома на Олсен, само за някакви си четирийсет минути, след като със свистене се бе спуснал надолу по отдушника. И през цялото време си бе останал мъртъв и утвърден скептик.

Гледката бе толкова смайваща, че за момент Били повярва, че Котъл е бил жив, че никога не е умирал. В следващия миг обаче разбра, че първият мъртвец, когото бе пуснал във вулканичния тунел, не е бил Котъл. Съдържанието на пакета е било сменено.

„Кой?“, промълви Били, докато се чудеше кой може да е бил увит в платното, и понечи да се обърне с лице към коридора с намерението да стреля на живо, а после да задава въпроси.

Оловно гюле, или нещо подобно, го цапардоса умело в точката над тила, където започва черепът. Усети не толкова болка, колкото взрив на цветове. През главата му прехвъркнаха електриковосини и магменочервени светкавици, които заслепиха затварящите се клепачи.

Въобщо не усети как подът се надига, за да го посрещне. Струваше му се, че пропада с часове в тъмен вулканичен тунел, и се запита как ли се забавляват мъртвите в студеното сърце на един изстинал вулкан.

Мракът, изглежда, го теглеше по-силно от светлината, защото колкото пъти изплуваше към повърхността на съзнанието, толкова пъти той го издърпваше към дълбините си.

На два пъти му заговори властен глас, или поне толкова пъти го чу Били. И двата пъти разбра какво му казва, но само втория път успя да отговори.

Макар да бе замаян и объркан, Били направи усилие да слуша, да запомни регистъра и тембъра на гласа, за да може да го разпознае покъсно. Това обаче щеше да е много трудно, защото гласът сякаш не принадлежеше на човек — беше дрезгав, странен, изкривен. Не спираше да повтаря:

— Готов ли си за втората си рана?

Най-сетне Били бе в състояние да отговори:

— Не.

След като си възвърна гласа и установи с тревога, че звучи като хриптене, той намери и сили да отвори очи.

Дори през замъгления си поглед, който се избистряше много бавно, той видя човека в тъмни дрехи, със ски-маска, надвесен над него. Изродът носеше ръкавици от мека кожа, в двете си ръце държеше футуристична пушка.

— Не — повтори Били.

Беше по гръб, наполовина върху пътеката на рози, наполовина върху тъмния дървен под. Дясната му ръка лежеше върху гърдите, лявата бе протегната встрани. Револверът не бе в нито една от тях.

Когато погледът му се избистри докрай, Били видя, че пушката не свидетелстваше за пътешественик във времето или за извънземни. Беше най-обикновена портативна пушка за забиване на пирони, която нямаше нужда да се свързва с компресор.

Лявата му ръка лежеше на пода с дланта нагоре. Маскираният психопат я закова с пирон в твърдото дърво.

ЧАСТ 3
ЕДИНСТВЕНОТО, КОЕТО ПРИТЕЖАВАШ,
Е КАК ЖИВЕЕШ

ГЛАВА 52

Болката и страхът размътват мозъка, замъгляват съзнанието. Пробитата плът изтръгна писък от гърдите на Били. Парализиращ ужас вцепени мислите му, когато осъзна, че е прикован към пода, обездвижен в присъствието на изрода.

Човек може да понесе и надвие болката само ако я прегърне. Ако се опита да я отблъсне или се страхува от нея, тя става по-силна, или поне така изглежда. Най-доброто лекарство срещу насилието е справедливият гняв, вярата, че справедливост ще има, отказът да оставиш да те сплашат.

Тези мисли не минаваха през главата му в стройни редици. Те бяха истини, съхранени в подсъзнанието му в резултат от тежки изпитания. Той се ръководеше в действията си от тях, все едно че бяха инстинкти, вродени в кръвта и костите му.

Беше изпуснал револвера при падането. Нямахше го в ръцете на изрода, значи, можеше да е някъде наблизо. Били завъртя глава и огледа коридора. Със свободната си ръка попипа пода вдясно от себе си.

Психопатът хвърли нещо в лицето му. Били трепна в очакване на още болка. Беше само една снимка. Не виждаше образа върху нея. Разклати глава, за да я махне от лицето си. Снимката падна на гърдите му, където той изведнъж реши, че психопатът ще я забодее.

Не. Стиснал пушката за забиване на пирони, убиецът вървеше по коридора към кухнята. Един добре забит пирон — беше си свършил работата.

Виж как изглежда. Запечатай образа му в паметта си. Приблизителен ръст, тегло. Широки или тесни рамене? Широк или тесен ханш? Нещо отличително в походката — лека, тромава?

Болката, страхът, замъгленият поглед, но най-вече неудобният ъгъл на наблюдение — Били прострян по гръб, убиецът — на крака — осуетиха опита му да си изгради физически образ за няколкото секунди, докато беше пред очите му.

Психопатът изчезна в кухнята. По шума, който вдигаше, беше ясно, че ходи и тършува, подготвя нещо.

Били забеляза блясъка на стомана върху тъмния дървен под в преддверието — револверът. Оръжието лежеше зад него там, където не можеше да го достигне.

След черепа, след като хвърли Лани във вулканичния тунел, Били беше изчерпал способността си да се ужасява, или поне така си мислеше, докато му хрумна да провери колко здраво е закован за пода. Не му се щеше да си мръдне ръката.

Болката беше постоянна, но поносима, силна, но не така страшна, както можеше да се очаква. Ако се опиташе да си мръдне ръката обаче, ако се опиташе да измъкне пирона, щеше да е все едно дъвче карамел със зъб, който има гранулом.

Не само че не му се щеше да си мръдне ръката, не искаше дори да я погледне. Макар да съзнаваше, че действителността не е толкова страшна, колкото си я представяше, когато обърна глава и видя раната, стомахът му се сви.

Като оставим настрана броя на пръстите, в бялата латексова ръкавица ръката му приличаше на тази на Мики Маус, на ръцете на анимационни герои, разлепени по стените и сочещи пътя към креслото, където преди седеше Лани. В края на ръкавицата имаше дори малка гривничка.

Чувството, че го лази паяк по китката, се дължеше на тънка струйка кръв, което не оставяше място дори за черен хумор. Той бе очаквал, че кървенето ще е много по-силно. Очевидно пиронът спираше изтичането. Когато го измъкнеше...

Били затаи дъх и се заслуша. В кухнята бе тихо. Явно убиецът си бе отишъл. Били не искаше той да го чуе отново да пищи, не искаше да му достави това удоволствие.

Пиронът. Главата не опираше в плътта му, около два сантиметра от пирона стърчаха. Той виждаше следите от държача. Нямаше представа колко е дълъг целият пирон. Съдейки по диаметъра му, сигурно беше най-малко седем-осем сантиметра.

Като се извадеше частта, която стърчеше над дланта му, и тази в ръката му, в пода сигурно бяха забити цели четири сантиметра. Пиронът бе минал през дъските и подовата настилка под тях и едва ли бе толкова дълъг, че да се е захванал здраво в гредата. Ако дължината

му обаче бе десет сантиметра, изтръгването щеше да е с два сантиметра по-мъчително.

Къщата беше градена в дните, когато се е строяло солидно. Подът най-вероятно бе поддържан от дебели греди. Все пак имаше шанс. На всеки трийсет и пет сантиметра от ширината на пода, само десет бяха греди. Ако забиеш десет пирона на случайно избрани места по пода, три ще попаднат в греди. Останалите седем ще проникнат в празното пространство между гредите.

Когато се опита да свие пръстите на лявата си ръка, за да провери доколко може да я движи, от гърлото му се изтръгна дрезгав вой, който той не успя да сподави.

От кухнята не се чу смях, което потвърди подозрението му, че изродът си е отишъл. Изведнъж му мина през ума, че преди да си тръгне, убиецът може да се е обадил на 911.

ГЛАВА 53

Напълно неподвижен и съсредоточен, както само един труп би могъл да бъде, Ралф Котъл седеше на пост върху канапето. Убиецът беше кръстосал десния му крак върху левия и беше сложил ръцете му в скута, така че позата да е небрежна. Котъл сякаш чакаше търпеливо домакинът да се появи с поднос коктейли — или пък сержантите Наполитино и Собиески.

Макар че Котъл не беше осакатен или окичен с допълнителни части, той напомни на Били за зловещите манекени, грижливо наредени в къщата на Стийв Зилис.

Зилис беше на работа. Били беше видял колата му, когато беше спрял срещу бара, за да наблюдава как огънят на залеза играе по гигантския макет.

После ще се занимава с Котъл. И със Зилис. Първо трябваше да се заеме с пирона.

Били се обърна внимателно на лявата си страна, с лице към прободената ръка. С палеца и показалеца на дясната си ръка той хвана главата на пирона. Опита се внимателно да го поразклати, надявайки се да е леко хлабав, но пиронът не помръдна, беше влязъл твърде дълбоко. Ако главата беше малка, щеше да я остави да премине през ръката му и пиронът да остане забит в пода.

Главата беше голяма. Дори да успееше да изтърпи болката, разкъсванията щяха да бъдат невъобразими. Когато се опита да дръпне по-силно, болката за малко да го превърне в малко дете. Той стисна зъби, стисна така здраво, че кътниците му изскърцаха. Пиронът обаче не изскърца и Били реши, че може да си изпотроши зъбите си, докато успее да го извади. Но той най-сетне помръдна.

Били усети как пиронът се поразхлаби между пръстите му, не много, но все пак забележимо. Докато металът мърдаше в дървото на пода, мърдаше и във вътрешността на ръката му. Болката беше умопомрачителна. Подобно на поредица от светкавици, тя лумваше и се разливаше по тялото му, отново и отново. Усети как пиронът стърже

по костта. Ако беше спукал костта или от нея се бе отчупило парче, щеше да му е нужна спешна медицинска помощ.

Макар че климатикът работеше, доскоро в къщата не се усещаше студ. А сега потта сякаш се вледеняваше по кожата му.

Били продължи да дърпа пирона и искрата на болката ставаше все по-ярка. Той взе да си мисли, че сигурно свети като крушка, и светлината, излъчваща се от него, направо може да се види. Ако имаше кой да я види освен Котъл.

Въпреки малката вероятност забит в пода пирон да попадне върху греда, този беше пробил не само дъските и подовата настилка под тях, ами и гредата. Правило номер едно, когато играеш на рулетката на отчаянието — заложил ли на червено, ще се падне черно.

Пиронът се измъкна и в изблик на яростно тържество Били за малко да го запокити чак в хола. Ако го беше сторил, щеше да му се наложи да го търси, защото беше изцапан с неговата кръв. Сложи го на пода до дупката, която бе останала от него.

Огънят на болката избледня и се превърна в черни пулсиращи въглени. Били успя да се изправи. Лявата му ръка кървеше от двете страни на пробойната, но не на струя. Убиецът го беше пробол направо, без въртеливи движения, и раната не беше с голям диаметър. Той подложи дясната си шепя под лявата ръка, за да не капе кръв на пода, и се втурна към кухнята.

Убиецът беше оставил задната врата отворена. Нямахте го на верандата, сигурно го нямаше и на двора.

Били отиде до мивката, пусна водата и подложи лявата си ръка под струята. Държа я, докато не претръпна от студеното. Не след дълго струйката кръв почти спря. Той взе няколко салфетки и ги уви около ръката си.

Излезе на задната веранда. Затаи дъх, ослушвайки се не за убиеца, а за воя на приближаващи се сирени. След минута реши, че този път убиецът не се е обадил на 911. Чудовището, сценаристът на *представлението*, се гордееше с изобретателността си. Не искаше да се повтаря.

Били се върна в предната част на къщата. Видя снимката, която убиецът беше хвърлил в лицето му и за която той беше забравил. Вдигна я от пода. Хубаво, червенокосо момиче. Обърнато с лице към камерата. Обзето от ужас. Сигурно е имала хубава усмивка.

Не я познаваше, но това нямаше значение. Тя беше нечия дъщеря. Някъде по света имаше хора, които я обичат.

Ликвидирай кучката. Думите отекнаха в паметта на Били и той едва не падна на колене.

В продължение на двацет години той не само бе потискал чувствата си, дори не признаваше, че някои от тях съществуват. Беше си позволявал да изпитва само онези чувства, които изглеждаха безопасни. Гневът бе разрешен само в умерени дози, а омразата бе забранена. Страхуваше се, че ако си позволи да изпита дори капчица омраза, това щеше да отприщи страховити реки, които щяха да го унищожат.

В лицето на злото обаче сдържаността не беше добродетел, а омразата към един чудовищен убиец не беше грях. Чувствата, които бушуваха у него, бяха оправдани, по-силни от ненавистта, по-ярки дори от болката, която сякаш го беше нажежила до бяло.

Били взе револвера. Остави Котъл да прави каквото ще в хола и се качи по стълбите, чудейки се дали на връщане ще намери мъртвеца все така на дивана.

ГЛАВА 54

В аптечката в банята Били намери спирт, неотворена опаковка бинт и най-различни аптекарски шишенца с капачки, на които пишеше: „ВНИМАНИЕ! ДА СЕ ДЪРЖИ ДАЛЕЧЕ ОТ ДЕЦА!“

Пиронът беше чист и сам по себе си не би причинил инфекция, но можеше да е пренесъл в раната бактериите от кожата. Били изля спирт в шепата си, надявайки се той да проникне в раната. Не след дълго усети щипане. Понеже беше избягвал да сгъва дланта си повече от необходимото, кървенето почти беше спряло. Спиртът не го възобнови. Това не бе достатъчно за пълна стерилизация, но той нито имаше време за повече, нито разполагаше с необходимите материали. С течния бинт намаза и входа, и изхода на раната. Така нямаше да влиза мръсотия. Освен това течният бинт, който засъхваше и образуваше гъвкаво покритие, щеше да попречи на раната отново да прокърви.

Армията от аптекарски шишенца съдържаше по няколко таблетки или капсули всяко. Явно Лани е бил лош пациент, който не завършваше курса на лечението, а си пазеше известно количество от лекарството за бъдещи нужди.

Били намери две шишенца с антибиотик от по 500 мг. Едното съдържаше три таблетки, другото пет. Той събра всичките на едно място, отлепи етикета и го изхвърли в кошчето за боклук.

Повече го тревожеше възможността раната да се възпали. Ако ръката му се подуеше, той щеше да се окаже в неравностойна позиция при каквото и да било стълкновение.

Сред другите шишенца намери и викодин. Не че щеше да предотврати възпалението, но щеше да помогне за болката, ако се усилише. Бяха останали четири таблетки и той ги сложи при антибиотика.

Ранената му ръка туптеше в ритъм с пулса му. А когато погледна отново снимката на червенкосото момиче, в него се надигна друга болка — не физическа, а емоционална.

Болката е дар. Ако не познаваше болката, човечеството нямаше да изпитва нито страх, нито съчувствие. Ако нямаше страх, не би имало и смирение и всеки човек би бил чудовище. Болката и страхът у другите поражда състрадание, а състраданието е източникът на човещината, на спасението ни.

В очите на червенокосото момиче се четеше върховен ужас. Изразът на лицето ѝ издаваше, че тя съзнава каква ще бъде съдбата ѝ.

Не бе имал възможността да я спаси. Но ако психопатът бе играл по собствените си правила, поне не я е изтезавал.

От лицето ѝ погледът на Били се насочи към стаята, която се виждаше зад нея, и той позна собствената си спалня. Била е държана в плен в неговата къща. Била е убита там.

ГЛАВА 55

Седнал на ръба на ваната в банята на Лани, със снимката на червенокосото момиче в ръка, Били се зае да проследи хронологията на убийството.

Психопатът се беше обадил... — кога? Навярно към дванайсет и половина следобед, след като сержантите си бяха отишли и Котъл чакаше да бъде изхвърлен. Убиецът беше пуснал записа, с който му предлагаше да избира — червенокосото момиче да умре в мъчения, или с един изстрел или удар с нож. По това време убиецът вече я е държал в плен. Почти сигурно я беше оставил да слуша, докато записът течеше по телефона.

В един часа Били беше тръгнал за Напа. След това убиецът е довел момичето в къщата, направил е снимката и я е убил, без да я изтезава. После е намерил увития в платно Ралф Котъл зад дивана и е решил да си направи малко шоу. Разменил е двата трупа.

Без да знае, Били бе пуснал момичето във вулканичния тунел и по този начин бе лишил близките ѝ от мизерната утеха да я погребат.

Тази размяна на труповете силно му напомняше за Зилис — за неговото пубертетско чувство за хумор, за лекотата, с която си правеше подли шеги.

Стийв е трябвало да отиде на работа чак в шест часа. Имал е достатъчно време да си поиграе. Ала в момента влечугото беше в бара. Не бе възможно да е сложил Котъл на дивана и да е заковал Били към пода.

Били погледна часовника си. 23:41.

Застави се да погледне отново образа на червенокосото момиче, защото смяташе да изхвърли снимката заедно с другите улики във вулканичния тунел. Искаше да я запомни, чувстваше се длъжен да запечата лицето ѝ в паметта си. Когато чудовището беше пуснал записа по телефона, ако тя е била наблизо, вързана и със запушена уста, вероятно бе чула отговора на Били: *Ликвидирай кучката.*

Тези думи ѝ бяха спестили мъченията, но сега те измъчваха Били.

Не можеше да изхвърли снимката ѝ, но щеше да е неразумно да я запази, беше опасно. Все пак той я сгъна, като внимаваше да не е през лицето, и я прибра в портфейла си.

Излезе, като се оглаждаше предпазливо, и отиде до колата. Беше убеден, че ако чудовището е още бе наоколо и го наблюдава, Били щеше да го почувства. Нощта му се стори безопасна, спокойна.

Той пусна пробитата латексова ръкавица в торбата за боклук и си сложи нова. Изключи мобилния си телефон от зарядното и го взе със себе си.

Върна се в къщата и огледа всички помещения от пода до тавана, събирайки всички улики в торба за боклук, включително и снимката на Жизел Уинслоу, която не смяташе да запази, рисунките на ръце на анимационни герои, пирона... Остави торбата до задната врата.

Взе чиста чаша и си наля малко топла кока-кола от бутилката на масата. От движенията болката в ръката се беше усилила. Изпи една таблетка антибиотик и една викодин.

Реши да заличи всички следи от запоя на приятеля си. В къщата не трябваше да има нищо необичайно, което да накара полицията да се усъмни. Когато след време Лани не се появи, те щяха да дойдат, да тропат на вратата, да надничат през прозорците. После щяха да влязат вътре. Ако видеха, че се е наливал с ром, можеха да заключат, че е изпаднал в депресия и вероятно се е самоубил.

Ако бързо стигнеха до заключението за нещо злоещо, скоро щяха да претърсят околността. На утъпкания храсталак му беше нужно време да възвърне предишния си вид; тогава нямаше голяма вероятност да обърнат внимание на покрития вулканичен тунел.

Били сложи всичко в ред и завърза здраво торбата с боклука, в която бяха улуките. Оставаше да се погрижи за Ралф Котъл. Позвъни от мобилния си телефон в бара.

Отговори му Джеки О'Хара:

— Бара.

— Как са прасетата с човешки мозъци? — попита Били.

— Пият някъде другаде.

— Защото барът е семейно заведение.

— Точно така. И винаги ще си остане такава.

— Слушай, Джеки...

— Мразя това „Слушай, Джеки“. Чуж ли го, знам, че ще ме прецакат.

— И утре няма да мога да дойда на работа.

— Ето, прецакан съм.

— Недей да драматизираш.

— Не ми звучиш като да си толкова болен.

— Не съм настинал, имам проблеми със стомаха.

— Сложи слушалката на корема си да го чуя.

— Не се прави на гадняр.

— Не е добра реклама собственикът да работи зад бара толкова много.

— Толкова ли е претъпкано, че Стийв не може да се оправи сам?

— Стийв го няма, само аз съм.

Били стисна здраво слушалката.

— Минах покрай бара по-рано днес, колата му беше отпред.

— Днес е свободният му ден, забрави ли?

Били беше забравил.

— Не можах да ти намеря заместник и Стийв работи от три до девет, за да ми спаси задника. А ти къде скиташ, щом си болен?

— Ходих на лекар. Стийв не можа ли да остане повече от шест часа?

— Имаше работа преди и след това.

Като например да убие едно червенокосо момиче преди това и да закове Били към пода след това.

— Какво каза лекарят? — попита Джеки.

— Каза, че е вирусно.

— Винаги така казват, когато не знаят какво е.

— Не, мисля, че наистина е вирусно, минава за четирийсет и осем часа.

— Все едно вирусът може да брои — възрази Джеки. — Ако ще да ти поникне трето око на челото, пак ще кажат, че е вирусно.

— Много извинявай, Джеки.

— Ще се оправя някак. Става дума за бар, не за война.

За разлика от Джеки, когато затвори, Били Уайлс се чувстваше точно като на война.

На кухненския плот бяха оставени разни вещи на Лани — портфейлът му, ключовете за колата, дребни пари, 9-милиметровият му

служебен пистолет. Стояха там от предната нощ.

Били взе портфейла. Преди да тръгне, щеше да вземе и мобилния телефон, пистолета и кобура.

От кутията за хляб измъкна половин пълнозърнеста франзела в найлонова торба. Излезе на верандата и хвърли хляба на поляната — малък пир за птиците сутринта. Влезе обратно в къщата и подплати празната торба с кухненска кърпа.

В кабинета имаше шкаф за оръжие със стъклени врати. В чекмеджета Лани държеше кутии с амуниции, няколко десетсантиметрови аерозолни флакона със сълзотворен газ и полицейски колан. На колана имаше резервни пълнители, държач за флаконите, калъф с електрическа палка, белезници, ключодържател и кобур. Всичко беше готово за използване. Били взе един пълнител, белезниците, един флакон сълзотворен газ и електрическата палка и ги сложи в торбата от хляба.

ГЛАВА 56

Бързи крилати създания, може би прилепи, закусващи с молци в първия час на четвъртък сутринта, се спуснаха ниско над двора, минаха покрай Били и полетяха нагоре. Той проследи звука в мрака и погледът му срещна тънкия сребрист сърп на Луната. Виждаше се е в небето и преди, докато е пътувала на запад, но до този момент Били не бе забелязал крехкия полумесец. Не че имаше нещо чудно в това. Откакто бе паднала нощта, не му бе останало време да гледа към небето, вниманието му бе приковано към черната земя.

Не беше лесно да влачи Ралф Котъл през стръмния двор до храсталаците — трупът беше увит в одеяло, защото Били не можа да намери платно. Вързопът беше завързан с трите вратовръзки на Лани, мъртвешки вцепенените крайниците стърчаха.

Котъл беше заявил, че не е герой, и си беше умрял като страхливец. Въпреки жалкото си съществуване, беше искал да живее, защото не знаел *дали има друго след това*. Не можеше да си представи да го чака нещо по-добро, към което да се стреми или което да приеме. В момента, когато бяха забили ножа между ребрата му и сърцето му бе спряло, той вероятно бе разбрал, че от живота може да избяга, но не и от смъртта.

Били изпитваше известно съчувствие дори към този човек, чието отчаяние беше по-страшно и от неговото собствено, чийто потенциал се бе оказал по-ограничен. Така, когато бодливите храсти раздраха мекото одеяло и стана трудно да влачи трупа, той го метна на рамо без погнуса и без недоволство. Залиташе под тежестта, но не падна. Беше дошъл да вдигне капака преди няколко минути. Отвореният тунел чакаше.

Котъл беше казал, че има не един, а милиарди светове, че неговият свят е различен от този на Били. Независимо дали това бе вярно, или не, тук световите им се сливаха.

Вързопът полетя надолу. Удари се някъде, търколи се и полетя в мрака, от пустото в празното. Настъпи тишина — знак, че скептикът е достигнал мястото на вечния си покой, при добрия син и непознатото

момиче. Били постави капака обратно на мястото му, освети го с фенерчето да се увери, че е добре наместен, и го завинти отново. Пожела си никога повече да не види това място. Въпреки това подозираше, че ще му се наложи да се върне.

Когато си тръгна от къщата на Олсен, не знаеше накъде да кара. Трябваше да се изправи лице в лице със Стийв Зилис, но не веднага, по-късно. Първо трябваше да се подготви.

В миналото, преди да тръгнат на война, бойците са ходели на църква, за да се подготвят духовно, интелектуално и емоционално. При тамяна, свещите и смирението, което им е внушавала сянката на Спасителя. В онези дни всяка църква е била отворена денонощно и е предлагала убежище на всеки, без да поставя условия.

Времената се бяха променили. Сега повечето църкви имаха работно време и ги заключваха дълго преди полунощ. Някои не предлагаха неограничено дълго убежище заради разходите за отопление и осветление. Бюджетът беше по-важен от мисията. Други биваха осквернявани от вандали, които драскаха по стените, както и от неверници, които в израз на подигравка се съвкупяваха край църквата и зарязваха там използваните презервативите.

В далечните времена на необузdana омраза на подобна липса на толерантност се е противодействало с решителност, с поучения и с внушаване на разкаяние. Сега църковните деятели бяха единодушни, че ключалките и алармените системи са по-ефективни от някогашните по-леки мерки.

Вместо да обикаля от църква на църква, да чука на вратите им само за да се окаже, че дават убежище само след предварително записване, Били се отпрати нагам, където днес отиват онези, които имат нужда да поразмишляват след полунощ — спирката за камиони.

Понеже през окръга не минаваха междуцятски пътища, станцията край магистрала номер 29 беше скромна в сравнение със стандартите на веригата „Малка Америка“, чиито спирки за камиони бяха с размерите на малки градчета. Въпреки това тя разполагаше с колони за бензин, осветени като да грееше слънце, магазин, душове, достъп до интернет и денонощно заведение за бързо хранене, което предлагаше всевъзможни пържени храни и толкова силно кафе, че да ти се изправи косата.

Били не искаше нито кафе, нито холестерол. Нуждаеше се от суетнята на търговския обект, подчинен на рационалното, за да може да компенсира ирационалността на това, което му се случваше. На такова оживено място не рискуваше да го нападнат.

Паркира пред заведението, под една лампа, която светеше толкова силно, че можеше да се чете на светлината, минаваща през предното стъкло. Извади от жабката пакет с мокри кърпи и си изчисти ръцете. Кърпите бяха предназначени за избърсване след ядене на хамбургери и пържени картопки в „Макдоналдс“, а не за стерилизация след изхвърляне на трупове. Но Били не беше нито в състояние, нито в настроение да капризничи.

Лявата му ръка гореше и беше леко вдървена. Той я размърда внимателно. Заради викодина не изпитваше болка, но това не беше непременно добър знак. Ако състоянието му се влошеше, без той да разбере, в критичния момент нямаше да има сили да стиска с лявата си ръка. С малко пепси глътна още две таблетки антибиотик. Умерената доза кофеин можеше донякъде да компенсира липсата на сън, но при превишаване криеше риск от превъзбуда. Все пак той изпи още една таблетка.

Откакто бе изял шоколадовите и фъстъчените блокчета, бяха минали много часове на бурна дейност. Той изяде по още едно блокче от всеки вид. Докато ядеше, си мислеше за Стийв Зилис — главният му заподозрян. Единственият му заподозрян.

Уликите срещу Зилис бяха много, но всичките косвени. Това не означаваше, че подозренията към него са неоснователни. Повече от половината от присъдите се базираха на убедително преплетени косвени улики, а само под един процент бяха несправедливи.

Убийците не бяха толкова любезни, че да оставят преки доказателства на местопрестъплението. При днешните възможности за ДНК-анализ всеки престъпник, който имаше телевизор, можеше да научи как да направи така, че да не го уличат.

Всичко обаче — от антибиотиците до креолската музика — си имаше своите недостатъци и Били добре знаеше колко опасни могат да бъдат косвените улики.

Той си напомни, че някога проблемът не беше в уликите, а в Джон Палмър, настоящия шериф, който едно време бе амбициозен млад лейтенант, борещ се да го направят капитан.

В нощта, когато Били сам се направи сирак, истината беше ужасна, но пределно ясна и лесна за установяване.

ГЛАВА 57

Унесен в еротичен сън, четиринайсетгодишният Били Уайлс изведнъж се стряска от силни гласове и сърдити крясъци. Отначало не разбира какво става — струва му се, че е преминал от един хубав сън в друг, не толкова приятен.

Той нахлупва на главата си една възглавница и заравя лице в друга, като се опитва да се върне в копринения свят на фантазиите. Но действителността се намесва, настоява.

Гласовете са на майка му и баща му. Толкова са шумни, че се чуват от долния етаж.

Митологията е пълна с чародеи: морски нимфи, които пеят и със сладките си гласове примамват мореплавателите към своя остров, за да се разбият в крайбрежните скали; Цирцея, която превръща мъжете в свине; свирачът с вълшебната свирка, който повежда децата към гибел. Те са метафори на нашия зловец инстинкт към самоунищожение, който ни съпътства още от първата хапка от първата ябълка.

Били става своят собствен свирач, като се оставя неблагозвучните гласове на родителите му да го измъкнат от леглото.

Споровете не са обичайни за този дом, но не са и рядкост. Разногласията са със силен емоционален заряд, но не са шумни и минават бързо. Ако обидата остане, тя се изразява в намусено мълчание, което с течение на времето облаците разсейват, или поне така изглежда. Били не смята брака на родителите си за нещастен. Те се обичат. Той знае, че се обичат.

Бос, с голи гърди, само по долнището на пижамата си, Били слиза сънено по стълбите...

Не се съмнява, че родителите му го обичат, по свой си начин. Баща му изразява строга привързаност. Майка му показва ту доброжелателно пренебрежение, ту буйна любов — искрена, но прекомерна.

Защо родителите му не се разбираха си беше загадка за Били и пререканията им, изглежда, оставаха без последствия. Досега.

Докато стигне до трапезарията, откъдето се виждаше кухненската врата, Били вече е потопен, без да иска — или искаше? — в суровата истина и тайната същност на онези, които смята, че познава най-добре.

Никога не си е представял, че у баща му може да бушува такъв необуздан гняв. Не само дивашкият рев, но и режещият тон и злобният език разкриват отдавна къкреща неприязън, която кипва и се превръща в гъст черен катран, идеално гориво за гнева.

Баща му обвинява майка му, че му изневерява, и то редовно. Нарича я „курва“ и какво ли още не. Гневът му преминава в ярост. Там, в трапезарията, Били е смразен от разкритията, от обвиненията, хвърлени по майка му. Сякаш губи почва под краката си. За него родителите му са едва ли не безполови същества, привлекателни, но неподатливи на такива желаниа. Отдаваше собственото си зачеване на желанието им да създадат семейство, не на страст.

Но по-шокиращо от обвиненията е признанието на майка му, че те са основателни, както и контраобвиненията ѝ. Те дават на Били да разбере, че баща му е мъж, но и нещо по-малко от мъж. Тонът на майка му е още по-унищожителен, изразява презрение към съпруга ѝ, подиграва му се.

Присмехът ѝ само налива масло в огъня и направо го вбесява. Били чува удара на плът в плът, звукът е като от мощна плесница.

Тя изплаква от болка, но веднага казва:

— Не ме е страх, не можеш да ме уплашиш!

Чува се как разни предмети се разбиват, трещят, рикошират, а после се разнася един по-ужасен и свиреп звук, като от удар с тежък предмет.

Тя изпищява от болка и ужас.

Били неусетно се оказва в кухнята, крещи на баща си да спре, но баща му сякаш не го чува, сякаш дори не осъзнава присъствието му. Баща му е завладян, хипнотизиран, обладан от ужасяващата мощ на оръжието в ръцете си. Гаечен ключ с дълга дръжка.

Простряна на пода, сломената майка на Били се мята като смачкана буболечка, вече не може да пици и само издава агонизиращи звуци.

На кухненската маса Били вижда и други оръжия. Чук. Месарски нож. Револвер. Баща му явно ги беше наредил, за да сплаши майка му.

Ала тя не се е изплашила, смятала е, че е страхливец, тъп некадърник. Вярно, че е страхливец, щом е ударил беззащитна жена с гаечен ключ, но тя е направила ужасна грешка в преценката си за злото, на което той е способен.

Били грабва револвера, стиска го с две ръце и изкрещява на баща си: „Спри, за бога, спри!“ Баща му не реагира на предупреждението му и тогава Били изстрелва един куршум в тавана.

Неочакваният откат го блъсва в раменете и той залита от изненада.

Баща му се обръща към Били, но не с намерението да го послуша. Гаечният ключ е превъплъщение на мрака, което контролира мъжа в не по-малка степен, отколкото мъжът — оръжието.

— Чие семе си ти? — пита баща му. — Чий син съм хранил през всичките тези години, чие копеле?

Макар това да изглежда невъзможно, ужасът нараства и когато става ясно, че трябва да убие, за да не го убият, Били натиска спусъка веднъж, два пъти, три пъти. При всеки изстрел ръцете му подскочат от отката.

Два от патроните минават покрай баща му, един попада в гърдите. Разтърсен, той полита и пада назад. Куршумът забожда кървава бутониера на гърдите му.

Гаечният ключ издрънчава на пода и пропуква плочките. Вече не се чуват викане и гневни думи, само дишането на Били и приглушеното стенание на майка му.

И после тя казва: „Татко?“ — Говорът ѝ е завален и пресекващ от болка. — „Татко Том?“

Баща ѝ е бил убит по време на служба във военноморския флот, когато тя е била на десет години. Татко Том е вторият ѝ баща.

— Помогни ми. — Гласът ѝ удебелен, плашещо променен. — Помогни ми, татко Том.

Татко Том е съсухрен мъж с коса на цвят като прах, а очите му са жълто-кафяви като пясъчник. Устните му са вечно пресъхнали, атрофираният му смях дращи по нервите.

Само в най-краен случай някой би поискал помощ от татко Том и никой не би очаквал да я получи.

— Помогни ми, татко Том.

Освен това той живее в Масачузетс, на цял континент разстояние от Напа.

Необходимостта от спешни действия изважда Били от вцепенението му. Ужасен и изпълнен със съчувствие, той се приближава към майка си.

Тя изглежда парализирана, кутрето на дясната ѝ ръка потрепва, но нищо друго не помръдва от врата надолу. Подобно на счупена и неумело залепена ваза, нещо ужасно не е наред с формата на черепа ѝ, с костите на лицето ѝ. Едното ѝ отворено око, единственото ѝ останало око, се фокусира в Били и тя казва: „Татко Том.“ Тя не познава сина си, единственото си дете, и го мисли за баща си от Масачузетс.

— Моля те — изхриптява от болка тя.

Разкривеното лице говори за непоправимо мозъчно увреждане и Били сподавено изхлипва.

Едноокият ѝ поглед се придвижва от лицето към револвера в ръката му.

— Моля те, татко Том. *Моля те.*

Той е само на четиринайсет години, още момче, което доскоро е било дете, а ето че трябва да вземе решение, което не би трябвало да го карат да взема.

Моля те.

Всеки възрастен би се почувствал безсилен пред необходимостта от такова решение и той не може, няма да го вземе. Но какво да прави в лицето на нейната болка, на нейния страх, на нейното страдание?!

С удебелен език тя казва умолително:

— О, божичко, божичко, къде съм? Кой си ти? Кой се е вмъкнал тук, кой? Кой си ти тук? Страх ме е. *Страх ме е!*

Понякога сърцето взема решения, които разумът не може, и макар да знаем колко измамно е сърцето, знаем също, че в редки моменти на стрес и тежка загуба страданието може да го пречисти.

През идните години той никога нямаше да бъде сигурен дали е постъпил правилно, като се е доверил на сърцето си. Но той прави онова, което то му казва. „Обичам те“ — отронва се от устните му и той застрелва майка си.

* * *

Лейтенант Джон Палмър е първият полицаи, който пристига. Отначало Били вижда в него смелата ръка на закона, но по-късно щеше да се окаже, че е той е бил просто нетърпелив лешояд, спуснал се върху мърша.

Докато чака полицията, Били не може да мръдне от кухнята. Не може да остави майка си сама. Чувства, че тя не си е отишла напълно, че духът ѝ е още тук и неговото присъствие ѝ дава утеха. Или може би просто му се иска да мисли, че е така. Не може да я гледа в сегашното ѝ състояние, но стои наблизко, с извърнати очи.

С влизането на лейтенант Палмър Били вече не е сам, вече не е нужно да бъде силен. Той не може да се владее повече. Разтреперва се така силно, че едва не пада на колене.

— Какво се е случило, сине? — пита го лейтенант Палмър.

След смъртта на двамата тук Били вече не е ничие дете и чувства самота в костите си, празнота в центъра на съществуването си, страх от бъдещето.

Затова когато чува думата „сине“, тя е много повече от дума за него, тя е като протегнатата ръка, като предложена надежда.

Били тръгва към Джон Палмър.

Дали защото лейтенантът си прави сметки или просто защото е човек, той разтваря обятията си. Треперейки като лист, Били се отпуска в тези обятия и Джон Палмър го притиска към себе си.

— Сине, какво се е случило тук?

— Той я преби. Аз го застрелях. Той я преби с ключа.

— Ти го застреля?

— Той я преби с гаечния ключ. Аз го застрелях. Застрелях и нея.

Друг на негово място би обърнал внимание на емоционалния шок на този млад очевидец, но главната грижа на лейтенанта е, че още не е станал капитан. А той е амбициозен. И нетърпелив.

Преди две години седемнайсетгодишен юноша в областта на Лос Анджелис, далече на юг от Напа, беше застрелял родителите си. Беше заявил, че не се смята за виновен, защото бил изнасилван многократно.

Съдебното дело по този случай беше приключило само две седмици преди тази съдбовна нощ в живота на Били Уайлс. Обвиняемият бе осъден. Специалистите бяха очаквали юношата да бъде оневинен, но разследващият детектив беше работил много

усърдно и бе събрал множество убедителни доказателства, хващайки престъпника в безброй лъжи.

През последните две седмици този неуморим детектив се бе превърнал в медиен герой. Непрекъснато го показваха по телевизията. Името му беше по-известно от това на кмета на Лос Анджелис.

След признанието на Били Джон Палмър не вижда възможност да търси истината, той вижда просто възможност.

— Кого застреля, сине? Него или нея?

— 3-3-застрелях него. После и нея. Беше я пребил така, че трябваше да 3-3-застрелям и двамата.

Чува се далечният вой на още сирени. Лейтенант Палмър извежда Били от кухнята, завежда го в хола и го кара да седне на дивана.

Въпросът му вече не е „Какво се е случило тук, сине?“ Въпросът му сега е „Какво си направил, момче? Какво си направил?“ Минава много време, преди малкият Били Уайлс да осъзнае разликата.

Така започват неговите шейсет часа в ада.

Тъй като е само на четиринайсет години, Били не може да бъде съден като пълнолетен. Смъртната и доживотна присъда са изключени и по време на разпита не би трябвало да го притискат така, както пълнолетните.

Но Джон Палмър е решен да пречупи Били, да измъкне от него признание, че сам е пребил майка си с гаечния ключ, че е застрелял баща си, когато той се опитал да я защити, и после е довършил майка си с куршум.

Тъй като наказанията за непълнолетни престъпници са много по-леки, отколкото за останалите, понякога системата не защитава правата им достатъчно усърдно. Така например, ако заподозреният не знае, че трябва да поиска адвокат, може да не го уведомят за това своевременно.

Ако заподозреният не разполага със средства и му се налага да използва служебен адвокат, винаги има шанс да му назначат някой некадърник. Или глупак. Или махмурлия.

Не всеки адвокат е толкова благороден, колкото защитниците на потиснатите в телевизионните драми, също както и самите потиснати рядко са така благородни в реалността.

С помощта на определени началници опитен полицай като Джон Палмър, воден от безразсъдна амбиция и готов да рискува кариерата си, разполага с цяла серия от трикове да държи заподозрения далеч от правна помощ и да го подлага на неограничени разпити в часовете веднага след арестуването му.

Един от най-ефектните трикове е да влачат Били нагоре-надолу. Служебният адвокат пристига в ареста в Напа, където му казват, че поради липса на място или по някаква друга измислена причина клиентът му е бил преместен в Калистога. Щом пристига в Калистога, му съобщават, че за съжаление е станала грешка — момчето всъщност е закарано в Сейнт Хелена. От Сейнт Хелена изпращат адвоката обратно в Напа.

Освен това, докато транспортират заподозрян, понякога стават повреди. Пътуване, което би трябвало да трае час, продължава три-четири часа, в зависимост от сериозността на повредата.

През тези два дена и половина развеждат Били от един мрачен кабинет в друг, карат го в различни килии и стаи за разпит. През цялото време чувствата му са болезнено изострени, страхът е негов редовен спътник, за разлика от храненията, които не са талка редовни. Но най-тежки са моментите, прекарани в патрулната кола.

Били седи отзад, зад преградата. Ръцете му са в белезници, а белезниците са вързани с верига за пръстен на пода. Шофьорът не обелва и дума. Джон Палмър седи до него, заподозрения, на задната седалка, въпреки че правилникът го забранява.

Лейтенантът е едър мъжага, а заподозреният е четиринайсетгодишно момче. В това малко пространство разликата в ръста е достатъчна, за да притесни Били.

Освен това Палмър е експерт в сплашването. Безкрайните въпроси и приказването са прекъсвани само от обвинително мълчание. С многозначителни погледи, с внимателно подбрани думи, със застрашителна смяна на тона той подрива духа на момчето така, както гласпапирът остъргва дървото.

Но най-лошото е физическият контакт. Понякога Палмър сядва по-близо. Толкова близо, колкото момче би искало да седне до момиче. Шерифът се притиска до Били, разрошва косата му с престошена нежност. Слага голямата си ръка ту на рамото, ту на коляното, ту на бедрото му.

— Това, че си ги убил, не е престъпление, ако си имал сериозна причина, Били. Ако баща ти е блудствал с теб години наред и майка ти е знаела, никой няма да те обвини.

— Баща ми никога не ми е правил нищо такова. Защо все казвате, че ми е правил нещо?

— Не го казвам, Били, само питам. Няма от какво да се срамуваш, ако те е опипвал от малък. Ти си жертва, нали разбираш? И дори да ти е харесвало...

— Не би ми харесало.

— Дори да ти е харесвало, пак няма от какво да се срамуваш. — Палмър слага ръка на рамото му. — И в този случай си оставаш жертва.

— Не съм бил жертва. Не говорете така.

— Някои мъже правят ужасни неща на беззащитни момченца и понякога на децата започва да им харесва. — Палмър сложи ръка на бедрото му. — Но това не значи, че момчето не е невинно, Били. Момченцето си е невинно.

На Били почти му се приисква Палмър да го удари. Докосването, нежното докосване и намеците са по-лоши от удар, защото изглежда, че юмрукът ще последва и без това, когато докосването не доведе до желанието резултат.

Неведнъж Били е на ръба да направи признание, само и само да се отърве от докосването и от влудяващия ритъм на гласа на лейтенант Палмър.

Той започва да се чуди защо... След като сложи край на страданията на майка си, защо се беше обадил в полицията, вместо да пъкне дулото на пистолета в устата си?

В крайна сметка Били е спасен благодарение на добрата работа на медицинския експерт и на следователите, както и на намесата на други полицаи, които решават, че не могат повече да оставят Палмър да извърта случая както си иска. Уликите сочат за виновник бащата, няма нито една срещу сина.

Единственият пръстов отпечатък върху револвера е на Били, но ясният отпечатък от пръст и част от длан върху дългата дръжка на стоманения ключ са на баща му.

Убиецът е замахнал с ключа с лявата ръка. За разлика от баща си, Били не е левичар. По дрехите на Били имаше петна от кръв, но не в

обилно количество. Ръкавите на ризата на баща му бяха оплискани с кръв. Жената се бе борила да отблъсне мъжа си. Под ноктите ѝ имаше следи от неговата кожа и кръв, а не от тези на Били.

След време двама членове на отдела са принудени да напуснат, а трети е уволнен. Когато димът се разсейва, лейтенант Джон Палмър някак си се измъква невредим от положението.

На Били му се иска да предяви иск срещу лейтенанта, но го е страх да свидетелства, страх го е какво може да стане, ако загуби делото. Благоразумието го кара да не прави нищо.

Сниши се и не се обаждай, не усложнявай нещата и не очаквай много, радвай се на това, което имаш. Карай нататък.

Удивителното е, че в крайна сметка, карайки нататък, Били се оказва в дома на Пърл Олсен, вдовица на полицай и майка на друг полицай.

Тя предлага да спаси Били от ада на трудововъзпитателното училище и още от първата им среща той инстинктивно разбира, че винаги ще бъде такава, каквато *изглежда*. Макар да е само на четиринадесет години, той вече е разбрал, че реалното и привидното съвпадат по-рядко, отколкото децата си представят. Били решава, че самият той иска да развие у себе си това качество — истинността.

ГЛАВА 58

Били бе паркирал под една от силните лампи пред заведението на станцията и докато ядеше десертчетата, си мислеше за Стийв Зилис.

Макар и косвени, уликите срещу Зилис бяха много по-силни от онези, които Джон Палмър бе използвал, за да оправдае това, че притиска Били.

Въпреки това той се тревожеше, че се кани да нападне човек, който може да се окаже невинен. Манекените, садистичната порнография и състоянието на дома му доказваха, че Зилис е урод, вероятно побъркан, но не и че е убиец. Заради историята с Палмър за Били беше много важно да е сигурен.

Надявайки се да изрови някакъв факт, който да потвърди подозренията му, пък бил той и незначителен като тънкия сребърен сърп на Луната, Били взе вестника, който беше купил в Напа и който досега не бе имал време да прочете. Първата страница бе посветена на убийството на Жизел Уинслоу.

В миг на безумна надежда си помисли, че полицаите може да са намерили край трупа вишнева дръжка, вързана на възел. Ала това, което му се наби в очите, което *се стрелна* към него така, както се стрелва прилеп към молец, бе фактът, че лявата ръка на Уинслоу е била отрязана. Изродът си бе взел нещо за спомен — този път не лице, а ръка.

Лани не бе споменал нищо за това, но когато той пристигна на паркинга на бара, в момента, в който Били намери втората бележка, трупът на Уинслоу е бил току-що открит. Все още не са били известни всички подробности.

Ще не ще, Били си спомни бележката, залепена на хладилника му седемнайсет часа по-рано, която той бе открил в една от книгите: *Мой партньор ще дойде при теб в 11:00. Чакай го на предната веранда.* В паметта му изплуваха последните два реда на тази бележка, които тогава го озадачиха, но сега значението им изглеждаше ясно. *Изглеждаш много ядосан. Не ти ли протегнах ръка? Протегнах ти.*

Първия път, когато ги прочете, тези редове му бяха прозвучали насмешливо, дразнещо. Сега те направо се гавреха с него, убеждаваха го, че без съмнение е бил надигран.

Някъде в дома му отрязаната ръка чакаше полицията да я открие.

ГЛАВА 59

От заведението излязоха мъж и жена, и двамата шофьори на камиони. Носеха дънки, тениски и бейзболни шапки (на неговата пишеше КАМИОНИ „ПИТЪРБИЛТ“, на нейната — „БОГИНЯ НА ПЪТИЩАТА“). Мъжът чоплеше зъбите си с клечка, а жената се прозя, разкърши рамене и протегна ръце.

Седнал зад кормилото на форда, Били се бе вторачил в ръцете на жената и си мислеше колко са малки и колко лесно бе да се скрие една от тях. На тавана. Под някоя от дъските на пода. Зад фурната. В някой килер. В тясното пространство под някоя от верандите. Или може би в гаража, в някое от чекмеджетата в работилницата. Във формалдехид или не.

Ако ръката на една жертва бе скрита в дома му, защо не и част от друга жертва? Какво ли бе взел психопатът от червенокосото момиче и къде ли го беше сложил?

Били изпита желание веднага да се върне вкъщи и да претърси цялата къща. Можеше да му отнеме цяла нощ и цяла сутрин да открие ужасяващите улики. А ако не ги намереше, да ги търси и цял следобед ли? Какво друго му оставаше? Започнеше ли веднъж, трябваше да търси до полуда, докато не намереше страховития Граал.

Часовникът му показваше 1:36 четвъртък сутринта. До полунощ оставаха малко повече от двайсет и два часа.

Последното ми убийство — в четвъртък, в полунощ.

Тялото на Били и без това вече разчиташе на кофеина, шоколада, антибиотика и виколина. Ако прекараше деня в трескаво търсене на телесни части, ако до свечеряване не установеше кой е убиецът и не успееше да си почине, щеше да бъде физически, умствено и емоционално изтощен. В такова състояние той не би могъл да брани Барбара.

Не биваше да губи време в търсене на ръката. Още повече че докато препрочиташе статията във вестника, той си спомни и нещо друго. Манекенът с шестте ръце. В стиснатите си юмруци той държеше касапски ножове, чиито остриета бяха забити в гърлото му.

Вместо ходила, манекенът имаше още един чифт ръце, за да стиска по-добре заострения като копие прът, с който се самозадоволяваше. Третият чифт ръце бяха отрязани от друг манекен. Те излизаха от гърдите на шесторъкия екземпляр, който приличаше на осквернен образ на индуската богиня Кали.

Макар че другите три манекена в стаята имаха нормален брой ръце, по шесторъкия можеше да се съди, че Зилис има фетиш към ръцете. На кутиите на порнографските видеокасети ръцете на жените често бяха обездвижени. С белезници. С въжета. Със здраво стегнати кожени каишки. Фактът, че от Жизел Уинслоу бе отрязана ръка, изглеждаше показателен, ако не обвинителен.

Били се опитваше да навърже нещата. Не му стигаше въже, за да завърже примката около шията на Стийв Зилис.

Не ти ли протегнах ръка? Протегнах ти.

Мръснишки, пубертетски хумор. Били виждаше самодоволната ухилена физиономия на Зилис, чуваше го да казва тия думи със своя нахакан, майтапчийски глас на барман-циркаджия.

Изведнъж се сети, че при повечето си изпълнения в бара Зилис използва ръцете си. Беше необичайно сръчен. Жонглираше с маслини и други предмети. Правеше фокуси с карти и всичките демонстрираха ловка ръка. Можеше да накара монета да се изтърколи по кокалчетата на ръката му и да изчезне.

Нищо от това обаче не помагаше на Били да затегне примката.

Скоро щеше да стане два часа. Ако ще атакува Зилис, по-добре да го направи по тъмно.

Течният бинт от двете страни на дланта му бе подложен на тежко изпитание. Беше се напукал и раздърпал по краищата. Били отвори шишето и намаза нов слой, чудейки се дали това, че обещаната му втора рана бе пирон в ръката му, има някакво специално значение.

Ако отидеше при Зилис, първо щяха да разговарят. Нищо повече. Нищо по-лошо. Само един сериозен разговор. В случай че психопатът беше Зилис, Били трябваше да го разпитва под дулото на пистолета.

Естествено, ако Зилис се окажеше просто изрод, но не и убиец, той нямаше да прояви разбиране, щеше да се ядоса. Можеше дори да го обвини във влизане с взлом или нещо такова.

Единственият начин да го накара да си мълчи беше да го сплаши. А за това трябваше да го нарани достатъчно сериозно и да го накара да

повярва, че ако повика полицията, ще стане още по-лошо.

Преди да потегли към дома на Зилис, Били трябваше да се увери, че е способен да нападне невинен човек и да го малтретира, за да го накара да мълчи. Той сгъна и разгъна пръстите на леко скованата си ръка. Сгъна и разгъна.

Ето че сега не беше докрай заставен да избира. Можеше да се постави в положение, в което да се наложи да нарани и сплаши невинен човек. Или можеше да отлага, да размишлява и изчака развитието на събитията и по този начин вероятно да постави Барбара в още по-голяма опасност.

Изборът е твой.

Да, винаги е бил. И винаги ще бъде. Да действа или да не действа. Да чака или да тръгва. Да затвори врата или да я отвори. Да се отдръпне от живота или да участва в него.

Не разполагаше с часове и дни за анализ. Но и да разполагаше, само щеше да се загуби време в главоблъсканици. Той потърси отговор в мъдростта, идваща от суровия опит, но не намери поука, която да използва в случая. Единствената мъдрост е мъдростта на смирението.

В крайна сметка той нямаше на какво друго да базира решението си, освен на чистотата на мотивите си. А цялата истина за мотивите му дори не беше ясна.

Запали мотора и потегли. Не можа да види Луната, тънкия сребърен сърп на новата луна. Сигурно е била откъм гърба му.

ГЛАВА 60

В 2:09 сутринта Били паркира на тиха уличка, на две преки от дома на Стийв Зилис. Долните клони на лавровите дървета висяха под уличните лампи, които хвърляха жълта светлина над тротоарите и така сенките на листата приличаха на разсипано съкровище от черни монети.

Той вървеше, без да бърза, като човек, който цял живот страда от безсъние и редовно се разхожда в тези мъртви часове.

Прозорците на къщите бяха тъмни, осветлението на верандите беше изключено. По улицата нямаше движение. Земята беше вече отдала много от натрупаната през деня горещина. Нощта не беше нито гореща, нито хладна.

Усуканият край на торбата от хляба беше закачен на колана му, а самата торба висеше от лявата му страна. В нея се намираха белезниците, един флакон сълзотворен газ и електрическата палка. От дясната му страна пък бе закачен кобурът „Уилсън Комбат“. Зареденият пистолет бе в него.

Беше извадил тениската от дънките си и донякъде тя прикриваше пистолета. От метър и повече разстояние, през нощта никой не би забелязал издйническите очертания на оръжието.

Когато стигна до къщата на Зилис, той тръгна по алеята в предния двор, после край редицата евкалиптови дървета пред гаража. Предната част на къщата беше тъмна зад спуснатите щори, но от задните прозорци се процеждаше светлина. Спалнята и банята на Зилис.

Били стоеше в задния двор и изучаваше обстановката, като обръщаше внимание на всеки нюанс на нощта. Остави очите си да забравят за уличното осветление и да се адаптират напълно към мрака.

Напъха тениската си отново в дънките, за да може лесно да извади пистолета от кобура. Измъкна от джоба си чифт латексови ръкавици и ги нахлузи на ръцете си.

В квартала цареше тишина. Къщите бяха близо една до друга. Трябваше да внимава да не вдига шум, когато влезе вътре. Съседите

щяха да чуят евентуален вик или изстрел, ако не заглушеше шума с възглавница.

Той се качи на верандата, където имаше само един алуминиев стол. Нямаше маса, нямаше скара, нямаше цветя в саксии. През стъклото на вратата се виждаше кухнята, осветена само от два електронни часовника — единия на електрическата фурна, другия на микровълновата.

Били измъкна торбата от колана си и извади флакона със сълзотворен газ. Кърпата вътре заглуши издрънчаването на белезниците. Усука края на торбата и я закачи отново на колана.

При първото си посещение беше откраднал резервен ключ от едно от чекмеджетата в кухнята. Пъхна го внимателно в ключалката и го завъртя бавно, страхувайки се, че евентуалният шум може да се чуе навсякъде из малката къща. Вратата се отвори. Заради ръждата пантите сякаш изшептяха, но не изскърцаха. Били влезе вътре и затвори вратата след себе си. В продължение на около минута остана на място. Очите му бяха привикнали към тъмнината, но му беше нужно да се ориентира. Сърцето му лудо се блъскаше в гърдите му, отчасти може би заради действието на кофеиновите таблетки.

Тръгна през кухнята и гумените му подметки заскърцаха леко по линолеума. Той изтръпна, но продължи нататък. В хола имаше мокет. Той направи две тихи стъпки и отново спря, за да се ориентира. Това, че Зилис ненавиждаше мебелите, го улесняваше. Нямаше много препятствия, които да го дебнат в мрака.

До ушите на Били достигнаха едва доловими гласове. Той се стресна и се заслуша. Не можеше да разбере какво казват. Беше очаквал Зилис да е сам и сега се замисли дали да не си тръгне. Не, трябваше първо да провери какво точно става.

Под мъждива светлина се виждаше коридорът, който водеше от хола към двете спални и банята. Лампата тук беше угасена, но от отворените врати на далечните стаи идваше светлина. Тези стаи бяха една срещу друга. Доколкото Били си спомняше, помещението вляво беше банята, а вдясно беше спалнята на Зилис.

Съдейки по регистъра и тембъра, не по думите, Били реши, че единият глас е женски, а другият — мъжки.

Той стисна флакона със сълзотворен газ, избута предпазителя и сложи палец върху бутона за пръскане. Инстинктът му подсказа да

използва сълзотворния газ, а не пистолета. Не на всеки инстинкт може да се разчита повече, отколкото на разума. Ако първо застреляше Зилис, после нямаше какво да прави. Трябваше най-напред да го омаломощи, а не да го ранява.

Вървейки по коридора, той мина покрай мнимата кланица, където манекените лежах безкръвно осакатени. Сега, когато чуваше гласовете по-добре, ставаше ясно, че са на актьори от лошо представление. Някак изтънели, те явно идваха от говорителите на евтин телевизор. Изведнъж жената изплака от болка, но така, сякаш болката ѝ доставяше удоволствие.

Били почти бе стигнал до края на коридора, когато Стийв Зилис излезе от банята вляво.

Бос, с голи гърди, само по долнището на пижамата си, той си миеше зъбите и бързаше да види какво става във филма. Очите му се разшириха, когато забеляза Били. С четката в устата той изфъфли:

— Какво, мам...

Били го напръска със сълзотворния газ.

Полицейският сълзотворен газ е много ефикасен от разстояние до 6 метра, в идеалния случай — 5. Стийв Зилис се намираще едва на 2 метра от Били.

Когато сълзотворният газ попадне в устата или носа, той отчасти намалява възможността за атака. Ако човек иска да извади напълно противника си от строя, трябва да го напръска обилно в очите.

Струята опръска и двете очи на Зилис от упор и навлезе обилно в ноздрите. Той изпусна четката, покри очи с ръце, но твърде късно. Извърна се слепешката встрани, при което се блъсна в стената на коридора. С отчаяно хриптене се преви на две и взе да плюе разпенената паста за зъби, подобно на куче, болно от бяс.

Очите му горяха в адски огън, зениците му бяха така разширени, че виждаше само размазана светлина. Не можеше да различи дори силуета на нападателя си, нито сянката му. Гърлото му също гореше от химикала, който беше навлязъл през носа, и дробовете му се опитваха да спрат всяка замърсена глътка въздух, която поемеше.

Били се наведе, хвана края на левия крачол на пижамата му и го дръпна, за да го извади от равновесие. Зилис размаха ръце, търсейки стена, рамка на врата и нещо друго, за което да се хване, но не намери нищо и се изтърси на пода така силно, че се разтресе. Докато,

хриптейки, се бореше да си поеме въздух, той се давеше и хленчеше за очите си, за болката, за жилещата светлина.

Били извади 9-милиметровия пистолет и го цапна с дулото отстрани по главата така, че да го заболи.

Зилис изрева и Били го предупреди:

— Не викай, или ще те ударя още по-силно.

Зилис изруга и Били го цапна с пистолета още веднъж, не толкова силно, колкото му беше обещал, но все пак достатъчно.

— Слушай сега — заговори Били. — Няма да виждаш добре през следващите двайсет-трийсет минути...

Зилис, който още дишаше учестено, го прекъсна:

— Господи, ослепях!

— Това е само сълзотворен газ.

— Ти луд ли си?

— Сълзотворен газ е. Не оставя трайни последици.

— Сляп съм — настоя Зилис.

— Стой на място.

— Сляп съм.

— Не си. Не мърдай.

— Мамка му...

От темето на Зилис се проточи тънка струя кръв. Били не го беше ударил много силно, но кожата се бе сцепила.

— Не мърдай и слушай какво ти говоря — подкани го Били. — Прави каквото ти казвам и няма страшно.

Били осъзна, че успокоява Зилис, сякаш вече бе ясно, че е невинен. До този момент бе мислил, че дори да се окаже, че Зилис не е психопатът, има начин да свърши работата и да си тръгне без сериозни последствия.

Ала във въображението му срещата не бе изглеждала толкова агресивна. Едно пръсване със сълзотворен газ. Зилис — омаломощен и послушен. Планът изглеждаше много прост. Но ето че те едва бяха започнали и положението вече беше извън контрол.

Били се постара да говори уверено.

— Ако не искаш да пострадаш, лежи кротко, докато не ти кажа какво да правиш.

Гърдите на Зилис изсвириха.

— Чуваш ли ме? — попита Били.

— Чувам те, по дяволите!

— Разбираш ли ме?

— Сляп съм, не съм глух.

Били влезе в банята, спря чешмата и се огледа. Не видя каквото му трябваше, но видя нещо, което не искаше да види — отражението си в огледалото. Очакваше да има безумен и опасен вид и беше точно така. Очакваше да изглежда уплашен и това също беше така. Не беше очаквал обаче да види човек, способен на зло, а видя точно това.

ГЛАВА 61

На телевизора в спалнята гол мъж с черна маска удряше гърдите на жена със сноп кожени ленти. Били го изключи.

— Като си представя как пипаш лимоновите резенчета за питиетата, ми се повдига.

Проснат безпомощно на пода в коридора зад отворената врата, Зилис или не го чу, или се престори, че не го чува.

Леглото нямаше нито дъска за подпора на главата, нито такава за краката. Дюшекът лежеше върху метална рамка на колела. Зилис не се занимаваше с такива неща като кувертюри.

Били извади белезниците от торбата и заключи едната гривна около долния край на рамката.

— Изправи се на четири крака — нареди той, — и пълзи по посока на гласа ми.

Зилис не мръдна от мястото си. Дишането му вече не бе така затруднено, макар че все още бе шумно. Той се изплю с все сила върху килима. Поройните му сълзи бяха докарали сълзотворния газ до устните му и горчивият вкус беше влязъл в устата му.

Били отиде при него и натисна дулото на пистолета в тила му. Зилис замръзна и хриптенето му стана по-тихо.

— Знаеш ли какво е това? — попита Били.

— Господи!

— Искам да допълзиш до спалнята.

— По дяволите!

— Сериозно говоря.

— Добре.

— До долния край на леглото.

Макар че единствената светлина в стаята идваше от една мъждива нощна лампа, докато пълзеше към леглото, Зилис присви очи като заслепен от ярък, жилец пламък. Били на два пъти трябваше да го насочва в правилната посока.

— Седни на пода и опри гръб в долния край на леглото. Точно така. Опирай с лявата ръка около себе си. От леглото висят белезници.

Ето ги.

— Не ме мъчи така. — Очите на Зилис плуваха в сълзи. Носът му течеше. — Защо го правиш? Какво става?

— Мушни лявата си ръка в разтворената гривна.

— Не ми харесва тази работа — възропта Зилис.

— Не е нужно да ти харесва.

— Какво ще правиш с мен?

— Зависи. Сложи гривната сега.

Зилис се помъчи да изпълни командата и Били се наведе да провери дали гривната е заключена. Заключена беше. Зилис все още не виждаше достатъчно добре, за да се опита да го удари или да му вземе пистолета.

Стийв можеше да влачи леглото из стаята, ако пожелаеше. Ако се напънеше, можеше да го преобърне, да махне дюшека и търпеливо да развинти болтовете на рамката и да освободи белезниците. Но не можеше да го направи бързо.

Килимът изглеждаше много мръсен. Били не искаше да седне или коленичи на него. Отиде до къта за хранене и се върна с единствения стол с облегалка в къщата. Сложи го срещу Зилис, достатъчно далеч, за да не може той да го стигне, и седна.

— Били, умирам.

— Не умираш.

— Страх ме е за очите. Още не виждам.

— Искам да ти задам някои въпроси.

— Въпроси? Луд ли си?

— Донякъде — призна Били.

Зилис се изкашля, после кашлицата премина в ужасно задавяне. Не се преструваше. Били изчака да му мине.

Когато бе в състояние да говори, Зилис каза с прегракнал и треперещ глас:

— Страшно ме плашиш, Били.

— Радвам се. Сега ми кажи къде държиш оръжието.

— Оръжието? За какво ми е на мен оръжие?

— Оръжието, с което го застреля.

— С което съм го застрелял? Кого? Не съм застрелял никого. За бога, Били!

— Застрелял си го в челото.

— Не. Няма такова нещо. Не съм бил аз. — Очите му плуваха в сълзи, предизвикани от сълзотворния газ, и не бе възможно да се разбере дали лъже. Докато се опитваше да гледа, постоянно мигаше. — Ако това е някаква тъпа шега...

— Ти си шегаджията, не аз — рече Били. — Ти си този с представлението.

Зилис не реагира на думата.

Били отиде до нощното шкафче и отвори чекмеджето.

— Какво правиш? — попита го Зилис.

— Търся оръжието.

— Няма оръжие.

— Нямахте преди, когато не беше тук, но сега има. Вероятно го държиш подръка.

— Значи, ти си идвал тук?

— Валяш се в такава мръсотия, че като си тръгнах, ми се искаше да се изкъпя с вряла вода.

Били отвори вратичката на нощното шкафче и опипа вътрешността.

— Какво ще правиш, ако не намериш оръжие?

— Може да забия ръката ти с пирон в пода и да ти отрежа пръстите един по един.

— Не говори такива щуротии — изхленчи Зилис. — Нищо не съм ти направил.

Били отвори вратата на гардероба и попита:

— Когато беше в къщата ми, Стийви, къде скри отрязаната ръка?

От гърлото на Зилис се изтръгна стон и той заклати глава: не, не, не, не.

Полицата над рейката за закачалки беше малко над нивото на очите. Докато я претърсваше, Били добави:

— Какво друго скри в дома ми? Какво отрязва от червенокосото момиче? Ухо? Гърда?

— Нищо не разбирам — каза разтреперано Зилис.

— Не разбираш ли?

— Ти си Били Уайлс, за бога.

Били се върна при леглото и затърси под дюшека. Добре че беше с ръкавици, иначе щеше да го е гнус да го направи.

— Ти си Били Уайлс — повтори Зилис.

— Какво искаш да кажеш? Че не си очаквал, че мога да се защита?

— Нищо не съм ти направил, Били. Нищо.

Били мина от другата страна на леглото.

— Както виждаш, знам как да се защита, даже да не съм мерило за човек, който има хъс за живота.

Като позна собствените си думи, Зилис се заоправдава:

— Нищо лошо нямах предвид. Ти като обида ли го прие? Не съм искал да те обидя.

Били продължи да търси под дюшека. Нищо.

— Аз само глупости приказвам, Били, нали ме знаеш. Майтапя се. Голям задник съм, да ме вземат дяволите. Били, знаеш, че съм задник. Вечно дрънкам и половината време не се чувам какво говоря.

Били се върна при стола и седна отново.

— Виждаш ли ме по-добре, Стийви?

— Не. Трябват ми салфетки.

— Използвай чаршафа на леглото.

Със свободната си ръка Зилис измъкна тънкото одеяло изпод дюшека откъм долния край на леглото. С ъгъла на чаршафа той попи влагата от лицето си и си издуха носа.

— Имаш ли брадва? — попита Били.

— О, боже!

— Имаш ли брадва, Стийви?

— Не.

— Не лъжи, Стийви.

— Били, недей така.

— Имаш ли брадва?

— Недей така.

— Имаш ли брадва, Стийви?

— Да — призна Зилис и изхълца от ужас.

— Или си страхотен актьор, или наистина си жалък тъпак — рече Били, който бе започнал да се тревожи, че може да е вярно второто.

ГЛАВА 62

— Когато сечеш манекените в задния двор, представяш ли си, че са истински жени? — попита Били.

— Не, манекени са.

— Защо обичаш да сечеш дини — защото вътрешността им е червена ли? Обичаш ли да гледаш как червеното месо се разхвърчава, а Стийви?

Зилис го изгледа учудено.

— Значи, тя ти е казала? Какво ти каза тя?

— Коя „тя“, Стийви?

— Старата кучка от съседната къща. Силия Рейнолдс.

— Нямах право да наричаш никого „стара кучка“. Никакво право.

Зилис се опомни и закима усърдно.

— Прав си. Извинявам се. Знам, че е просто самотна. Само че е голяма клюкарка, Били. Навсякъде си пъха носа. Вечно стои на прозореца и гледа през щорите. Човек не може да излезе на двора си и тя да не го види.

— А ти имаш много занимания, които не искаш хората да видят, нали, Стийви?

— Не, не правя нищо особено. Просто искам да ме оставят на мира. Затова няколко пъти й направих малко шоу с брадвата. Престорих се на полудял. Само за да я постресна.

— Да я постреснеш?

— Да я накарам да не се бърка, където не й е работа. Направих го само три пъти и третия път й дадох да разбере, че го правя нарочно, дадох й да разбере, че знам, че гледа.

— Как й даде да разбере?

— Не се гордея с това.

— Сигурен съм, че има много неща, с които не се гордееш, Стийви.

— Показах й среден пръст — призна Зилис. — Третия път насякох един манекен и една диня, без да си представям, че са нещо

друго, отидох до оградата и ѝ показах среден пръст.

— Веднъж си насякъл стол.

— Да, и какво от това?

— Столът, на който седя, е единственият ти стол.

— Имах два. Трябваше ми само един. Беше просто стол.

— Обичаш да гледаш насилие над жени — заяви Били.

— Не.

— Да не би случайно да си открил порното под леглото тази вечер? Да не би някое джудже да го е сложило там? Да извикам ли службата за изстребване на джуджета?

— Те не са истински жени.

— Не са манекени.

— Искам да кажа, че не ги мъчат наистина. Те се преструват.

— Но на теб ти харесва да гледаш.

Зилис не каза нищо и наведе глава.

В някои отношения се оказа по-лесно, отколкото Били беше очаквал. Беше го страх, че така ще се разстрои, докато задава неприятни въпроси и слуша уплашените оправдания на друго човешко същество, че няма да може да проведе успешно разпита. Вместо това го бе обзело чувство за надмощие, което го изпълваше със самоувереност. И задоволство. Лекотата, с която това му се удаде, го учудваше. И го плашеше.

— Много гадни филми, Стийви. Много извратени.

— Да — промълви Зилис. — Така е, знам.

— Снимал ли си себе си как мъчиш жени?

— Не, господи, не.

— Защо шепнеш, Стийви?

Той вдигна глава, но не погледна Били в очите.

— Никога не съм измъчвал така жени.

— Никога? Никога не си измъчвал така жени?

— Не. Заклевам се.

— Как си ги измъчвал тогава, Стийви?

— Изобщо не съм ги измъчвал. Не бих направил такова нещо.

— О, ти си невинен като момче от църковен хор.

— Обичам... само да гледам.

— Да гледаш как измъчват жени?

— Обичам да гледам, признавам. Но ме е срам. Ако не, докато гледам, то след това.

— След какво?

— След като... гледам. Не искам... О, боже. Не искам да съм такъв.

— Кой би искал да бъде като теб, Стийви?

— Не знам.

— Дай ми един пример. Пример за човек, който иска да е като теб.

— Може би никой — предаде се Зилис.

— Колко те е срам? — не спря Били.

— Много пъти съм изхвърлял филмите. Дори съм ги унищожавал. Но после... след известно време си купувам нови. Трябва ми помощ, за да спра.

— Търсил ли си някога помощ, Стийви?

Зилис не отговори.

— Търсил ли си някога помощ? — не го остави Били.

— Не.

— Ако наистина искаш да спреш, защо не си потърсил помощ?

— Мислех, че ще се справя сам. Наистина.

Зилис се разплака. Очите му бяха още замъглени от сълзотворния газ, но това бяха истински сълзи.

— Защо си обезобразил манекените в другата стая, Стийви?

— Няма да го разбереш.

— Да, аз съм дръвникът Били Уайлс, нямам хъс за живот, но все пак пробвай да ми обясниш.

— Няма нищо за обясняване, това не значи нищо.

— Не значи нищо, а влагаш толкова време и енергия в него.

— Няма да говоря за това. Не и за това. — Това беше по-скоро молба, отколкото отказ. — Няма да ти кажа.

— Кара те да се червиш, а, Стийви? Засяга нежните ти чувства?

Сега вече Зилис се разплака неудържимо. Не се тресеше, просто плачеше с парливите сълзи на унижението и срама.

— Да говориш за това не е същото като да го правиш — каза той.

— Това, което правиш на манекените ли? — поиска да разбере Били.

— Можеш... можеш да ми пръснеш черепа, но няма да говоря за това. *Не мога.*

— Осакатяването на манекените възбужда ли те, Стийви? Ставаш ли огромен от възбуда?

Зилис поклати глава, после я наведе.

— Това, да го правиш, толкова ли е различно от това, да говориш за него? — попита Били.

— Били, *моля те*, Били. Не искам да го чуя да излиза от устата ми.

— Защото когато го правиш, това е само някакво твое действие. Но когато говориш за него, тогава говориш за себе си.

По израза на лицето на Зилис Били разбра, че е улучил.

Нямаше да спечели много, като продължеше да му натяква за манекените. Ако продължаваше да му навира перверзиите в носа, можеше да се стигне до обратния ефект.

Били още не бе постигнал целта си, не бе доказал това, което му трябваше. Чувстваше се едновременно уморен и напрегнат като пружина, жаден за сън, но нервен заради кофеина. От време на време прободената му ръка го болеше — действието на викадина намаляваше.

Чувстваше се изтощен, поддържаха го само химичните вещества и нямаше сили да вложи хитрост в разпита. Ако Зилис наистина беше психопатът, той беше гений в преструвките. Но социопатите са си такива — лакоми паяци с невероятен талант да се представят убедително като сложни човешки същества и да прикриват хищническата си същност — хладнокръвните си сметки и ненаситния си апетит.

— Когато се занимаваш с манекените, когато гледаш тези гадни филми, мислиш ли понякога за Джудит Кеселман?

Зилис бе хванат в изненада няколко пъти дотук, но този въпрос го шокира. Кървясалите му от сълзотворния газ очи се разшириха. Лицето му побеля и се отпусна, сякаш го бяха ударили.

ГЛАВА 63

Зилис бе завързан за леглото, а Били — свободен, но започваше да се чувства като в капан заради уклончивостта на пленника си.

— Стийви, попитах те нещо.

— Какво искаш? — рече Зилис озадачено и дори с намек за справедлива обида.

— Какво искам ли?

— Защо си тук, Били? Не мога да разбера за какво си дошъл.

— Мислиш ли за Джудит Кеселман? — повтори Били.

— Откъде знаеш за нея?

— Откъде, според теб?

— Отговаряш на въпроса с въпрос, а аз трябва да имам отговор на всичко.

— Бедничкият. Та какво ще кажеш за Джуди Кеселман?

— Нещо стана с нея.

— Какво стана с нея, Стийви?

— Тогава, преди пет години, бях студент.

— Знаеш ли какво стана с нея, Стийви?

— Никой не знае.

— Някой знае — възрази Били.

— Тя изчезна.

— Като с магическа пръчка ли?

— Просто изчезна.

— Беше прекрасно момиче, нали?

— Всички я харесваха — потвърди Зилис.

— Такова прекрасно момиче, толкова невинно. Невинните носят най-голямо удоволствие, нали, Стийви?

— Удоволствие ли? — намръщи се Зилис.

— Невинните са най-сочната плячка, най-вкусната. Знаем какво е станало с нея. — Били искаше Зилис да мисли, че знае, че той я е отвлякъл и убил.

Цялото тяло на Стийв се разтресе така силно, че белезниците затракаха по металната рамка на леглото и дълго време не спряха.

Доволен от реакцията, Били рече:

— Знам, Стийви.

— Какво? Какво знаеш?

— Всичко.

— Знаеш какво се е случило с нея?

— Да. Всичко.

Досега Зилис бе седял облегат с гръб на леглото, с разкочени на пода крака. Внезапно той сгъна колене, притисна ги към гърдите си и изстена.

— О, боже!

— Всичко — абсолютно всичко — продължаваше да го притиска Били.

Устата на Зилис провисна и гласът му затрепери.

— Не ме мъчи.

— Какво мислиш, че мога да ти направя, Стийви?

— Не знам. Не искам да мисля.

— Ти си така изобретателен, така надарен, когато става дума за измъчване на жени, а сега изведнъж не искаш да мислиш?

Зилис не преставаше да трепери.

— Какво искаш от мен? Какво да направя?

— Искам да говорим за това, което се е случило с Джудит Кеселман.

Зилис захлипа като малко момче и Били стана от стола. Чувстваше, че е на път да постигне пробив.

— Стийви?

— Махай се.

— Знаеш, че няма да се махна. Хайде да поговорим за Джуди Кеселман.

— Не искам.

— Мисля, че искаш. — Били не се приближи към Зилис, а клекна пред него, очите им бяха почти на едно ниво. — Мисля, че страшно много искаш да говорим за това.

Зилис заклати яростно глава.

— Не искам, не искам. Ако заговорим за това, ти със сигурност ще ме убиеш.

— Защо мислиш така, Стийви?

— Знаеш защо.

— Защо казваш, че ще те убия?

— Защото тогава ще знам прекалено много.

Били се вторачи в пленника си, опитвайки се да отгатне мислите му.

— Ти си го направил — изпъшка Зилис.

— Какво?

— Ти си я убил, не знам защо, не разбирам защо, но сега ще убиеш и мен.

Били пое дълбоко дъх и лицето му се сви в гримаса:

— Какво става?

Вместо отговор Зилис се разхълца.

— Какво става, Стийви?

Зилис изпъна крака.

— Стийви?

Дъното на пижамата му беше потъмняло. Беше се подмокрил.

ГЛАВА 64

Някои чудовища са по-скоро жалки отрепки, отколкото страшни убийци. Техните бърлоги не са бърлоги в истинския смисъл на думата, защото те не дебнат плячка от засада. Те се спотайват в мърляви дупки с оскъдна мебелировка, с предмети, разкриващи извратеното им чувство за красота. Те искат единствено да се наслаждават на изродените си фантазии и да водят чудовищния си живот на спокойствие, което обаче не им се удава, защото се самоизмъчват дори когато останалият свят не ги закача.

Били се опита да не мисли, че и Стийв Зилис принадлежи към тази жалка порода. Ако допуснеше, че Зилис не е убиец-социопат, трябваше да преглътне, че е загубил много ценно време да гони вълк, който смяташе за свиреп, но се е оказал послушно куче.

И още по-лошо, ако Зилис не беше психопатът, Били нямаше представа какво да прави по-нататък. Всички улики го бяха водили в една посока. Косвените улики.

Но най-лошото от всичко бе, че ако пред него не седеше убиецът, то той напразно бе паднал толкова ниско, бе стигнал до такава бруталност. Затова продължи да разпитва и тормози пленника си, но с всяка изминала минута схватката помежду им ставаше все по-неравна и заприличваше на тормоз. Матадорът не се чувства като славен герой, когато бикът, прободен от множество стрели и промушен с копие, пада духом и дори не поглежда към червения плащ.

Не след дълго, прикривайки растящото си отчаяние, Били седна отново на стола и зададе последния си въпрос с надеждата, че Зилис може да се хване в капан, когато най-малко очакваше.

— Къде беше тази вечер, Стийви?

— Нали знаеш. Не знаеш ли? Бях в бара, замествах те.

— Само до девет часа. Джеки каза, че си работил между три и девет, бил си зает преди и след това.

— Вярно, бях зает.

— Къде беше между девет часа и полунощ?

— Какво значение има?

— Голямо — увери го Били. — Къде беше?

— Ти ще ме измъчваш... и без това ще ме убиеш.

— Няма да те убия и не съм убивал Джудит Кеселман. Сигурен съм, че ти си я убил.

— Аз ли? — Удивлението му звучеше също толкова искрено, колкото и всичките му реакции досега.

— Много те бива по тази част — рече Били.

— По коя част? Да убивам хора? Ти си луд. Никога никого не съм убивал.

— Стийв, ако успееш да ме убедиш, че имаш солидно алиби за времето от девет до полунощ, слагаме край на тази работа. Аз си отивам и ти си свободен.

— Просто така? — погледна го Зилис недоверчиво.

— Да.

— След всичко това ще си тръгнеш просто така?

— Възможно е. Зависи от алибито.

Зилис се поколеба.

Били започна да се съмнява, че в момента съчинява някаква история.

— Какво ще стане — подхвана Зилис, — ако ти кажа къде съм бил, но се окаже, че си дошъл именно затова, защото знаеш къде съм бил, но искаш да го чуеш от мен, за да ме пребиеш?

— Не те разбирам.

— Ами, значи, бях с една жена. Тя не ми е споменавала за теб, но ако си влюбен в нея, какво ще ми направиш?

Били не можеше да повярва на ушите си.

— Бил си с жена?

— Не съм бил с нея, в смисъл да съм спал с нея. Просто имахме среща. Късна вечеря, за която закъснях, защото те замествах. Беше втората ни среща.

— С кого?

Подготвяйки се за изблик на ревност от страна на Били, Зилис отвърна:

— С Аманда Полард.

— Манди Полард? Познавам я, тя е добро момиче.

— Само това ли ще кажеш? — попита предпазливо Зилис.

Семейство Полард притежаваха хубави лозя, имаха договор с един от най-добрите винари в долината. Манди беше на около двайсет години, хубава и дружелюбна. Работеше в семейната фирма. Бе толкова сваятна, сякаш принадлежеше към някой друг свят, някоя друга епоха.

Били огледа мръсотията наоколо, от порнографските касети на пода до купчината мръсни дрехи в ъгъла.

— Тя никога не е идвала тук — каза Зилис. — Имахме само две срещи. Търся си по-хубаво жилище. Някой хубав апартамент. Искам да изхвърля този боклук. Да започна нов живот.

— Тя е сваятно момиче.

— Така е — съгласи се охотно Зилис. — Мисля, че с нейна подкрепа ще мога да се оправя, да започна нов живот, да тръгна по правия път.

— Тя трябва да види това място.

— Не, не, Били, не, за бога. Това не е човекът, който искам да бъда. Искам да стана по-добър заради нея.

— Къде вечеряхте?

Зилис назова ресторанта и добави:

— Пристигнахме към девет и двайсет. Тръгнахме си към единайсет и петнайсет, защото бяхме останали само ние.

— И после?

— Разходихме се с колата. Много хубава разходка си направихме. Не сме спирали. Тя не е такава. Просто си говорихме и слушахме музика.

— Докога?

— Заведох я вкъщи малко след един часа.

— И се прибра тук?

— Да.

— И си пусна порнофилм, в който мъж бие с камшик жена.

— Добре де. Знам какъв съм, но знам и какъв мога да бъда.

Били отиде до нощното шкафче и взе телефона. Той имаше дълъг кабел и Били занесе апарата на Зилис.

— Обади ѝ се.

— Да ѝ се обадя? Сега? В три сутринта?!

— Обади ѝ се. Кажи ѝ колко приятно си прекарал, колко скъпа ти е тя. Манди няма да се разсърди, че си я събудил, за да ѝ кажеш това.

— Не сме толкова близки, ще ѝ си види странно — разтревожи се Зилис.

— Обади ѝ се и ми дай да чуя какво ще каже или ще пъкна този пистолет в ухото ти и ще ти пръсна черепа. Какво избираш?

Ръцете на Зилис трепереха толкова силно, че на два пъти набра грешен номер. На третия път успя.

Клекнал до пленника си, притиснал дулото на пистолета в тялото му, в случай че му хрумне лоша идея, Били чу как Манди Полард отговори и се учуди, че новият ѝ ухажор я търси по това време.

— Не се притеснявай — успокой го Манди. — Не си ме събудил. Лежах и гледах в тавана.

Гласът на Зилис трепереше, но Манди можеше да го отдаде на притеснението, че се обажда в такъв късен час и че изразява чувствата си по-директно, отколкото преди.

Били послуша няколко минути разговора им за вечерята, за разходката с колата и после даде знак на Зилис да приключва.

Манди Полард беше прекарала вечерта с този тип, а тя не беше някоя полуоткачена любителка на силни усещания, която съзнателно търси компанията на лоши мъже.

Стийв Зилис беше вечерял с Манди, значи, не беше психопатът, който беше нагласил трупа на Ралф Котъл на канапето на Лани и бе приковал Били с пирон към пода.

ГЛАВА 65

Били пхна пистолета в кобура на колана си и рече:

— Ще те оставя завързан с белезниците за леглото.

Стийв Зилис изпита явно облекчение, щом Били прибра оръжието, но продължи да бъде нащрек.

Били изтръгна телефонния кабел от стената и от апарата, нави го и го пхна в торбата.

— Не искам да се обаждаш на никого, докато не се успокоиш и не обмислиш това, което ще ти кажа.

— Наистина ли няма да ме убиеш?

— Няма. Ще оставя ключа от белезниците на плота в кухнята.

— Аха, в кухнята. И как ще ми помогне това?

— След като си тръгна, можеш да свалиш дюшека и пружините от рамката. Тя е сглобена с болтове и гайки, нали?

— Да, но...

— Можеш да ги развиеш с пръсти.

— Ами ако са ръждясали...

— Тук си само от шест месеца. Не са ръждясали за шест месеца. Ако са много затегнати, развърти частите на рамката, за да разхлабиш съединенията. Сигурен съм, че ще се сетиш какво да направиш.

— Ще се сетя, разбира се, само че не мога да се сетя защо, по дяволите, ме нападна. Не може да смяташ, че аз съм убил Джудит Кеселман, както каза. Знам, че не го вярваш. Защо тогава?

Били прибра флакона със сълзотворен газ и отвърна:

— Няма да ти обяснявам и е по-добре за теб да не знаеш. Повярвай ми, по-добре е.

— Погледни ме — захленчи Зилис. — Очите ми още смъдят. Седя в локва, за бога. Това е унизително. Ти ме удари с пистолета, разцепи ми кожата на главата. Нарани ме, Били.

— Можеше да е по-лошо — увери го Били. — Можеше да е къде-къде по-лошо.

Зилис възприе тези думи като заплаха и го заумолява:

— Добре, добре. Разбрах. Така да е.

— В зависимост от това колко затегнати са болтовете, ще ти трябва поне час, а може би два, да се освободиш. Ключът за белезниците ще бъде в кухнята. След това започни да си стягаш багажа.

— Какво? — премигна Зилис.

— Обади се на Джеки и му кажи, че напускаш.

— Не искам да напускам.

— Помисли малко, Стийв. Не можем да се виждаме всеки ден след това, което научихме един за друг. Ще се преместиш да живееш другаде.

— Къде?

— Все ми е едно къде. Стига да не е в Напа.

— Тук ми харесва. Освен това нямам пари за местене сега.

— Иди в бара в петък вечерта да си получиш последната заплата. Аз ще оставя на Джеки един плик за теб. В него ще намериш десет хиляди долара в брой. Така ще можеш да се установиш някъде другаде.

— Не съм направил нищо и въпреки това целият ми живот се обръща с главата надолу. Не е честно.

— Прав си, не е честно, но няма друг начин. Мебелите ти не струват пукната пара. Можеш да ги захвърлиш на боклука. Събери си личните вещи и напусни града до петък вечерта.

— Мога да се обадя в полицията и да заведа дело срещу теб.

— Сериозно? Нямах нищо против полицията да дойде на местопрестъплението? Да се разтършува и да види садистичните порнографски филми и манекените в другата стая?

Макар и още уплашен, Зилис намери достатъчна доза самосъжаление, за да се нацупи.

— Кой те назначи за господ?

Били поклати глава.

— Виж се колко си жалък, Стийв. Вземи десетте хиляди, благодари се, че остана жив, и изчезни. И още нещо — никога повече не се обаждай на Манди Полард.

— Чакай малко. Не можеш...

— Не й се обаждай. Не се срещай с нея. Никога повече.

— Били, тя може да ми помогне да започна нов живот.

— Тя е добро момиче. Свястно момиче.

— Тъкмо това имам предвид. Знам, че мога да се оправя, ако
тя...

— Една добра жена може да вкара в пътя един мъж — прекъсна
го Били. — Но не мъж, който е затънал толкова дълбоко в калта като
теб. Ако ѝ се обадиш или се видиш с нея дори веднъж, аз ще разбера.
И ще те намеря. Ясно ли е?

Зилис не каза нищо.

— А ако я пипнеш — добави Били, — господ да ми е на помощ,
ще те убия, Стийв.

— Това не е справедливо!

— Вярваш ли ми? По-добре да ми повярваш, Стийв.

Били сложи ръка на кобура с пистолета.

— Добре де, вярвам ти — омекна Зилис.

— Чудесно. Сега си тръгвам.

— Това място и без това е кофти — продължи Зилис. —
Винарски район е същото като ферма. Аз не съм фермер.

— Не, не си — потвърди Били от прага.

— Много е заспало тук.

— Хората нямат хъс за живот — съгласи се Били.

— Еби си майката.

— Приятно пътуване, брато.

ГЛАВА 66

На няма и километър от къщата на Зилис, Били така се разтросе от нерви, че трябваше да отбие до тротоара, за да се овладее. Под натиска на събитията се бе превърнал в онова, което презираше най-много. Временно се беше превърнал в Джон Палмър. Това, че щеше да даде десет хиляди на Зилис, не намаляваше приликата с Палмър.

Поовладя се, но не потегли отново, защото не знаеше накъде да върви. Чувстваше се като на ръба на пропаст. Човек не тръгва напред, когато е на ръба на пропаст.

Искаше му се да се прибере вкъщи, но там нямаше нищо, което да му помогне да разреши загадката. Искаше му се да се прибере просто за да си бъде вкъщи. Познатият отшелнически зов. Прибереше ли се, можеше да седне на тезгяха в работилницата, с дървените блокчета и да остави света да върви по дяволите. Само че този път и той щеше да отиде по дяволите заедно с него. Не беше възможно да вземе Барбара вкъщи при себе си, а ако я оставеше сама в опасност, щеше да унищожи единствената причина да живее.

Събитията го бяха тласнали към действия, право във водовъртежа на живота и въпреки това той се чувстваше изолиран и повече от отчаян. Цяла вечност не беше сял както трябва и сега нямаше какво да жъне. Всичките му приятели бяха само познати. Животът предполагаше живот в общество, а той нямаше общество.

Всъщност положението му бе дори още по-лошо. Приятелите, които бяха само познати, сега бяха не познати, а по-скоро заподозрени. Животът, който си беше издялал, беше самота, изтънчена параноя.

Били потегли без някаква определена цел. Подобно на птица, той се остави да го носят теченията на нощта, с единственото намерение да се задържи нависоко и да не пропадне в бездната на абсолютно отчаяние, преди да се появи някакъв лъч надежда.

След краткото посещение в дома на Айви Елджин беше научил за нея повече, отколкото си беше дал труда да научи през годините работа заедно. И макар че му беше симпатична, сега тя му се струваше по-загадъчна, отколкото когато знаеше малко за нея.

Той не мислеше, че Айви има някаква връзка с психопата и с убийствата. Въпреки това, след случилото се с родителите му беше разбрал, че не може да бъде сигурен в никого.

Хари Аваркян беше добър човек и отличен адвокат, но той беше и един от тримата попечители на фонда, управляващи седем милиона долара — съблазън, която не можеше да се пренебрегне. Преди да срещне Барбара, Били беше ходил на гости на Хари само веднъж. Барбара го беше научила да общува. Бяха вечеряли у Хари шест пъти за една година. След комата обаче Били бе посещавал Хари само в кантората му. Хари Аваркян му беше познат. Но не го познаваше истински.

След това Били се замисли за доктор Фериър. Кое то беше лудост. Известните лекари не се занимаваха с убийства. Само че доктор Фериър искаше да накара Били да даде съгласието си за убийството на Барбара Мендел. Да извадят сондата за хранене от корема ѝ. Да я оставят да умре. Да умре от глад, докато е в кома.

Ако човек е готов да вземе решение за смъртта на някой, който не личи да изпитва болка, но и не се радва на смислен живот, за да спести средствата за поддържането му жив, колко ли лесно би било да направи следващата крачка. Само една крачка делеше дръпването на щепсела на системите от дръпването на спусъка.

Абсурд. И все пак това, което знаеше за Фериър, не можеше въобще да се сравнява с това, което знаеше за баща си. А баща му беше преобърнал цялата му представа за реалността, когато бе вдигнал стоманения ключ с нещо като зловна наслада.

Джон Палмър. Неговата жажда за власт беше очевидна за всички, но вътрешният му свят оставаше загадъчен като чужда планета.

Колкото повече Били разсъждаваше върху познатите си, колкото по-често се промъкваше мисълта, че убиецът може да е някой напълно непознат, толкова по-неспокоен ставаше той.

Каза си да взема присърце и да не взема присърце и да стои неподвижно.

За да притежаваш това, което не притежаваш, трябва да минеш по пътя на лишението.

И което не знаеш е единственото, което знаеш.^[1]

Били шофираше, но вътрешно се бе предал на неподвижността. Не след дълго пътят го отведе до станцията, където почиваха шофьорите на камиони. Паркира на същото място като преди, пред закусвалнята.

Лявата ръка го болеше. Когато я сгъна и разгъна, усети, че е започнала да се подува. Действието на виколина бе отминало. Не беше сигурен дали да вземе друга таблетка, но беше сигурен, че трябва да вземе ибупрофен.

Беше гладен, но при мисълта за сладко му се отщяваше. Трябваше му нов кофеинов стимулант, по-силен от таблетките.

Били сложи пистолета и револвера под предната седалка и макар че заради счупения прозорец някой можеше да ги вземе, отиде в заведението. В 3:40 сутринта имаше достатъчно свободни сепарета. Четирима шофьори седяха на бара, пиеха кафе и ядяха сладкиши. Обслужваше ги яка сервитьорка с врат на щангист и лице на ангел. В буйната ѝ коса, боядисана черна като вакса, бяха завързани жълти панделки. Били седна на бара.

[1] Томас Стърнс Елиът, „Четири квартета“: Ийст Коукър; превод Владимир Левчев. ↑

ГЛАВА 67

На униформата си сервитьорката носеше значка с името ѝ: Джазмин. Тя се обърна към Били със „скъпи“ и му сервира черното кафе и лимоновия пай, които той си бе поръчал.

Джазмин и шофьорите водеха оживен разговор, когато Били се настани сред тях. От обръщанията им Били разбра, че единият се казва Кърли, а вторият — Арвин. Никой не се обърна по име към третия, обръщаха се към него с „ти“, а четвъртият имаше златна корона на един от предните зъби.

Отначало говореха за изчезналия континент Атлантида. Арвин разви теорията, че тази митична цивилизация е била разрушена, защото се е занимавала с генно инженерство и е произвела чудовища, които са я унищожили.

Така скоро стигнаха до темата за клонирането и научните изследвания, свързани с ДНК. Кърли спомена, че в Принстън, Харвард или Йейл, в някое от тия адски свърталища, учените се опитват да създадат прасе с човешки мозък.

— Не е кой знае каква новост — засмя се Джазмин. — Колко човешки прасета съм видяла през годините.

— За какво им е да правят човешки прасета? — зачуди се Арвин.

— Просто защото там, където са — отвърна „Ти“.

— Къде?

— Като планините, които са си там, където са — поясни „Ти“. — И затова някои хора трябва да се качат на тях. А пък други трябва да направят човешки прасета просто защото вероятно могат.

— Каква работа ще вършат? — попита Златният зъб.

— Не мисля, че ще ги карат да работят — рече Кърли.

— Все нещо ще искат да правят — настоя Златният зъб.

— Едно е сигурно — заяви Джазмин, — активистите ще побеснеят.

— Кои активисти? — попита Арвин.

— Всякакви — отвърна Джазмин. — Завъдят ли се прасета с човешки мозъци, край на яденето на шунка и бекон.

— Не виждам защо — обади се Кърли. — Шунката и беконът пак ще си идват от прасетата, които не са очовечени.

— Ще бъде политически некоректно — предсказа Джазмин. — Как ще оправдаеш яденето на шунка и бекон, когато децата ти ходят на училище с умни прасета и ги канят на гости?

— Това никога няма да стане — отсече „Ти“.

— Няма — подкрепи го Арвин.

— Ще стане това — продължи Джазмин, — че тези идиоти, дето си играят с човешките гени, ще направят някоя глупост и ще ни изтрепят.

Нито един от четиримата шофьори не възрази. Не възрази и Били.

Златният зъб обаче смяташе, че учените са измислили някакво предназначение на човешките прасета.

— Няма да хвърлят милиони долари само за удоволствие, не са такива хора.

— Точно такива са — възрази Джазмин. — За тях парите не значат нищо, нали не са техни.

— На данъкоплатците като теб и мен са — рече Кърли.

Били се включи с една-две реплики, но предпочиташе да слуша. Беше свикнал с ритъма на тези разговори и по някакъв особен начин те го сгряваха.

Кафето беше гъсто. Паят имаше чуден лимонов вкус и бе покрит с белтъчен крем. Не можеше да се начуди на спокойствието, което го бе обзело. Седеше си и си слушаше.

— Ако ще говорим за прахосване на пари — поде Златният зъб, — погледнете оная грозотия, дето я строят край пътя.

— Коя — оная срещу бара ли, дето ще я изгорят веднага щом я привършат? — попита Арвин.

— Това е произведение на изкуството — напомни им иронично Джазмин.

— Що за изкуство е това? — възпротиви се „Ти“. — Изкуството не трябва ли да бъде вечно?

— Артистът ще направи милиони от продажбата на рисунките на онова нещо — успокои го Кърли. — Може да ги сложи на безброй стоки.

— Може ли някой сам да се нарече артист? — попита Златният зъб. — Не трябва ли да издържи някакъв изпит?

— Той се представя за специален тип артист — каза Кърли.

— Специален като задника ми — присмя се Арвин.

— Скъпи — обърна се Джазмин към него, — не искам да те обидя, но твоят дебел задник хич не ми се вижда специален.

— Той се представя за творец на представлението, на пърформанса.

— Какво значи това?

— Ами аз го разбирам като изкуство, което не трае — каза Кърли. — Създават го, за да се постигне нещо, и като го постигне, край.

— С какво ще пълнят музеите след сто години? — замисли се „Ти“. — С празно място?

— Няма да има музеи — успокои го Джазмин. — Музеите са за хора, а хора няма да има. Само очовечени прасета.

Били беше като вкаменен. Държеше чашата с кафето до устните си, устата му бе отворена, но не можеше да пие.

— Скъпи, не ти ли харесва кафето? — разтревожи се Джазмин.

— Напротив, много е хубаво. Искам още едно. Сервирате ли го в големи чаши?

— Предлагаме тройно кафе в голяма пластмасова чаша. Наричаме го „Яката глътка“.

— Дай ми една — поръча Били.

ГЛАВА 68

В заведението имаше ниша, в която бяха наредени шест компютъра, свързани с интернет. Пред един от компютрите седеше шофьор, който работеше с клавиатурата и мишката и гледаше съсредоточено в екрана. Може би проверяваше графика за доставки на компанията си или играеше компютърни игри, или разглеждаше порнографска страница.

Мониторът беше завинтен към масата, на която имаше място за храна. Били не знаеше адреса на страницата на Валис, затова започна да преглежда страници, посветени на изкуството на живото действие, на пърформанса. От линк на линк стигна до www.valisvalisvalis.com. Страницата беше с богато и привлекателно съдържание. Били изгледа един шарен клип за австралийския мост, към който Валис беше привързал двайсет хиляди червени балона, и видя как те се спускаха едновременно.

Прочете някои изказвания на артисти относно различни проекти. Те бяха пресилени и несвързани, натъпкани с немелодичния жаргон на модерното изкуство. В многословно интервю Валис заявяваше, че всеки велик творец е „ловец на човеци“, защото иска да „докосне, дори да плени душите“ на тези, които видят творбите му. Валис помагаше на любителите да проумеят смисъла на всяко от неговите произведения с помощта на три реда духовни напътствия. Всеки ред се състоеше от три думи. Били се съсредоточи над няколко от тях. Извади от портфейла си листа с напечатаните шест реда от трите документа на червената дискета, която бе намерил в ръката на Ралф Котъл. Разгъна го и го приглади.

Първият ред: *Защото и аз съм ловец на човеци.*

Петият ред: *Последното ми убийство — в четвъртък, в полунощ.*

Шестият ред: *Твоето самоубийство — скоро след това.*

Вторият, третият и четвъртият редове бяха смразяващо подобни на „духовните напътствия“, чрез които Валис помагаше на почитателите си да вникнат по-добре в творбите му.

Първата точка неизменно се отнасяше до стила на живота представление, на *пърформанса*. В този случай стилът беше *Жестокост, насилие, смърт*.

Втората точка се спираше на *техниките*, които творецът възнамерява да използва за създаване на произведението. Техниката, приложена върху Били беше *Движение, ускорение, удар*.

Третата точка описваше материалите, с които Валис смята да работи. В настоящето изпълнение материалите бяха *Плът, кръв, кости*.

Понякога серийните убийци с най-голям успех бяха скитници, които извървяват големи разстояния, преди да убият следващата си жертва.

За психопата убийството не беше игра. Той гледаше на него като на представление само отчасти. Основното беше *изкуството*.

От интернет страниците, посветени на изкуството на пърформанса, Били научи, че този творец на смъртта винаги избягва камерите и фотографите. Според Валис изкуството трябваше да е по-важно от създателя си. Тази философия му даваше възможност да се радва на слава и богатство, като в същото време запазваше известна анонимност.

На www.valisvalisvalis.com имаше официален портрет. Той не беше снимка, а реалистична скица, автопортрет. Може би портретът нарочно се различаваше донякъде от истинския образ на Валис, но Били го позна веднага. Това беше клиентът, който пи „Хайнекен“ в понеделник следобед и се забавлява с подробния разказ на Нед Пиърсол за това как Хенри Фридъл е умрял заради градинско джудже.

Интересен човек си ти, Били Барман.

Още в онзи момент психопатът е знаел фамилията на Били, макар да се преструваше, че не е така. Трябва да е знаел почти всичко за него. По причини, които само Валис би могъл да разбере, той се бе спрял на Били Уайлс, бе проучил живота му и го бе избрал за това *представление*.

Под портрета имаше линкове. Един от тях се казваше ЗДРАВЕЙ, БИЛИ. Макар че вече малко неща можеха да го учудят, той гледа линка в продължение на минута. Накрая премести мишката и натисна бутона. Портретът изчезна. На екрана се появи инструкция: ЛИЧНО НИВО — ВКАРАЙ КОДА.

Били отпи от кафето. Напечата УАЙЛС и натисна клавиша ENTER. Веднага получи отговор: ТИ СИ ДОСТОЕН. Тези три думи постояха пред очите му десет секунди и образът на екрана изчезна. Това беше всичко.

Отново се появи автопортретът на Валис. Под него вече нямаше линк ЗДРАВЕЙ, БИЛИ.

ГЛАВА 69

Огромният художествен макет не беше осветен. Колелата, маховиците, скоростните лостове, коляновите валове, щангите, тръбите и странните бобини се стопяваха в мрака. Изтормозена и обсадена, гигантската човешка фигура се бореше мълчаливо под черния си саван. Жълто-моравата палатка тънеше в сянка, но прозорците на голямата каравана приканваха с кехлибарената си светлина.

Били първо спря на банката на магистралата, за да я огледа от разстояние.

Шестнайсетте творци и майстори, които строяха макета под ръководството на Валис, не живееха при него. За тях бяха наети стаи за шест месеца в хотела на Винярд Хилс. За разлика от тях, Валис беше отседнал тук от началото и щеше да остане до края. Подвижният дом беше включен към мрежите за електро и водоснабдяване.

Резервоарите с отходните води се изпомпваха два пъти в седмицата от частна компания. Собственикът ѝ, Глен Гортнър, се гордеше с именития си клиент, макар да смяташе, че е по-добре с отпадните води да изхвърли и макета.

Когато пое по полегатия склон към поляната, Били още не беше решил дали да спре до караваната, или да мине покрай нея. Зави и се отправи към далечния край на подвижния дом.

Вратата към кабината беше отворена. Стълбите бяха облени в светлина, която образуваше на земята постелка за добре дошли.

Били спря. Остави мотора да работи, единият му крак бе на спирачката, а другият бе готов да натисне газта.

Повечето от прозорците нямаха пердета. Зад тях не се виждаше никой. Завеси имаха само прозорците в задната част, вероятно спалнята. Лампите там също светеха и светлината им се процеждаше през златистата материя. Ще, не ще, Били стигна до заключението, че го очакват. Не желаше да приеме тази покана. Искаше да си тръгне, ала нямаше къде да отиде.

По-малко от двайсет и четири часа оставаха до полунощ, когато щеше да бъде извършено обещаното „последно убийство“. Барбара беше в опасност.

Заради уликите, вероятно подхвърлени от Валис, можеха да заподозрат Били в изчезването на няколко души, за които полицията скоро щеше да научи: Лани, Ралф Котъл и червенокосото момиче. Някъде из къщата или гаража му или заровена в двора се намираше и ръката на Жизел Уинслоу. Със сигурност имаше и други сувенири.

Той дръпна ръчната спирачка на колата, угаси фаровете, но не и мотора.

Близо до тъмната палатка стоеше джип „Линкълн Навигейтър“. Явно това беше колата, която Валис използваше за пътуване из района.

Ти си достоен.

Били си сложи нов чифт латексови ръкавици. Лявата му ръка беше леко схваната, но не го болеше. Съжаляваше за викодина, който беше изпил в дома на Лани. За разлика от повечето болкоуспокоителни, викодинът не замъгляваше разума, но Били се притесняваше, че ако възприятията и рефлексите му са отслабени дори с половин процент, това може да му струва живота. Надяваше се таблетките кофеин и кафето да компенсират ефекта му. Също и лимоновият пай.

Той угаси мотора. В първия момент след това нощта му се стори така тиха, сякаш бе дом за глухонеми.

Вземайки предвид непредсказуемостта на противника си, Били се приготви за действие — смъртоносно или не, в зависимост от ситуацията. Що се отнася до избора на смъртоносно оръжие, Били предпочете револвера, защото го познаваше по-добре. Вече беше убивал с него. Той излезе от колата.

Тишината нарушаваха само песента на щурците и квакането на жабите. Знамената по палатката шептяха дори при най-слабия полъх на вятъра. Били се отправи към отворената врата на караваната. Застана под светлината, но не посмя да се качи по стълбите.

Омекотен от висококачествените говорители на озвучителната система на караваната, която очевидно служеше и като вътрешен телефон, отвътре долетя глас:

— Барбара може да бъде оставена да живее.

Били се качи по стълбите. В кабината имаше две стилни въртящи се кресла за шофьора и помощника му. Бяха тапицирани с нещо, което приличаше на щраусова кожа. Вратата с дистанционно управление се затвори след Били. Той предположи, че сигурно се е и заключила.

В този дом на колела всичко бе направено по поръчка. Кабината бе напълно отделена от частта за живеене. Друга отворена врата го очакваше.

Били влезе в ослепително изискана кухня. Всичко беше издържано в кремави и медени тонове. Подът бе мраморен, шкафчетата — кленови, с типичната за корабни шкафове овална форма. Изключение правеха черните гранитни плотове и уредите от неръждаема стомана.

От говорителите, скрити над тавана, благият и авторитетен глас на Валис предложи:

— Мога да приготвя ранна закуска, ако искаш.

С мраморен под беше и малката трапезария, в която можеха да седнат удобно шест човека, дори осем. Повърхността на кленовата маса бе от тъмно тропическо дърво, ръждивочервен халцедон и бял като кост кошличар, които образуваха плетеница — ефектна и скъпа майсторска изработка.

През сводестия отвор в друга преграда Били влезе в просторен хол. Някоя от тапицериите не струваше по-малко от петстотин долара на квадратен метър, а килимът беше двойно по-скъп. Специално изработените мебели бяха модерни, но множеството японски бронзови предмети бяха безценни образци на изкуството от епохата Мейджи.

Според някои от постоянните посетители на бара, които бяха чели в интернет за тази каравана, цената ѝ бе над милион и половина долара. Тази сума не включваше бронзовите предмети. Понякога каравани като тази биваха наричани „земни яхти“. Названието не беше хипербола.

Затворената врата в далечния край на хола без съмнение водеше към спалня и баня. Тя трябва да бе заключена. Валис сигурно бе в това укрепление. Слушаше, наблюдаваше и бе добре въоръжен.

Били долови лек шум зад гърба си и се извърна.

От страната на хола преградата към трапезарията бе покрита с красиви рогозки от тънки бамбукови пръчки. Тези панели сега се навиваха бавно и изчезваха, откривайки тайни витрини.

С внезапно стряскащо пневматично изщракване се спуснаха щори от неръждаема стомана и закриха всички прозорци. Били не си правеше илюзии, че щорите са само декоративни. Да минеш през тях и да излезеш през прозореца щеше да бъде трудно, ако не невъзможно. Сигурно бяха проектирани да служат за защита на караваната.

Докато вдигащите се панели продължаваха да откриват нови витрини, от говорителите отново се чу гласът на Валис:

— Можеш да разгледаш колекцията ми, малцина са имали тази възможност. Освен това ти ще си първият, който ще има възможност да си тръгне, след като я види. Приятно гледане.

ГЛАВА 70

Отвътре шкафовете зад вдигащите се панели бяха подплатени с черна коприна. Колекцията бе разпределена в прозрачни буркани с два размера. Дъното на всеки буркан влизаше в ниша на полицата. Капаците бяха захванати за дъното на горната полица с черна емайлирана скоба. Тези контейнери нямаше да мръднат, докато домът на колела беше в движение, нямаше да издрънчат дори веднъж.

Всеки буркан беше осветен отдолу с оптични влакна и съдържанието му блестеше на фона на черната коприна. Осветлението в хола бе приглушено, за да изпъкнат по-добре изложените предмети. Били все едно гледаше аквариум.

Всеки един от тези малки стъклени светове съдържаше не риба, а спомен от убийство. В консервиращия разтвор плуваха лица и ръце. Всяко лице имаше призрачен вид, всяко наподобяваше бледа, вечно плуваща богомолка. Чертите почти не се различаваха помежду си. Ръцете обаче се различаваха, говореха повече за жертвите, отколкото лицата им и не бяха така ужасяващи, както би очаквал. Бяха по-скоро безплътни и странни.

— Красиви са, нали? — обади се Валис с глас, подобен на ХАЛ 9000 от „2001: Космическа одисея“.

— Тъжни са — каза Били.

— Ех, че странна дума избра — възкликна Валис. — Те ме изпълват с наслада.

— А мен — с отчаяние.

— Отчаянието — поде Валис — е хубаво нещо. То може да бъде най-ниската точка на една житейска крива и началото на възхода към друг, по-добър живот.

Били не се извърна настрани от колекцията в израз на страх или отвращение. Предполагаше, че го наблюдават с камера, и че реакцията му е важна за Валис.

Освен това, колкото и отчайващо да бе внушението на тази колекция, тя притежаваше известна ужасяваща елегантност и обаяние.

Колекционерът не бе проявил вулгарност и не бе включил полови органи или гърди.

Били подозираше, че Валис не убива за сексуално удоволствие, не изнасилва жертвите си — може би защото иначе щеше да признае, че има нещо общо с човечеството. А той, изглежда, се смяташе за друг вид създание.

Творецът не беше развалил колекцията си и с крещящото и изроденото. Нямаше очни ябълки, нито вътрешни органи. Лица и ръце, лица и ръце.

Загледан в осветените буркани, Били си представи мимове, облечени в черно, с бели напудрени лица и бели ръкавици. Макар и нездрав, мозъкът, който бе сътворил това тук, имаше естетически подход.

— Чувство за баланс — започна да описва впечатленията си Били, — хармонични линии, усет за формата. И което е може би най-важното, сдържаност, строга, но ненатрапчива.

Валис не каза нищо.

За своя най-голяма почуда, заставайки лице в лице със смъртта, без да позволи на страха да го контролира, Били най-сетне бе престанал да избягва живота, бе го приел.

— Прочетох сборника с разказите ти — обади се Валис.

— Коментирах качествата на работата ти не за да те накарам да коментираш моята.

Валис се изсмя учудено, през говорителите смехът звучеше топло.

— Честно казано, имаш възхитително перо.

Били не отговори.

— Разказите ти са плод на човек, който търси — продължи Валис. — Знаеш истината за живота, но се въртиш около този плод, въртиш се и не искаш да го приемеш, да го опиташ.

Били се извърна от колекцията и отиде до най-близките бронзови предмети от епохата Мейджи — чифт риби с кръгла форма, с прости, но изящни детайли. Бронзът бе внимателно обработен, за да имитира цвета и структурата на ръждиво желязо.

— Властта е част от истината за живота — отбеляза Били.

Зад заключената врата Валис чакаше.

— Както и празнотата — продължи Били. — Вакуума, пропастта.

Застана пред следващата бронзова фигура — един до друг стояха сърна и усмихнат учен с брада, облечен в тога със златна бродерия.

— Изборът е между хаоса и контрола — не спираше Били. — Когато имаме власт, можем да творим. Когато имаме власт и чисти намерения, създаваме изкуство. А изкуството е единственият отговор на хаоса и празнотата.

Валис помълча за малко и проговори:

— Само едно нещо те задържа в миналото. Мога да те освободя от него.

— С още едно убийство? — попита Били.

— Не. Тя може да си живее, а ти да намериш нов живот... когато узнаеш нещо.

— И какво е това, което ти знаеш, а аз — не?

— Барбара живее в света на Дикенс — поясни Валис.

Били чу шумно поемане на въздух — неговото собствено, — изразяващо изненада и потвърждение.

— Когато бях в дома ти, Били, прегледах бележките в тефтерчетата, където записваш думите, които тя изрича по време на комата.

— Така ли?

— Някои фрази и конструкции ми се сториха познати. Събраните съчинения на Дикенс в хола ти — те са нейни.

— Вярно е.

— Била е почитателка на Дикенс.

— Беше чела всичките му романи, по няколко пъти.

— Но ти — не.

— Само два-три от тях — потвърди Били. — Не харесвам Дикенс.

— Прекалено пълен с живот, предполагам — рече Валис. — Прекалено пълен с вяра и ентузиазъм.

— Може би.

— Тя познава историите му толкова добре, че ги преживява насън. Думите, които произнася по време на комата, се срещат последователно в определени глави.

— Мисис Джо — спомни си Били последното си посещение при Барбара. — Това съм го чел. Жената на Джо Гарджъри, злата сестра на Пип. Той я нарича мисис Джо.

— „Големите надежди“ — потвърди Валис. — Барбара изживява всички книги, но главно леките приключения, рядко ужасите от „Повест за два града“.

— Не се сетих...

— По-вероятно е да сънува „Коледна песен“, отколкото кървавите моменти от Френската революция — увери го Валис.

— Не се сетих, но ти си се сетил.

— Във всеки случай тя не изпитва нито страх, нито болка, защото познава всяко приключение и то ѝ носи удоволствие и утеха.

Били прекоси хола, за да разгледа друга бронзова фигура, после я отмина.

— Тя няма нужда от нещата, които ти можеш да ѝ дадеш, няма нужда от нищо повече. Тя живее в света на Дикенс и не изпитва страх.

Досещайки се какво би накарало артиста да се покаже, Били сложи револвера на старинна масичка в стил „Шинто“ вляво от вратата на спалнята. После се върна в средата на хола и седна в едно кресло.

ГЛАВА 71

Валис влезе. Изглеждаше по-привлекателен от автопортрета на уебстраницата му. Вдигна с усмивка револвера и го огледа.

До креслото, в което Били бе седнал, на малка масичка стоеше друга японска бронзова фигура от епохата Мейджи: дебело усмихнато куче водеше на верижка костенурка.

Валис се приближи с оръжието. Подобно на Айви Елджин той се движеше грациозно като танцьор, сякаш земното притегляне не беше в състояние да държи подметките на обувките му прилепени към пода.

Гъстата му, черна като въглен коса бе прошарена по слепоочията. Усмивката му бе заразителна. Сивите му очи бяха блестящи, ясни и гледаха открито. Имаше излъчването на кинозвезда. Самочувствието на крал. Спокойствието на монах.

Застана пред креслото и насочи револвера в лицето на Били.

— Това е оръжието.

— Да — потвърди Били.

— С което застреля баща си.

— Да.

— Какво почувства, когато го направи?

Втрещен в дулото, Били отвърна:

— Ужас.

— А когато застреля майка си, Били?

— Почувствах, че постъпвам правилно.

— Смяташе, че е правилно да я застреляш?

— По онова време, в онзи момент, да.

— А по-късно?

— Не бях сигурен.

— Грешното е правилно. Правилното е грешно. Всичко е въпрос на гледна точка, Били.

Били замълча.

За да достигнеш до това, което не си, трябва да минеш по пътя, по който не си.^[1]

— Взирайки се в него над дулото на пистолета, Валис попита:

— Кого мразиш, Били?

— Не мразя никого.

— Добре, така е здравословно. Омразата и любовта изтощават разума, размътват мисълта.

— Много ми харесват бронзовите фигури — смени темата Били.

— Чудесни са, нали? Можеш да се любуваш на формата, структурата, на невероятното майсторство на твореца, дори да не даваш пукната пара за философията, която стои зад тях.

— Особено рибите — добави Били.

— Защо точно рибите?

— Заради илюзията за движение, за скорост. Дават усещане за свобода.

— Твоят живот се е точил бавно, Били. Може би си готов да се раздвижиш. Готов ли си за ускорение?

— Не знам.

— Подозирам, че знаеш.

— Готов съм за нещо.

— Ти дойде тук с намерението да извършиш насилие — отбеляза Валис.

Били вдигна ръцете си от облегалките на креслото и се вгледа в латексовите ръкавици. После ги свали.

— Странно ли ти се струва това, Били?

— Много.

— Можеш ли да си представиш какво ще стане след малко?

— Не ясно.

— Вълнува ли те, Били?

— Не толкова, колкото очаквах.

Валис изстреля един патрон. Той се заби в широката облегалка на креслото, на пет сантиметра от рамото на Били.

Подсъзнателно Били сигурно бе очаквал този изстрел. Умът му бе нарисувал гарвана на прозореца, неподвижния, безмълвен и наблюдаващ гарван. После се чу гърмежът и той не подскочи, дори не трепна, а продължи да седи, невъзмутимо като медитиращ дзенбудист.

Валис свали пистолета и седна на кресло с лице към Били. Били затвори очи и облегна назад глава.

— Можех да те убия по два начина, без да излизам от спалнята — каза Валис.

Това сигурно беше вярно. Били не се поинтересува как.

— Трябва да си много уморен — предположи Валис.

— Много.

— Как ти е ръката?

— Добре. Пих викодин.

— А челото?

— Идеално.

Били се запита дали очите му се движеха под клепачите, както правеха тези на Барбара, докато сънуваше. Не чувстваше да мърдат.

— Бях планирал трета рана за теб — рече Валис.

— Може ли да почака до другата седмица?

— Голям си веселяк, Били.

— Не се чувствам особено весел.

— А облекчение чувстваш ли?

— М-м-м-м-м.

— Това учудва ли те?

— Да. — Били отвори очи. — А теб?

— Не — отвърна артистът. — Разбрах, че имаш нужния потенциал.

— Кога разбра?

— Когато прочетох разказите ти, още преди да се срещнем. — Валис сложи револвера на масичка до креслото си. — Потенциалът ти личи така ясно върху хартията. А когато проучих живота ти, ми стана още по-ясно.

— Задето застрелях родителите си.

— Не толкова затова, колкото заради загубата на доверие.

— Ясно.

— Без доверие не може да има покой за ума.

— Няма почивка, няма покой — съгласи се Били.

— Без доверие не може да има вяра. Не можеш да вярваш в доброто, в почтеността, в каквото и да било.

— Ти ме разбираш по-добре, отколкото сам се разбирам.

— По-възрастен съм и с повече опит.

— С много повече опит — потвърди Били. — От колко време планираш това представление? Нали не от понеделник, в бара?

— От много седмици. Голямото изкуство изисква подготовка.

— Затова ли прие поръчката за макета, защото аз съм тук, или първо дойде поръчката?

— И двете дойдоха едновременно, по щастлива случайност. Често става така.

— Удивително. И ето ни тук.

— Да, ето ни тук.

— Движение, ускорение, удар — повтори Били обобщението на Валис за стила на тази продукция.

— В светлината на събитията ще трябва да променя описанието на „движение, ускорение, освобождение“.

— Като рибите.

— Да, като рибите. Искаш ли да си свободен, Били?

— Да.

— Аз съм напълно свободен.

— От колко време си...? — попита Били.

— От трийсет и две години. Откакто навърших шестнайсет. Първите ми две убийства бяха за срам. Груба работа. Никакъв контрол. Никаква техника. Никакъв стил.

— А сега...

— Сега се превърнах в този, който съм. Знаеш ли как се казвам? Били погледна право в сивите, блестящи очи.

— Да — отговори Валис вместо него. — Виждам, че знаеш. Знаеш името ми.

На Били внезапно му хрумна нещо и той се наведе любопитно напред.

— Другите, които работят по макета с теб, и те ли са...?

— И те ли са какво?

— И те ли са... твои предишни успехи?

Валис се усмихна.

— О, не. Никой от тях не е виждал колекцията ми. Хора като теб и мен... ние сме рядкост, Били.

— Вероятно.

— Сигурно имаш страшно много въпроси.

— Може би след като се наспя.

— Ходих до къщата на Олсен преди малко. Изчистил си я без грешка.

Лицето на Били се сви в гримаса.

— Да не си сложил някоя нова улика там?

— Не, не. Знаех, че се приближаваме към този момент. Нямаше нужда да те тормозя повече. Просто обиколих къщата, възхищавайки се на работата на ума ти, на методичността ти.

Били се прозя.

— Косвени улики. Много ме е страх от тях.

— Трябва да си много уморен.

— Грохнал съм.

— Имам само една спалня, но можеш да използваш някой от диваните.

Били поклати глава.

— Удивен съм.

— От кое, от гостоприемството ми ли?

— Не, от това, че съм тук.

— Изкуството преобразява, Били.

— Ще бъда ли на друго мнение, когато се събудя?

— Не — успокой го Валис. — Ти направи избора си.

— Не беше лесно да избира.

— Но така успя да откриеш потенциала си.

— Тези дивани са много чисти, а аз не съм.

— Няма проблеми. Покрити са с препарат срещу петна.

Двамата се надигнаха едновременно от креслата и Били измъкна флакона със сълзотворния газ изпод тениската си. Очевидно изненадан, Валис се опита да извърне лице. Бяха само на три метра един от друг и Били го напръска в очите. Ослепен, Валис се опита да напипа револвера на масичката, но го събори на пода.

Били се шмугна покрай него, грабна оръжието, а Валис размаха ръце, опитвайки се да го намери. Били се приближи към изрода изотзад, цапна го по тила с дръжката на револвера, после още веднъж.

Загубил обичайната си грация, Валис се просна по очи на пода. Били коленичи, за да се увери, че е в безсъзнание. Наистина беше.

Ризата на Валис беше вкарана в панталоните. Били я измъкна, издърпа я над главата му и завърза краищата, за да я превърне в качулка. Целта му не беше да завърже очите на Валис, а да превърже скалпа му, в случай че започне да кърви от удара. Не искаше да остави петна по килима.

[1] Томас Стърнс Елиът, „Четири квартета“: Ийст Коукър; превод Владимир Левчев. ↑

ГЛАВА 72

Били сложи латексовите ръкавици. Време беше за работа.

Спалнята беше още по-люксовна и от останалата част на дома. Банята блестеше като кутия със скъпоценности — цялата в мрамор, стъкло, огледала и позлата по крановете, тръбите и осветителните тела.

Върху кленово бюро с гравирана плетеница беше монтиран под наклон сензорен екран за управление на всички електронните системи — от музиката до сигурността.

Нямаше съмнение, че достъпът е с парола. За щастие Валис бе оставил системата отворена, след като я бе използвал да вдигне панелите с рогозките и да спусне стоманените щори на прозорците.

Над всички контроли имаше ясни етикети. Били отключи предната врата. Валис продължаваше да лежи в безсъзнание в хола, със закачулена с ризата глава. Били го издърпа през трапезарията и кухнята до шофьорската кабина и го бутна надолу по стъпалата.

След не повече от час мракът щеше да се вдигне. Тънкият сърп на луната вече жънеше звезди на западния хоризонт.

Били бе паркирал форда между палатката и караваната, където не се виждаше от шосето. По него нямаше движение. Той завлече Валис до колата си. Никой не живееше наблизо. Барът от другата страна на пътя щеше да бъде празен още часове наред. Никой не бе чул изстрела на Валис в креслото.

Били вдигна задния капак. Разви едно от дебелия одеяла, които бе използвал да маскира увития в найлон труп на бедния Ралф Котъл, и го разстла в багажника. На земята Валис потръпна и започна да стене.

Изведнъж Били се почувства изтощен — не толкова от физически, колкото умствено и емоционално.

Светът се върти и се променя, но едно нещо остава без промяна. Под разни маски то остава неизменно — борбата на Доброто срещу Злото.^[1]

Били взе друго одеяло и коленичи до прочутия артист. Намота одеялото на няколко ката около револвера, за да го използва като

заглушител, и изстреля останалите пет патрона в гърдите на изрода.

Не посмя да чака да види дали този път някой е чул изстрелите. Веднага разгъна пушечното одеяло на земята и уви мъртвеца в него. Вкарването на трупа в колата се оказа по-трудно, отколкото очакваше. Валис беше по-тежък от кльощавия Ралф Котъл.

Ако някой снимаше филм, щеше да се получи класическа черна комедия. Това бе един от ония моменти, когато той си задаваше въпроси за Бог — не се съмняваше в съществуването му, а просто се чудеше за някои неща.

След като натовари Валис, Били затвори задния капак и се върна обратно в караваната. Куршумът, изстрелян от изрода, беше минал през тапицерията на креслото и беше излязъл откъм облегалката. Рикошетът бе оставил следа в ламперията. Били се опита да проследи пътя му оттам.

Тъй като майка му и баща му бяха застреляни с този револвер, в полицейския архив щеше да има описание на оръжието. Не беше много вероятно да ги сравнят, но Били не искаше да рискува.

След няколко минути откри патрона под една масичка за кафе и го пъкна в джоба си. Полицията щеше да разбере, че дупката в креслото е от куршум. Щяха да разберат, че тук е имало стрелба, но нищо не можеше да направи. Нямаше обаче откъде да разберат дали е стрелял Валис, или някой друг е стрелял по артиста. Без наличието на кръв не можеха да установят дали е имало насилие, и срещу кого.

Били прехвърли наум всичко станало тук и се опита да си спомни дали през краткото време, когато бе без ръкавици, бе пипнал нещо, от което можеха да се снемат отпечатащи. Не. Теренът беше чист.

Той остави стоманените щори спуснати, а панелите с рогозките вдигнати, за да се вижда колекцията от лица и ръце. Излезе, без да затвори вратата. Отворената врата приканваше хората да влязат. Ех, че изненада очакваше славния екип от художници и майстори.

Докато вървеше през поляната към шосето, не минаха никакви превозни средства. Дори гумите му да бяха оставили следи в прахта, докато дойдеше екипът след няколко часа, те щяха да са заличени.

[1] Т. С. Елиът, „Хорали от Скалата“. ↑

ГЛАВА 73

Отново беше при вулканичния тунел, този път по друг маршрут, за да не утъпква същите храсти. Докато махаше капака от червено дърво, край очертанятията на планините на изток се отвори тясната, назъбена рана на кървавата зора.

Нямаше място за молитва.

При Валис земното привличане сякаш беше по-силно, отколкото при другите три трупа и на Били му се стори, че той полетя по-бързо в гладната паст, отколкото предшестващите го мъртъвци.

Когато шумът от падането заглъхнаха, Били каза:

— По-възрастен и с повече опит, дрън-дрън.

После си спомни, че трябва да пусне портфейла на Лани в тунела, след което върна капака на място.

Докато нощта напразно се опитваше да се противопостави на ранните пурпурни багри, Били паркира форда в двора на Лани и влезе в къщата. Беше четвъртък, вторият от двата почивни дни на Лани. Никой нямаше да се учуди, че го няма, и да дойде да го търси до петък по някое време.

Макар че Валис беше заявил, че не е скрил допълнителни улики след последното посещение на Били, той реши да претърси къщата още веднъж. На някои хора просто не можеше да се вярва.

Започна от горния етаж. Заради крайното изтощение се движеше мудро. Стигна до кухнята, без да намери нищо уличаващо.

Беше ожаднял. Извади чаша от шкафчето и си наля студена вода от чешмата. Все още носеше ръкавици и не се притесняваше, че може да остави отпечатъци. След като утоли жаждата си, изми чашата, избърса я с кърпа и я върна обратно в шкафчето.

Нещо го глождеше. Подозираше, че пропуска някаква подробност, която можеше да го съсипе. Преумореният му поглед вероятно се бе плъзнал по някоя улика, без да схване значението ѝ.

Върна се в хола и обиколи дивана, на който Валис бе сложил трупа на Ралф Котъл. Нямаше петна нито по мебелите, нито по килима. Били вдигна възглавниците, за да провери да не би нещо да е

изпаднало от джобовете на Котъл. Не намери нищо и сложи възглавниците по местата им.

Продължаваше да го гложди тревогата, че не е догледал нещо, и седна да помисли. Понеже беше изцапан, не рискува да седне на стол, а с уморена въздишка седна на пода с кръстосани крака.

Току-що бе убил човек или нещо подобно на човек, а в същото време се тревожеше за тапицерията на мебелите. Беше си все същото възпитано момче. Малък дивак, който се съобразяваше с другите.

Това противоречие му се видя забавно и той се изсмя на глас. Колкото повече се смееше, толкова по-забавна му се струваше загрижеността му за тапицерията, а после започна да се смее на смеха си, развеселен от неадекватните си реакции.

Съзнаваше, че този смях е опасен, че може да развърже внимателно завързания възел на душевното му равновесие. Той се изпъна по гръб на килима и на няколко пъти пое бавно и дълбоко дъх, за да се успокои. Смяхът престана, той задиша нормално и някак се остави да заспи.

ГЛАВА 74

Когато се събуди, Били не знаеше къде е. В първия момент, докато премигващият му поглед се рееше по краката на столове и дивани, той реши, че е заспал във фойето на някой хотел, и се удиви на разбирането на хотелската управа, която го бе оставила на спокойствие.

После спомените се върнаха и го събудиха докрай. Той се хвана с лявата ръка за облегалката на дивана и се опита да се изправи. Това се оказа грешка. Раната от пирона се беше възпалила. Той извика и едва се удържа да не падне.

Изад завесите денят изглеждаше ослепително ярък. Погледна часовника си и видя, че е 17:02. Беше спал почти десет часа.

Обзе го паника и сърцето му запляска отчаяно с криле. Заради безпричинното си отсъствие от бара сигурно е станал главният заподозрян за изчезването на Валис. После си спомни, че бе поискал още един болничен ден. Никой никъде не го очакваше. И никой не знаеше, че по някакъв начин е свързан с мъртвия артист. Ако полицията търсеше някого, то това бе самият Валис, за да го разпита за съдържанието на бурканите в хола.

Били отиде в кухнята, взе чаша от шкафчето и си наля вода от чешмата. Претърси джобовете на дънките си, намери две таблетки антибиотик и ги изпи с много вода. Изпи и един викодин.

Взе да му се гади, но бързо му мина. Възможно бе взаимодействието на всички тези лекарства да е смъртоносно и той да рухне мъртъв, както си ходи, но поне нямаше опасност да повърне.

Вече не го глождеше подозрението, че някоя улика му е убягнала. Явно е било плод на изтощението. Сега, след като си бе починал, се замисли за предпазните мерки, които бе взел, и реши, че не е пропуснал нищо.

Заклучи къщата и върна резервния ключ в дупката на дънера. Отвори задния капак на колата и използва ярката дневна светлина да огледа вътре за кървави петна, останали след Валис. Нищо не се бе просмукало през одеялата, а одеялата бяха заминали във вулканичния

тунел заедно с трупа. Били си тръгна от къщата на Олсен с облекчение и сдържан оптимизъм, с растящото чувство за победа.

Поляната пред макета на Валис приличаше на автомобилен магазин, който продаваше полицейски коли. Тълпа от униформени фигури се суетеше около караваната, палатката и макета. Шериф Джон Палмър със сигурност беше сред тях, защото една до друга по шосето бяха наредени коли на телевизионните новинарски екипи.

Били се усети, че не е свалил латексовите ръкавици. Е, нямаше значение. Никой не можеше да го види и да се зачуди защо ги носи.

На паркинга пред бара не бе останало нито едно свободно място. Новината за изчезването на Валис и за неговата страховита колекция бе събрала всички редовни посетители, както и нови клиенти, които имаха по-интересна тема за разговор от прасетата с човешки мозъци. Много добре за Джеки.

Когато приближи и видя къщата си, сърцето на Били трепна. Неговият дом. Артистът беше мъртъв, нямаше нужда да сменя бравите. Отново можеше да се чувства в безопасност и да се радва на уединението.

Влезе в гаража, извади всичко от форда, събра боклука в торба и прибра електрическата отвертка и другите инструменти.

Някъде в неговия дом бяха скрити изобличаващи сувенири — трябваше да се направи последно почистване. Прекрачи прага на кухнята и се остави на инстинкта да го води. Валис не би донесъл ръката на Жизел Уинслоу в буркан с формалдехид. Не можеше да носи такъв неудобен и чуплив съд, когато трябваше да действа бързо и незабелязано. Инстинктът му подсказа най-простия отговор.

Отиде до хладилника и отвори камерата в долната част. Сред кутиите със сладолед и пакетите със замразени недоядени ястия имаше два непознати предмета, увити във фолио. Той ги разгърна на пода. Две ръце, всяка от различна жена. Втората сигурно бе на червенокосото момиче.

Валис бе използвал новото, незалепващо фолио. Производителят щеше да се зарадва, че продуктът му наистина е толкова качествен, колкото се твърдеше в рекламата.

През цялото време, докато увиваше отново ръцете, Били трепереше неудържимо. Мислеше си, че вече е претръпнал на ужаси, но не беше.

Преди да изтече денят, трябваше да изхвърли всичко от камерата. Не вярваше да се е предала някаква зараза, но самата мисъл за това го изпълваше с отвращение. Можеше да се наложи да изхвърли целия хладилник.

Трябваше да махне ръцете от къщата. Не че очакваше полицията да се появи с разрешително за обиск, но искаше ръцете да ги няма. Не му се щеше да ги зарови някъде в двора. В най-добрия случай щеше да сънува кошмари как те разравят гробовете си и се вмъкват в къщата през нощта. Сложи ги в малка хладилна чанта, докато реши какво да прави с тях.

Сети се да извади от портфейла си сгънатата снимка на Ралф Котъл като млад, членската му карта от Американското дружество на скептиците и снимката на червенокосото момиче. Беше запазил тези вещи с мъглявото намерение да обърне хода на нещата и да подхвърли тези улики, за да изобличи изрода. Реши да ги сложи в хладилната чанта при ръцете.

Оставаше телефонът на Лани, но не му се щеше да прибере и него в чантата. Страх го беше, че ръцете ще изчоплят дупки в саваните си от фолио и ще наберат 911. Сложи телефона на кухненската маса.

Занесе хладилната чанта в гаража и я сложи в колата, пред седалката до шофьорската. Излезе и заключи гаража.

Горещият следобед бе превалил. 18:36. Високо над главата му един ястреб направи последния си лов за деня. Били постоя загледан в птицата, която очертаваше все по-големи кръгове, после влезе в къщата с намерението да си вземе много дълъг и много горещ душ.

Историята с женските ръце му бе убила апетита. Идеята да яде вкъщи го отвращаваше. Можеше да се върне да вечеря на станцията, където спираха камионите. Дължеше на сервитьорката Джазмин още по-голям бакшиш от този, който ѝ бе оставил първия път.

Докато отиваше към банята, Били забеляза, че в кабинета му свети. Надникна през вратата и видя, че завесите са спуснати, както ги бе оставил. Не помнеше да е оставил лампата на бюрото светната, но беше бързал да излезе, за да се отърве от трупа на Котъл. Угаси лампата, без да погледне зад бюрото.

Макар че Котъл вече не седеше на тоалетната, Били не можеше да спре да си го представя там. Но това бе единствената му баня и желанието му да вземе душ надделя над погнусата. Горещата вода

постепенно стопи болката в мускулите му. Сапунът миришеше великолепно.

Зад завесата на душа на няколко пъти го обзе клаустрофобия и той за малко не повярва, че са му дали ролята на Джанет Лий в римейк на „Психо“, където героят беше от противоположния пол. За щастие не стигна дотам, че малодушно да дръпне завесата. Изкъпа се, без да го намушкат с нож. Запита се докога ще подскача от нерви. Най-вероятно до края на живота си.

След като се избърса и облече, той смени превръзката на челото си.

Отиде в кухнята, отвори една бира и изпи два таблетки обезболяващо. Малко се тревожеше за възпалението в лявата си ръка. Над масата сипа йод в раната от пирона, после намаза нов слой течен бинт.

Навън се здрачаваше. Канеше се да отиде за няколко часа в „Шепнещите борове“. Беше уредил да остане цялата нощ, за да се моли и да бди, но въпреки десетчасовия сън, не вярваше, че ще издържи толкова дълго. Валис беше мъртъв и идването на полунощ не криеше опасност.

Докато пиеше бира на масата, вниманието на Били бе привлечено от микровълновата фурна. Видеокамерата.

През цялото време бе записвала какво прави той на масата. После съобрази, че е записала и как вади ръцете от фризера. Камерата имаше широкоъгълен обектив, но едва ли записът на зловещите му действия бе толкова ясен, че да се използва като доказателство. И все пак...

Той извади стълбата от килера, качи се на нея и отвори шкафчето над микровълновата фурна. Взе да преглежда записа на заден ход и видя себе си на малкия екран как върви заднешком из кухнята. Ъгълът на снимане не позволяваше да се видят отрязаните ръце.

Изведнъж му хрумна да провери дали пък Валис не е идвал в къщата между тръгването на Били предния ден и срещата им в караваната преди изгрев-слънце. Той продължи да връща назад до момента, когато влезе вкъщи малко след 18 часа.

Не бе нужно да продължава чак до предишния ден. В 15:07, докато Били още спеше в къщата на Олсен, се виждаше как някакъв мъж излиза заднешком от хола, минава през кухнята и напуска къщата.

Естествено неканеният гост не бе Валис, защото Валис бе мъртъв.

ГЛАВА 75

Били не можа да си спомни номера. От телефона на Лани той се обади на „Справки“ в Денвър и оттам го свързаха с детектив Рамзи Озгард. Били крачеше напред-назад, докато телефонът звънеше под сенките на Скалистите планини.

Може би Валис е бил толкова сигурен, че ще спечели Били за каузата си, защото вече бе успял да пречупи някого, вместо да го елиминира. Никой от шестнайсетте членове на екипа му не беше като него, но това не значеше, че артистът е самотен ловец.

Рамзи Озгард отговори на петото позвъняване. Били се представи за Лани Олсен и Озгард рече:

— Говориш, сякаш имаш улов. Каж ми, че си пипнал виновника.

— Мисля, че скоро и това ще стане — отвърна Били. — Ситуацията е спешна, имам нужда от информация. В годината, в която Джудит Кеселман е изчезнала, имаше ли в университета професор на име Валис?

— Не беше професор. Беше артист, нает на договор за шест месеца. В края на престоя си направи едно нелепо нещо, което нарече изкуство на пърформанса — уви две от университетските сгради в хиляди метри синя коприна и им окачи...

Били го прекъсна.

— Алибито на Стийв Зилис нали беше желязно.

— Непробиваемо — увери го Озгард. — Мога да ти разкажа подробно, ако имаш десет минути.

— Нямам. Каж ми, ако си спомняш, каква бе специалността на Зилис?

— Изобразително изкуство.

— Копелето мръсно!

Неслучайно Зилис не бе искал да говори за манекените. Те не бяха просто израз на извратените фантазии на социопат-убиец, бяха неговото изкуство. Тогава Били още не бе стигнал до ключовите думи, които щяха да разкрият самоличността на изрода — *представлението*,

изкуството на пърформанса. Беше доловил само представлението и Зилис инстинктивно не бе пожелал да му каже останалото, особено след като така успешно бе изиграл ролята на незаслужено измъчван безобиден сексуален дегенерат.

— Мръсното копеле заслужава Оскар — добави Били. — Когато го оставих, се чувствах като най-големия гадняр на света за това как се държах с него.

— Не разбирам.

— Прочутият и уважаван Валис е дал показания в полза на Стийв Зилис, нали? Ти каза, че Стийв е бил с него в почивен дом или нещо такова в деня на изчезването на Джудит Кеселман.

— Така е. Но човек може да стигне до това заключение само ако...

— Пусни си вечерните новини, детектив Озгард. По времето, когато Джудит Кеселман е изчезнала, Стийв и Валис са работели заедно. Те са си осигурили алиби един на друг. Трябва да тръгвам.

Били не забрави да прекъсне разговора, преди да остави телефона на Лани.

Той все още държеше при себе си пистолета и електрическата палка. Закачи на колана си кобура „Уилсън Комбат“, извади от гардероба едно спортно сако и го облече, за да скрие пистолета, доколкото бе възможно. Пъкна електрическата палка в един от вътрешните джобове на сакоето.

Какво ли е правил Стийв в къщата му този следобед? Той вече е знаел, че менторът му е въвн от играта, че са намерили колекцията му от лица и ръце. Може дори да е подозирал, че Валис е мъртъв.

Били си спомни за светнатата лампа в кабинета. Отиде там и мина зад бюрото. Компютърът работеше. Той не беше го оставил включен. Размърда мишката и на екрана се появи документ.

Може ли мъченията да извадят някого от кома?

Кръвта ѝ и осакатяването ѝ ще бъдат третата ти рана.

Били се втурна навън, скочи от стълбите на верандата, препъна се при приземяването и се затича.

Вече бе ноц. Избуха кукумявка. Срещу звездите изпляскаха криле.

ГЛАВА 76

В 21:06 на паркинга за посетители пред „Шепнещите борове“ имаше само една кола. Времето за посещения изтичаше в девет. Предната врата още не беше заключена. Били я бутна и отиде до главния пункт на сестрите. Познаваше и двете, които завари там.

— Имам разрешение да остана...

Лампите на тавана угаснаха, осветлението на паркинга — също. Главният коридор беше почти толкова тъмен, колкото вулканичния тунел.

Той остави обърканите сестри и тръгна по коридора към западното крило. Отначало бързаше, но след десетина крачки в мрака се сблъска с инвалидна количка, хвана се за нея и заопипва очертанията ѝ.

От количката се чу гласът на изплашена възрастна жена:

— Какво става, какво правите?

— Няма страшно, не се притеснявайте — успокои я той и продължи нататък.

Този път вървеше по-бавно, с протегнати напред ръце като слепец, който проверява за препятствия.

Резервните лампи на стените светнаха колебливо, угаснаха, проблеснаха отново за момент и пак настана мрак.

Авторитетен мъжки глас заяви спокойно:

— Моля, останете по стаите си. Ние ще дойдем при вас. Стойте по стаите, моля.

Резервните лампи отново се опитаха да светнат, но само премигнаха, при това с една трета от мощността си. Тези проблясъци и подскачащите сенки действаха объркващо, но Били виждаше достатъчно добре, за да избегне хората по коридорите. Друга сестра, санитарка, възрастен мъж по пижама с объркан вид...

Противопожарната система нададе електронен вой. Глас на запис започна да дава инструкции за евакуация.

На пътя на Били се изпречи жена на патерици, която го хвана за ръкава и го попита нещо.

— Ситуацията е под контрол — увери я той и отмина бързо.

Зави към западното крило. Още малко надолу вдясно. Вратата беше отворена, стаята беше тъмна. Нямаше резервно осветление. Собственото му тяло блокираше малкото светлина, която проникваше от коридора. Затръшваха се врати, какофония от врати, само че не бяха никакви врати, а сърцето му.

Затърси пипнешком леглото ѝ. Трябваше да е някъде тук. Направи още две крачки. Леглото го нямаше. Завъртя се слепешката, размахвайки ръце. Успя да напипа само високия стол.

Леглото ѝ беше на колела. Някой я беше преместил.

Излезе отново в коридора, огледа се наляво, после надясно. Някои от амбулаторните пациенти бяха напуснали стаите си и една сестра гледаше да въдвори ред, докато те излизаха от сградата.

Насред танца на светлините и сенките, в далечния край на коридора Били забеляза мъж, който бързо буташе някакво легло към мигация червен знак с надпис ИЗХОД.

Били се затича, като заобикаляше пациентите, сестрите и призрачните сенки. Вратата в края на коридора се отвори с трясък под натиска на леглото. Една сестра грабна Били за ръката и го задържа. Той се опита да се измъкне, но тя го стискаше здраво.

— Помогнете ми да избутам навън някои от пациентите на легло — каза тя.

— Тук няма пожар.

— Трябва да има. Трябва да ги евакуираме.

— Трябва да помогна на жена си — заяви Били, въпреки че с Барбара не бяха женени.

Той се освободи от сестрата, като едва не я събори, и хукна към знака ИЗХОД. Блъсна вратата и изскочи в нощта. На служебния паркинг се виждаха кофи за боклук и коли. В първия момент не можа да забележи мъжа с леглото.

Ето ги. На десетина метра вляво чакаше линейка със запален мотор. Широката задна врата беше отворена. Мъжът с леглото почти беше стигнал до нея.

Били извади 9-милиметровия пистолет, но не посмя да стреля — рискуваше да уцели Барбара.

Докато тичаше по асфалта, прибра пистолета в кобура и извади електрическата палка от вътрешния джоб на самото.

В последния момент Стийв чу приближаването на Били. Изродът имаше пистолет и като се обърна, стреля два пъти. Били го връхлетя с наведена глава и куршумите минаха над него. Той намушка Стийв в корема с електрическата палка и натисна копчето. Знаеше, че ще подейства през тънка дреха като риза, но не бе проверил дали батериите са заредени.

Електрическите импулси атакуваха нервната система на Стийв и той се замята. Не изпусна, ами направо захвърли оръжието. Колената му се огънаха и при падането главата му се удари в бронята на линейката. Били го ритна, като се целеше в главата. После още веднъж.

Пожарната команда сигурно беше на път, полицията — също. Рано или късно щеше да се появи и шериф Джон Палмър.

Били приближи ръка до лицето на Барбара. Дъхът ѝ погали дланта му. Изглежда, не ѝ бяха сторили нищо. Усети как очите ѝ се движеха под клепачите, докато сънуваше историите на Дикенс.

Хвърли поглед към „Шепнещите борове“ и видя, че още никой не беше евакуиран през изхода на западното крило. Той избута леглото на Барбара встрани.

На земята Стийв се гърчеше и повтаряше „Ън, ън, ън“ в лоша имитация на епилептичен припадък. Били му пусна още ток с електрическата палка, след което я прибра.

Грабна изрода за колана и яката на ризата му и го вдигна от земята. Не вярваше, че има силата да вдигне Зилис и да го натика в линейката, но паниката го бе напомпала с адреналин.

Кокалчетата на дясната ръка и тилът на психопата барабаняха неконтролируемо по пода на линейката. Били затръшна вратата, хвана долния край на леглото на Барбара и взе да го бутта към „Шепнещите борове“.

Когато беше на по-малко от три метра от вратата на сградата, тя се отвори и оттам се появи санитар, който помагаше на пациент с патерици.

— Това е жена ми — каза Били. — Изкарах я навън. Бихте ли се погрижили за нея, за да мога да помогна на другите пациенти?

— Разбира се — увери го санитарят. — По-добре да я отведем на безопасно разстояние, в случай че стане пожар.

Като подканваше пациента на патериците да не изостава, санитарят избута Барбара далеч от сградата и от чакащата линейка.

Когато седна зад волана и затвори шофьорската врата, Били чу как психопатът рита с пети по нещо и издава звуци, сякаш се задушаваше, но може да бяха и накъсани ругатни. Били не знаеше колко трае ефектът от електрическата палка. Грешно или не, той се помоли изродът да има конвулсии.

Напипа ръчната спирачка и скоростния лост и откара линейката до предната част на сградата. Паркира я до форда. На паркинга се стичаха много хора, които обаче бяха твърде заети, за да му обърнат внимание.

Той прехвърли хладилната чанта с отрязаните ръце в линейката и потегли. Подмина две пресечки, докато успее да открие ключа за сигналните светлини и сирената. Докато се разминаваше с пожарните коли, идещи от Винярд Хилс, линейката святкаше и виеше с всичка сила.

Мислеше си, че колкото повече внимание привлича към себе си, толкова по-малко подозрителен ще изглежда. Докато пътуваше през североизточната част на града, наруши всички възможни ограничения за скоростта. Зави по пътя за къщата на Олсен.

Когато беше на три километра извън града и от двете му страни се ширеха само лозя, психопатът започна да мърмори по-свързано и да блъска, очевидно в опит да се изправи.

Били отби и спря на банкета, но остави сигналните светлини да работят. Прекрачи през седалките и мина отзад.

Застанал на колене, Зилис бе прегърнал бутилката с кислород и се мъчеше да се изправи. Очите му святкаха като очите на който в нощта.

Били му пусна още ток. Зилис се строполи и се сгърчи, но електрическата палка не е смъртоносно оръжие. Ако го застреляше, кръвта можеше да изцапа животоподдържащата апаратура. Щеше да стане страшна цапаница. И щеше да остави доказателства.

Върху носилката на колела имаше две тънки дунапренови възглавници. Били ги грабна.

Проснат по гръб, с люлееща се насам-натам глава, Зилис нямаше никакъв контрол над мускулите си. Били се стовари на колене върху гърдите му и му изкара дъха, при което му счупи няколко ребра. Затисна лицето му с възглавниците. Макар че се бореше за живота си, борбата на изрода беше безрезултатна.

За момент Били се поколеба да го довърши. Накара се да мисли за Джудит Кеселман, за жизнерадостните ѝ очи, за шеговитата ѝ усмивка и се запита дали Стийв Зилис я бе намушкал с железен прът от ограда, дали бе отрязал върха на черепа, докато е била още жива, и ѝ го бе поднесъл да пие от него.

После всичко свърши. Раздиран от хълцания, но не заради Зилис, той седна отново зад волана и подкара по магистралата. На три километра от отбивката за къщата на Олсен Били угаси сигналните светлини и сирената и намали до допустимата скорост.

Понеже тревогата в „Шепнещите борове“ беше фалшива, пожарната команда нямаше да се бави дълго там. Докато успееше да върне линейката, служебният паркинг щеше отново да е опустял.

Бе оставил електрическата си отвертка вкъщи, но със сигурност Лани имаше такава. Щеше да я вземе назаем. Лани нямаше да има нищо против.

Когато наближи къщата, той видя сребърния сърп на Луната, малко по-плътен в сравнение с предишната нощ и някак по-остър.

ГЛАВА 77

Целогодишно в долината се въдят скални гълъби, пойни врабчета и дори още по-музикалните тъмнооки сипки. Дългокрилите и дългоопашати соколи също са тук през цялата година. Те имат ярка и весела отличителна окраска. Пискливите им ясни подвиквания не би трябвало да са приятни за ухото, но в действителност беше обратното.

Били си купи нов хладилник. И нова микровълнова фурна. Събори една стена и съедини кабинета с хола си, защото реши да използва пространството по различен начин. Пребоядиса всички стаи във весел бледожълт цвят.

Изхвърли всички килими и мебели и купи нови, защото не знаеше къде бе седяло или лежало червенокосото момиче, докато са го душили или довършвали по някакъв друг начин.

Мина му през ума да събори къщата и да построи нова, но разбра, че духовете не обитават къщи. Те обитават нас и независимо с каква архитектура се ограждаме, духовете остават с нас, докато самите ние не се превърнем в духове.

Когато не работеше по къщата или в бара, той седеше в стаята в „Шепнещите борове“ или на предната веранда вкъщи и четеше романите на Чарлз Дикенс, за да опознае по-добре мястото, което обитаваше Барбара.

С настъпването на есента лястовиците напускат долината и тяхното чуруликане не се чува до пролетта. Повечето други птици, ловящи насекоми, също мигрират, макар че някои се приспособяват и остават.

През есента Валис все още беше една от най-дискутираните теми в медиите, особено в жълтата преса и телевизионните предавания, опитващи се да пробутат жалки, евтини истории за журналистически разследвания. Както кълвачите се прехранват с ларвите в жълдите, така и те щяха да се прехранват с него поне още година, макар че природата не им беше дала такава повеля, както на кълвачите.

Връзката между Валис и Стийв Зилис бе установена. Макар и дегизирани, двамата бяха разпознати в Южна Америка, в Азия и в

някои по-зловещи територии на бившия Съветски съюз.

За Лани Олсен се смяташе, че е мъртъв, но също и че по някакъв мистериозен начин е извършил героични дела. Той не се бе издигнал до детектив и в миналото не изглеждаше да е работил мотивирано. Обажданията му до Рамзи Озгард обаче показваха, че е подозирал Зилис, а накрая и Валис.

Никой не можеше да обясни защо Лани не е докладвал за подозренията си на свой началник. Шериф Палмър заяви, че Лани винаги е бил „вълк-единак, който е постигнал най-големите си успехи по странични пътища“. Кой знае защо никой не се изсмя и не попита шерифа какво, по дяволите, иска да каже.

Според една от популярните теории, развивани в бара, Лани стрелял по Валис и го ранил, но в този момент се появил Стийв Зилис и го убил. После Стийв изхвърлил някъде трупа на Лани, а раненият артист лекувал в някакво скривалище, защото всички лекари са длъжни да уведомяват полицията за прострелни рани.

Никой не знаеше с какво е избягал Стийв, тъй като собствената му кола си стоеше в гаража, но явно бе откраднал някакво превозно средство. Не взел караваната, защото никога преди не я бил управлявал и несъмнено се страхувал, че ще привлече вниманието след изчезването на Валис.

Психолози и криминолози, които познаваха поведението на психопата, не приемаха хипотезата, че един убиец може себеотрицателно да се грижи за друг убиец, докато той оздравее. Идеята за двете чудовища, така загрижени един за друг, много допадна обаче на пресата и на читателите. Щом граф Дракула и чудовището на Франкенщайн можеха да бъдат добри приятели, както в няколко стари филма, защо Зилис да не се разчувства и да не се погрижи за тежко ранения си ментор?

Никой не забеляза изчезването на Ралф Котъл. За изчезването на червенокосото момиче се знаеше, но предположенията бяха, че тя е дошла от някой далечен край на страната и ся я отвлекли по пътя през винарския район. Дори в някой друг щат да се коментираше изчезването ѝ, то никога не бе свързано с Валис и Били така и не научи името ѝ.

Хора изчезват всеки ден. Националните медии не могат да отразят падането на всяко врабче.

Макар че лястовиците и много други птици си заминават с лятото, към края на есента се появява бекасината, както и червеноглавото кралче с неговата бодра, мелодична песен.

В онези изискани кръгове, където и най-простите мисли са задълбочени и дори сивото е с нюанси на сиво, се зароди движение за завършването на макета. И за изгарянето му, както бе планирано. Валис може да е бил побъркан, твърдяха те, но изкуството си е изкуство и трябва да се уважава.

Изгарянето привлече такава ентузиазизирана тълпа рокери от „Ангелите от Ада“, организирани анархисти и откровени нихилисти, че Джеки О'Хара затвори заведението за въпросните събота и неделя. Не му трябваша такива клиенти в семейния бар.

Късно на есен Били напусна работа и докара Барбара вкъщи. Единият край на разширения хол служеше едновременно за нейна спалня и негов кабинет. Тихото ѝ присъствие му помогна да се върне към писането.

Макар че Барбара нямаше нужда от животоподдържаща апаратура, а само от помпа, която да подава храна през сондата в корема ѝ, отначало Били използваше непрекъснато помощта на медицински сестри. Той обаче се научи да се грижи за нея и след няколко седмици рядко му трябваше сестра, освен през нощта, когато спеше.

Той ѝ изпразваше катетъра, сменяше ѝ пелените, миеше я и я къпеше, без да изпитва погнуса. Чувстваше се по-добре, когато сам правеше тези неща, вместо да ги оставя на чужди хора. В интерес на истината той не бе очаквал, че грижейки се за нея, тя ще му се струва по-красива, но точно така стана.

Тя го бе спасила веднъж, преди да му я отнемат, и ето че отново го спасяваше. След ужасите, след жестокото насилие, след убийствата, тя му даваше възможност отново да познае състраданието и да намери в себе си нежност, която иначе можеше да е навеки загубена.

Колкото и да бе странно, отново започнаха да го посещават приятели — Джеки, Айви, готвачите Рамон и Бен, Шърли Трублъд. Хари Аваркян често идваше от Напа. Понякога те водеха членове на семействата си, както и свои приятели, които после станаха приятели и на Били. Все повече и повече хора с удоволствие ходеха на гости у Били и Барбара. На Коледа се събра цяла тълпа.

През пролетта, когато лястовиците и другите птици се завърнаха, Били вече бе разширил предния вход и бе сложил рампа, за да може да изважда леглото на Барбара на верандата. Той сложи удължител на сондата за хранене и на повдигащото се легло и тогава тя можеше да стои там полулегнала, докато топлият пролетен бриз галеше лицето ѝ.

Когато бяха навън, той четеше, понякога на глас, и слушаше песните на птиците. И я наблюдаваше как сънува „Коледна песен“.

Пролетта беше хубава, лятото още повече, дойде чудесна есен, после и прекрасна зима. Това беше годината, когато хората започнаха да го наричат Бил, а не Били. Той го забеляза чак след като всички започнаха да се обръщат така към него.

На следващата година, в един пролетен ден, когато двамата бяха на верандата и Бил си четеше наум, Барбара рече:

— Селски лястовички.

Той бе престанал да записва нещата, които тя казваше, защото повече не се тревожеше, че тя живее в страх, че се чувства изгубена и страда. Не беше изгубена.

Вдигна очи и видя как цяло ято такива птички се движеха като една и рисуваха изящни мотиви над двора. Погледна към Барбара и видя, че очите ѝ са отворени и сякаш наблюдават лястовичките.

— Те са по-грациозни от другите лястовички — отбеляза той.

— Харесват ми — каза тя.

Птичките имаха много елегантен вид с дългите си, тънки, заострени крилца и с дългите си, дълбоко разклонени опашки. Гърбовете им бяха тъмносини, а гърдите — оранжеви.

— Много ми харесват — повтори тя и затвори очи.

Той затаи дъх и след малко каза:

— Барбара?

Тя не отговори.

Аз казах на душата си, стой мирна и почакай, без да се надяваш, защото надеждата ще е надежда за нещо друго.^[1]

Надеждата, любовта и вярата са в очакването. Истината за живота не е във властта. Любовта към властта е любов към смъртта.

Селските лястовички отлетяха. Бил отново се зачете в книгата. Каквото има да става, ще стане. Чудеса стават, докато времето не свърши, но времето няма край.

[1] Томас Стърнс Елиът, „Четири квартета“: Ийст Коукър; превод Владимир Левчев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.